สิ่งที่ส่งมาด้วย 1

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

ความตกลงการค้าเสรีไทย-นิวซีแลนด์

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

ความตกลงการค้าเสรีไทย-นิวซีแลนด์

อารัมภบท

ราชอาณาจักรไทยและนิวซีแลนด์ ซึ่งต่อไปในความตกลงนี้จะเรียกว่า "คู่ภาคี"

*ได้รับแรงบันดาลใจ*จากความสัมพันธ์ฉันท์มิตรอันแน่นแฟ้นที่มีต่อกันมายาวนาน และการมีผลประโยชน์และสายสัมพันธ์ร่วมกันในภูมิภาค

*ยอมรับว่า*การเสริมสร้างความแข็งแกร่งของความเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจระหว่างกันจะนำมาซึ่งประโยชน์ทางเศรษฐกิจและสังคม และทำให้มาตรฐานความเป็นอยู่ของประชาชนของทั้งสองฝ่ายดีขึ้น

*ยอมรับ*ความสำคัญของการทำให้เกิดการเปิดเสรีทางการค้าและวิธีการแสวงหาการค้าและการลงทุนจากภายนอกเพื่อที่จะขยายความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างทั้งสองฝ่าย

*ตระหนักว่า*ตลาดที่เปิด โปร่งใส และมีการแข่งขัน เป็นตัวขับเคลื่อนสำคัญของเศรษฐกิจที่มีประสิทธิภาพ นวัตกรรม การสร้างความมั่งคั่ง และสวัสดิภาพของผู้บริโภค

*ยืนยัน*สิทธิของรัฐบาลทั้งสองฝ่ายที่จะออกกฎระเบียบเพื่อให้เป็นไปตามเป้าหมายนโยบายแห่งชาติ

*ทราบว่า*ความสัมพันธ์ทางสังคมและการเมืองและความเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจที่แน่นแฟ้นสามารถมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืน

*อาศัย*สิทธิ พันธกรณี และการดำเนินการภายใต้องค์การการค้าโลกและความตกลงและข้อตกลงที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ

*คำนึงถึง*ข้อผูกพันต่อเป้าหมายของความร่วมมือภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก (เอเปก) ในการค้าและการลงทุนที่เสรีและเปิดกว้าง

*ยอมรับ*ความสำคัญของบรรษัทภิบาลที่ดีและความจำเป็นสำหรับสภาวะแวดล้อมทางธุรกิจที่คาดการณ์ได้ โปร่งใสและสม่ำเสมอเพื่อให้ธุรกิจดำเนินไปอย่างเสรี และใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพและตัดสินใจเกี่ยวกับการลงทุนและการวางแผนด้วยความแน่นอน และ

*ปรารถนา*ที่จะเสริมสร้างความแข็งแกร่งของกรอบความร่วมมือในการดำเนินความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจเพื่อประกันว่าจะมีความเป็นพลวัตรและกระตุ้นความร่วมมือทางเศรษฐกิจในเชิงกว้างขึ้นและลึกขึ้น

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

บทที่ 1
วัตถุประสงค์และคำนิยาม

ข้อ 1.1
วัตถุประสงค์

1. คู่ภาคีได้จัดตั้งเขตการค้าเสรี ณ ที่นี้ โดยสอดคล้องกับความตกลงดับบลิวทีโอซึ่งตั้งอยู่บนหลักการของความสนใจร่วมกัน ความร่วมมือและจุดมุ่งหมายของการค้าและการลงทุนที่เสรีและเปิด

2. วัตถุประสงค์ของคู่ภาคีที่ทำความตกลงนี้ คือ

(เอ) เสริมสร้างความแข็งแกร่งของความสัมพันธ์ทางการค้าและเศรษฐกิจระหว่างกัน

(บี) เพื่อเปิดเสรีการค้าสินค้า และบริการ และสร้างสภาวะที่เอื้ออำนวยต่อการกระตุ้นกระแสการค้าและการลงทุน

(ซี) สนับสนุนกระบวนการเปิดเสรีและการอำนวยความสะดวกทางการค้าภายใต้กรอบเอเปก

(ดี) เพื่อเสริมสร้างข้อผูกพันของคู่ภาคีภายใต้องค์การการค้าโลก และสนับสนุนความพยายามในการสร้างระบบการค้าโลกที่มีความเป็นเสรี เปิดกว้างมากขึ้น และคาดการณ์ได้

(อี) เพื่อจัดทำแผนงานที่เกี่ยวกับกิจกรรมความร่วมมือเพื่อสนับสนุนจุดมุ่งหมายของความตกลงนี้

(เอฟ) เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพและความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของคู่ภาคี โดยสร้างสภาวะที่เอื้ออำนวยต่อการแข่งขัน การริเริ่ม และการร่วมมือทางธุรกิจซึ่งให้ผลประโยชน์ร่วมกัน

(จี) อำนวยความสะดวกทางการค้าและการลงทุนโดยจัดตั้งกรอบของกฎระเบียบที่โปร่งใสและลดค่าใช้จ่ายทางธุรกรรมให้เหลือน้อยที่สุด

ข้อ 1.2
คำนิยามทั่วไป

เว้นแต่นิยามเป็นอย่างอื่น เพื่อความมุ่งประสงค์ของความตกลงนี้

(เอ) "ความตกลง" หมายถึง ความตกลงความเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจที่ใกล้ชิดกันยิ่งขึ้นไทย-นิวซีแลนด์

(บี) "เอเปก" หมายถึง ความร่วมมือทางเศรษฐกิจเอเชีย-แปซิฟิก

(ซี) "คณะกรรมาธิการร่วม ซี อี พี" หมายถึง คณะกรรมาธิการร่วมความเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจที่ใกล้ชิดกันยิ่งขึ้นไทย-นิวซีแลนด์ ซึ่งได้จัดตั้งขึ้นภายใต้ข้อ 16.1 ของความตกลงฯ นี้

(ดี) "หน่วยงานศุลกากร" หมายถึง หน่วยงานผู้มีอำนาจซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบภายใต้กฎหมายของภาคี ในการบริหารจัดการด้านกฎหมาย ระเบียบ และนโยบายทางศุลกากร

(อี) "อากรศุลกากร" รวมถึง อากรศุลกากรหรือภาษีขาเข้าและค่าภาระในรูปแบบใด ๆ ซึ่งเรียกเก็บที่เกี่ยวเนื่องกับการนำเข้าสินค้า รวมถึงรูปแบบใด ๆ ของภาษีพิเศษหรือค่าธรรมเนียมพิเศษที่เกี่ยวเนื่องกับการนำเข้าสินค้า แต่ไม่รวมถึง

(1) ค่าภาระที่เทียบเท่ากับภาษีภายในซึ่งเรียกเก็บโดยสอดคล้องกับข้อ 3 (2) ของแกตต์ 1994

(2) อากรต่อต้านการทุ่มตลาดหรืออากรตอบโต้การอุดหนุนที่ใช้โดยสอดคล้องกับข้อบทของแกตต์ 1994 ความตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อ 6 ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า 1994 และความตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยการอุดหนุนและมาตรการตอบโต้ และ

(3) ค่าธรรมเนียม หรือค่าภาระอื่น ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการนำเข้าซึ่งได้สัดส่วนกับต้นทุนการให้บริการ

(เอฟ) "วัน" หมายถึง วันตามปฏิทิน

(จี) "มาตรฐานอาหาร" หมายถึง "ข้อกำหนดภาคบังคับที่เกี่ยวข้องกับมาตรการเอส พี เอส หรือกฎระเบียบทางเทคนิคอื่น ตามที่นิยามในความตกลงที บี ที ซึ่งเกี่ยวกับอาหารและระบุไว้ในกฎหมายที่เกี่ยวข้องของภาคี

(เอช) "แกตส์" หมายถึง ความตกลงทั่วไปว่าด้วยการค้าบริการ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงดับบลิวทีโอ

(ไอ) "แกตต์ 1994" หมายถึง ความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า 1994 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงดับบลิวทีโอ

(เจ) "สินค้า" หมายถึง "สังหาริมทรัพย์ทุกชนิดรวมถึงสัตว์ ตามความเข้าใจในแกตต์ 1994"

(เค) "สินค้าและผลิตภัณฑ์" จะมีความหมายเช่นเดียวกัน เว้นแต่จะกล่าวไว้เป็นอย่างอื่น

(แอล) "สินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด" หมายถึง สินค้าที่มีคุณสมบัติของการเป็นสินค้าที่มีถิ่นกำเนิดในภาคีตามข้อบทที่เกี่ยวข้องของบทที่ 4

(เอ็ม) "บุคคล" หมายถึง บุคคลธรรมดา หรือนิติบุคคล

(เอ็น) "ความตกลงเอส พี เอส" หมายถึง ความตกลงว่าด้วยการใช้มาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงดับบลิวทีโอ

(โอ) "มาตรการเอส พี เอส" หมายถึง "มาตรการสุขอนามัยหรือสุขอนามัยพืช และจะมีความหมายเหมือนในภาคผนวก (เอ) วรรคแรกของความตกลงเอส พี เอส"

(พี) "ความตกลง ที บี ที" หมายถึง ความตกลงว่าด้วยอุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้า ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงดับบลิวทีโอ

(คิว) "ดินแดน" หมายถึง ดินแดนของภาคี รวมถึง เขตเศรษฐกิจจำเพาะ พื้นใต้ทะเล และพื้นใต้ดิน ที่ซึ่งภาคีนั้นใช้สิทธิอธิปไตย หรือ เขตอำนาจ ตามกฎหมายระหว่างประเทศ แต่ในส่วนของนิวซีแลนด์ ไม่รวมถึงเกาะโตเกเลา

(อาร์) "ดับบลิวทีโอ" หมายถึง องค์การการค้าโลก

(เอส) "ความตกลงดับบลิวทีโอ" หมายถึง ความตกลงมาร์ราเกชจัดตั้งองค์การการค้าโลกที่จัดทำขึ้นเมื่อวันที่ 15 เมษายน ค.ศ. 1994

บทที่ 2
การค้าสินค้า

ข้อ 2.1
ขอบเขตและการครอบคลุม

เว้นแต่จะระบุไว้เป็นอย่างอื่น บทนี้ใช้กับการค้าสินค้าทุกสินค้าของภาคี

ข้อ 2.2
การประติบัติเยี่ยงคนชาติ

ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้การประติบัติเยี่ยงคนชาติต่อสินค้าของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง โดยเป็นไปตามข้อ 3 ของแกตต์ 1994 เพื่อการนี้ข้อบทของข้อ 3 ของแกตต์ 1994 และคำตีความ ได้ถูกรวมไว้และให้เป็นส่วนหนึ่งของความตกลงนี้โดยอนุโลม

ข้อ 2.3
การยกเลิกอากรศุลกากร

1. ข้อบทของบทนี้ที่เกี่ยวกับการยกเลิกอากรศุลกากรสำหรับการนำเข้าให้ใช้กับสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดจากดินแดนของคู่ภาคี

2. ภาคีจะต้องไม่ขึ้นอากรศุลกากรที่มีอยู่เดิมหรือกำหนดอากรศุลกากรขึ้นใหม่สำหรับการนำเข้าสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด

3. เว้นแต่จะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่นในความตกลงนี้ ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องยกเลิกอากรศุลกากรสำหรับสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งอย่างก้าวหน้าเป็นลำดับโดยเป็นไปตามตารางพิกัดอัตราศุลกากรของตนในภาคผนวก 1 อัตราฐานและอัตราชั่วคราวของอากรศุลกากรในแต่ละขั้นของการลดอัตราอากรสำหรับรายการหนึ่งรายการใดที่ได้ระบุไว้สำหรับรายการนั้นในตารางของภาคีแต่ละฝ่าย การลดจะต้องเกิดขึ้นเมื่อเริ่มใช้บังคับความตกลงนี้ และภายหลังจากนั้นในวันที่ 1 มกราคมของแต่ละปี ตามที่กำหนดไว้ในตารางของภาคีแต่ละฝ่าย

4. ภาคีแต่ละฝ่ายอาจนำมาใช้หรือคงไว้ซึ่งมาตรการการนำเข้าที่จำเป็นเพื่อบริหารโควตาภาษีตามที่กำหนดไว้ในตารางพิกัดอัตราศุลกากรของตน รวมทั้งการจัดสรรการเข้าถึงช่องทางของโควตานั้น มาตรการดังกล่าวจะต้องโปร่งใสและคาดการณ์ได้ และจะต้องไม่มีผลกระทบที่เป็นการจำกัดทางการค้าต่อการนำเข้าเพิ่มเติมจากที่มีสาเหตุมาจากการใช้โควตาภาษี

5. เมื่อได้รับคำร้องขอเป็นลายลักษณ์อักษรจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ภาคีฝ่ายที่ใช้หรือเจตนาที่จะใช้มาตรการตามวรรค 4 จะต้องปรึกษาหารือเพื่อพิจารณาทบทวนการใช้มาตรการเหล่านั้น

ข้อ 2.4
การเร่งยกเลิกอากรศุลกากร

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะเตรียมการที่จะยกเลิกอากรศุลกากรของตนให้เร็วกว่าที่กำหนดไว้ในข้อ 2.3 หรือมิฉะนั้นปรับปรุงเงื่อนไขการเข้าสู่ตลาดของสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด โดยคำนึงถึงสถานการณ์ทางเศรษฐกิจโดยทั่วไปของตนและสถานการณ์ทางเศรษฐกิจในภาคเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้อง

2. เมื่อได้รับการร้องขอจากภาคี คู่ภาคีจะต้องเข้าสู่การปรึกษาหารือโดยพลันเพื่อเร่งยกเลิกอากรศุลกากรของสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดตามที่กำหนดในตารางภาษีของตนในภาคผนวก 1

3. การตกลงของคู่ภาคีที่จะเร่งยกเลิกอากรศุลกากรของสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด ให้มีผลใช้บังคับหลังจากที่คู่ภาคีได้แลกเปลี่ยนการแจ้งที่เป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อแจ้งว่าคู่ภาคีได้เสร็จสิ้นขั้นตอนทางกฎหมายภายในที่จำเป็นในวันดังกล่าวหรือในวันที่คู่ภาคีอาจตกลงกัน

4. ภาคีอาจเร่งยกเลิกอากรศุลกากรของสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งตามที่กำหนดไว้ในตารางของตนโดยฝ่ายเดียวเมื่อไรก็ได้ ภาคีที่พิจารณาจะกระทำการดังกล่าวจะต้องแจ้งแก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งทราบล่วงหน้าโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะปฏิบัติได้ ก่อนที่อัตราอากรศุลกากรใหม่จะมีผลใช้บังคับ

ข้อ 2.5
ค่าธรรมเนียมการดำเนินการและพิธีการ

ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจ โดยเป็นไปตามข้อ 8.1 ของแกตต์ 1994 ว่าค่าธรรมเนียมและค่าภาระทั้งปวงไม่ว่าจะมีลักษณะใด (นอกเหนือจากอากรศุลกากร ค่าภาระที่เทียบเท่ากับภาษีภายในหรือค่าภาระภายในอื่น ๆ ที่ใช้โดยสอดคล้องกับข้อ 3.2 ของแกตต์ 1994 และอากรต่อต้านการทุ่มตลาดและอากรตอบโต้การอุดหนุน) ซึ่งเรียกเก็บหรือเกี่ยวข้องกับการนำเข้าหรือการส่งออก จะถูกจำกัดอยู่ในปริมาณที่เท่ากับต้นทุนโดยประมาณของการให้บริการและไม่เป็นการปกป้องสินค้าภายในโดยทางอ้อมหรือเป็นการเก็บภาษีนำเข้าหรือส่งออกเพื่อวัตถุประสงค์ทางการคลัง

ข้อ 2.6
การอุดหนุนการส่งออกสินค้าเกษตร

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้ สินค้าเกษตร หมายถึง ผลิตผลที่ระบุอยู่ในภาคผนวก 1 ของความตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยการเกษตร

2. คู่ภาคีมีวัตถุประสงค์ร่วมกันในการยกเลิกการอุดหนุนการส่งออกสินค้าเกษตรทุกรูปแบบในกรอบพหุภาคีและจะต้องดำเนินการไปสู่การตกลงในดับบลิวทีโอที่จะยกเลิกการอุดหนุนเหล่านั้นและป้องกันมิให้มีการให้การอุดหนุนการส่งออกสินค้าเกษตรในรูปแบบใหม่ใด ๆ

3. ระลึกว่าลักษณะการบิดเบือนทางการค้าของการอุดหนุนการส่งออก และโดยสอดคล้องกับสิทธิและพันธกรณีของตนภายใต้ความตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยการเกษตร ภาคีจะต้องไม่ใช้หรือคงไว้ซึ่งการอุดหนุนการส่งออกสินค้าเกษตรรูปแบบใด ๆ ที่ส่งไปยังดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

4. หากภาคีเชื่อว่านโยบายหรือมาตรการที่นำมาใช้โดยภาคีอีกฝ่ายหนึ่งมีผลกระทบของการจัดให้มีการอุดหนุนการส่งออกในสินค้าเกษตรใด ๆ ที่ส่งออกโดยไปยังภาคีนั้น ภาคีนั้นอาจร้องขอให้มีการปรึกษาหารือโดยมุ่งหมายเพื่อป้องกันการอุดหนุนดังกล่าวที่เกิดขึ้นในการค้าระหว่างคู่ภาคี

ข้อ 2.7
มาตรการที่มิใช่ภาษีศุลกากร

1. ภาคีจะต้องไม่นำมาใช้หรือคงไว้ซึ่งมาตรการที่มิใช่ภาษีศุลกากรใด ๆ ในการนำเข้าสินค้าใด ๆ ของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง หรือการส่งออกสินค้าใด ๆ ไปยังภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง เว้นแต่จะเป็นไปตามสิทธิและพันธะของตนภายใต้ดับบลิวทีโอ หรือเป็นไปตามข้อบทอื่น ๆ ในความตกลงนี้

2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจในความโปร่งใสของมาตรการที่มิใช่ภาษีศุลกากรของตนที่อนุญาตให้กระทำได้ในวรรค 1 และจะต้องทำให้มั่นใจว่ามาตรการดังกล่าวใด ๆ ไม่ถูกจัดเตรียมยอมรับ หรือใช้เพื่อมุ่งหมายหรือให้มีผลในการสร้างอุปสรรคที่ไม่จำเป็นต่อการค้าระหว่างคู่ภาคี

บทที่ 3
พิธีการและความร่วมมือทางศุลกากร

ข้อ 3.1
วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ของบทนี้เพื่อ

(เอ) ให้พิธีการศุลกากรของคู่ภาคีเรียบง่ายและสอดประสานกัน

(บี) ให้ความมั่นใจว่าการใช้กฎหมายศุลกากรและนโยบายการบริหารของคู่ภาคีสามารถคาดการณ์ได้ มีความสอดคล้อง และโปร่งใส

(ซี) ส่งเสริมการบริหารเขตแดนศุลกากรที่มีประสิทธิภาพและประหยัด และการตรวจปล่อยสินค้าอย่างรวดเร็ว

(ดี) อำนวยความสะดวก และส่งเสริมความปลอดภัยทางการค้าระหว่างคู่ภาคี

ข้อ 3.2
ขอบเขต

บทนี้ให้ใช้กับพิธีการศุลกากรที่เกี่ยวข้องกับการตรวจปล่อยสินค้าที่ได้ทำการค้าระหว่างคู่ภาคี โดยสอดคล้องกับข้อผูกพันระหว่างประเทศ กฎหมาย กฎ และระเบียบของคู่ภาคี

ข้อ 3.3
คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้

(เอ) "ยาน" รวมถึง อากาศยาน เรือ หรือยานอื่นที่ได้ใช้หรือสามารถใช้สำหรับการขนส่งบุคคลหรือ สินค้า หรือทั้งบุคคลและสินค้า โดยทางอากาศ ทางบก ทางน้ำ หรือ เหนือหรือใต้น้ำ

(บี) "หน่วยงานศุลกากร" หมายถึง

(1) กรณีประเทศไทย กรมศุลกากรของราชอาณาจักรไทย และ

(2) กรณีประเทศนิวซีแลนด์ กรมศุลกากรของประเทศนิวซีแลนด์

(ซี) "กฎหมายศุลกากร" หมายถึง ข้อบทของกฎหมายและข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้า การส่งออก การเคลื่อนย้ายและการเก็บสินค้า ซึ่งการบริหารและการบังคับใช้ข้อบทของกฎหมายและข้อบังคับดังกล่าวเป็นภาระหน้าที่ของหน่วยงานศุลกากรของภาคี

(ดี) "การกระทำผิดทางศุลกากร" หมายถึง การละเมิดหรือความพยายามที่จะละเมิดกฎหมายศุลกากร

(อี) "พิธีการศุลกากร" หมายถึง การปฏิบัติที่นำมาใช้โดยหน่วยงานศุลกากรของภาคีแต่ละฝ่าย ต่อสินค้า บุคคล และยานที่อยู่ภายใต้การควบคุมทางศุลกากร

ข้อ 3.4
ข้อบททั่วไป

1. คู่ภาคีตระหนักว่า วัตถุประสงค์ของข้อตกลงนี้อาจส่งเสริมได้โดยการใช้พิธีการศุลกากรที่เรียบง่ายและความร่วมมือระหว่างหน่วยงานศุลกากรของทั้งสองฝ่าย

2. เพื่อให้เกิดผลต่อข้อบทของบทนี้และบทที่ 4 ของความตกลงนี้ ให้หน่วยงานศุลกากรของทั้งสองฝ่ายเข้าร่วมในข้อตกลงความร่วมมือระหว่างกันที่จะมีผลไปพร้อมกับความตกลงนี้

3. ในกรณีที่ภาคีให้ข้อมูลที่เป็นข้อมูลลับแก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ภาคีที่ได้รับข้อมูลดังกล่าวจะต้องรักษาข้อมูลนั้นเป็นความลับ โดยจะไม่ใช้หรือเปิดเผยข้อมูลดังกล่าว เว้นแต่จะได้รับความยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษรจากภาคีที่ได้รับการร้องขอ หรือจำเป็นต้องเปิดเผยข้อมูลเพื่อความมุ่งประสงค์ในการบังคับใช้ทางกฎหมาย หรือเพื่อกระบวนการทางศาล

4. ไม่มีอะไรในบทนี้ที่กำหนดให้ภาคีต้องให้หรืออนุญาตให้เข้าถึงข้อมูล หากการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าว

(เอ) ขัดต่อผลประโยชน์ของสาธารณะ ตามที่ได้กำหนดไว้ใน กฎหมาย กฎ หรือระเบียบของภาคี

(บี) ขัดต่อกฎหมาย กฎ หรือระเบียบ ที่คุ้มครองข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล หรือเรื่องทางการเงินและบัญชีของลูกค้าของสถาบันการเงิน หรือ

(ซี) ขัดขวางการบังคับใช้กฎหมาย

ข้อ 3.5
พิธีการศุลกากรและการอำนวยความสะดวกทางศุลกากร

1. พิธีการศุลกากรของคู่ภาคีจะต้องเป็นไปตามมาตรฐานและแนวปฏิบัติที่เสนอแนะขององค์การศุลกากรโลก รวมทั้งหลักการของความตกลงระหว่างประเทศว่าด้วยพิธีการศุลกากรที่เรียบง่ายและสอดประสานกัน ค.ศ. 1973 เท่าที่จะเป็นไปได้และภายในขอบเขตที่ได้รับอนุญาตโดยกฎหมาย กฎหรือระเบียบของภาคีแต่ละฝ่าย

2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้ความมั่นใจว่าพิธีการและการปฏิบัติทางศุลกากรของตนนั้น คาดการณ์ได้ มีความสม่ำเสมอ โปร่งใสและอำนวยความสะดวกทางการค้า

3. หน่วยงานศุลกากรของภาคีทั้งสองฝ่ายจะต้องทบทวนพิธีการศุลกากรของตนเป็นครั้งคราวด้วยความมุ่งหมายที่จะทำให้พิธีการเรียบง่ายมากขึ้นและให้มีการพัฒนาการจัดการที่เป็นประโยชน์ซึ่งกันและกันต่อไปเพื่อการอำนวยความสะดวกทางการค้าทั้งสองฝ่าย

4. ในกรณีของของที่มีการร้องขอให้มีการตรวจปล่อยเร่งด่วน คู่ภาคีจะต้องปฏิบัติตามแนวทางขององค์การศุลกากรโลก เท่าที่กฎหมายของตนจะอนุญาตให้กระทำได้

ข้อ 3.6
การประเมินราคาศุลกากร

คู่ภาคีจะกำหนดราคาศุลกากรของสินค้าที่มีการค้าระหว่างกันตามข้อบทในข้อ 7 ของความตกลงแกตต์ 1994 และความตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยการนำข้อบทในข้อ 7 ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า 1994 มาใช้

ข้อ 3.7
ความร่วมมือทางศุลกากร

1. คู่ภาคีจะร่วมมือกันโดยผ่านหน่วยงานศุลกากรและเป็นไปตามบทนี้และตามข้อตกลงความร่วมมือระหว่างกันที่ระบุในข้อ 3.4 (2) ในการบรรลุตามกฎหมายศุลกากรของตนที่เป็นไปตามข้อผูกพันระหว่างประเทศของทั้งสองฝ่ายในการนำเข้าและส่งออกสินค้า ซึ่งเกี่ยวข้องกับ

(เอ) การนำความตกลงนี้มาใช้และปฏิบัติ

(บี) ความปลอดภัยของการค้าระหว่างคู่ภาคี

(ซี) ข้อจำกัดและข้อห้ามในการนำเข้าและส่งออก และ

(ดี) เรื่องอื่น ๆ ที่อาจกำหนดโดยคู่ภาคี

2. เท่าที่กฎหมาย ระเบียบและนโยบายของคู่ภาคีกำหนดไว้ หน่วยงานศุลกากรของภาคีทั้งสองฝ่ายต้องให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันเพื่อป้องกันการละเมิดกฎหมายศุลกากร และเพื่อปกป้องผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ การคลัง สังคม และการพาณิชย์ของแต่ละประเทศรวมถึงการให้ความมั่นใจในการจัดเก็บอากรศุลกากร ที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

3. ภาคีแต่ละฝ่ายจะพยายามอย่างดีที่สุดเพื่อแจ้งให้ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งทราบล่วงหน้าถึงการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญของ กฎหมาย ระเบียบ หรือนโยบาย ที่ใช้บังคับกับการนำเข้า ซึ่งอาจมีผลกระทบอย่างสำคัญต่อการดำเนินการของความตกลงนี้

ข้อ 3.8
การทบทวนและการอุทธรณ์

1. ภาคีแต่ละฝ่ายต้องให้สิทธิในการอุทธรณ์ที่เกี่ยวกับการวินิจฉัย การตัดสินหรือการตัดสินใจของหน่วยงานศุลกากรแก่ผู้นำเข้า ผู้ส่งออก หรือบุคคลอื่นที่ได้รับผลจากการวินิจฉัย การตัดสินหรือการตัดสินใจของศุลกากร โดยไม่มีการลงโทษ

2. สิทธิในการอุทธรณ์เบื้องต้นโดยไม่มีการลงโทษอาจร้องต่อเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบในหน่วยงานศุลกากรหรือหน่วยงานอิสระ แต่กฎหมายของภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้สิทธิการอุทธรณ์โดยไม่มีการลงโทษที่ร้องต่อหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายในทางศาล

3. ภาคีจะต้องแจ้งผลการอุทธรณ์และเหตุผลในการตัดสินให้ผู้อุทธรณ์ทราบเป็นลายลักษณ์อักษร

ข้อ 3.9
การวินิจฉัยล่วงหน้า

1. ภายใต้ข้อบทของวรรค 2 ภาคีแต่ละฝ่ายต้องจัดให้มีการวินิจฉัยล่วงหน้าเป็นลายลักษณ์อักษรให้แก่บุคคลที่ระบุไว้ในอนุวรรค 2 (เอ) (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า "การวินิจฉัยล่วงหน้า")

2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องรับมาหรือคงไว้ซึ่งกระบวนการวินิจฉัยล่วงหน้า ซึ่งจะต้อง
   (เอ) กำหนดว่าผู้นำเข้าที่อยู่ในดินแดนของภาคีนั้นหรือผู้ส่งออกหรือผู้ผลิตที่อยู่ในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งอาจยื่นคำร้องเพื่อขอทราบการวินิจฉัยล่วงหน้าก่อนที่จะมีการนำเข้าสินค้านั้น
   (บี) กำหนดว่าผู้ยื่นคำร้องเพื่อขอทราบการวินิจฉัยล่วงหน้าต้องจัดหาคำอธิบายรายละเอียดสินค้าและข้อมูลที่เกี่ยวข้องทั้งหมดซึ่งจำเป็นต่อกระบวนการการยื่นคำร้องเพื่อขอทราบการวินิจฉัยล่วงหน้า
   (ซี) กำหนดว่าหน่วยงานศุลกากรของตนอาจร้องขอให้ผู้ยื่นคำร้องต้องจัดหาข้อมูลเพิ่มเติมภายในระยะเวลาที่กำหนด ในระหว่างการประเมินคำร้องเพื่อขอทราบการวินิจฉัยล่วงหน้า
   (ดี) กำหนดว่าการวินิจฉัยล่วงหน้าใด ๆ จะอยู่บนพื้นฐานของข้อเท็จจริงและกรณีแวดล้อมที่นำเสนอโดยผู้ยื่นคำร้อง และข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องที่อยู่ในความครอบครองของผู้มีอำนาจตัดสินใจ และ
   (อี) กำหนดว่าต้องแจ้งการวินิจฉัยล่วงหน้าต่อผู้ยื่นคำร้องโดยเร็ว หรือในกรณีใดก็ตามภายใน 30 วันทำการ ภายหลังจากที่ได้รับข้อมูลที่จำเป็นทั้งหมด

3. ภาคีอาจปฏิเสธคำร้องขอสำหรับการวินิจฉัยล่วงหน้า หากไม่ได้รับข้อมูลเพิ่มเติมภายในระยะเวลาที่กำหนดตามที่ระบุในอนุวรรค 2 (ซี)

4. ภายใต้ข้อบทของวรรค 5 ภาคีแต่ละฝ่ายต้องใช้ผลการวินิจฉัยล่วงหน้าต่อการนำเข้าสินค้าที่ระบุอยู่ในคำวินิจฉัยนั้นทั้งหมดที่นำเข้ามาในดินแดนของตนภายใน 3 ปีนับจากวันที่ออกใบแจ้งการวินิจฉัยล่วงหน้า หรือภายในระยะเวลาอื่นที่กำหนดไว้ในกฎหมาย ระเบียบหรือนโยบายของภาคี

5. ภาคีอาจแก้ไขหรือเพิกถอนการวินิจฉัยล่วงหน้า หากชี้ได้ว่าการวินิจฉัยล่วงหน้านั้นอยู่บนพื้นฐานของข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่คลาดเคลื่อน (รวมถึงข้อผิดพลาดของมนุษย์) หรือหากมีการเปลี่ยนแปลงของ

(เอ) กฎหมายภายในประเทศซึ่งสอดคล้องกับความตกลงนี้

(บี) ปัจจัยที่เป็นสาระสำคัญ หรือ

(ซี) กรณีแวดล้อมซึ่งเป็นพื้นฐานของการวินิจฉัย

6. ค่าธรรมเนียมใด ๆ ที่เป็นภาระสำหรับการวินิจฉัยล่วงหน้าต้องไม่เกินค่าใช้จ่ายโดยประมาณของการให้บริการการวินิจฉัยล่วงหน้านั้น

ข้อ 3.10
การแก้ปัญหาเบื้องต้นในกรณีเกิดความขัดแย้งระหว่างคู่ภาคี

1. กรณีเกิดความขัดแย้งระหว่างหน่วยงานศุลกากรของคู่ภาคีในการใช้ข้อบทของบทนี้และบทที่ 4 ของความตกลงนี้ หน่วยงานศุลกากรฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอาจร้องขอให้มีการหารือกับหน่วยงานศุลกากรอีกฝ่ายหนึ่งเพื่อแก้ความขัดแย้งนั้น โดยรูปแบบของการหารือจะเป็นที่ตกลงกันระหว่างศุลกากรทั้งสองฝ่าย

2. การหารือภายใต้ข้อนี้ไม่มีผลต่อสิทธิของคู่ภาคีภายใต้บทที่ 17 ของความตกลงนี้ หรือภายใต้ความตกลงดับบลิวทีโอเรื่องกระบวนการระงับข้อพิพาท

ข้อ 3.11
ความปลอดภัยทางการค้า และการปราบปรามการก่อการร้าย

ในกรณีภาคีใดภาคีหนึ่งปรารถนาที่จะนำพิธีการมาใช้เพื่อให้ความมั่นใจในความปลอดภัยทางการค้าสินค้า และ/หรือ การเคลื่อนย้ายยานระหว่างคู่ภาคี หน่วยงานศุลกากรของทั้งสองฝ่ายต้องหารือเพื่อให้ความเห็นชอบในพิธีการที่จะให้ความปลอดภัยในการค้าและหรือการเคลื่อนย้ายยานที่ว่านี้

ข้อ 3.12
การค้าไร้กระดาษและการใช้ระบบอัตโนมัติ

1. หน่วยงานศุลกากรของภาคีทั้งสองฝ่ายจะต้องคำนึงถึงวิธีการที่ได้ตกลงไว้ในเอเปกและองค์การศุลกากรโลกในการปฏิบัติตามข้อริเริ่ม ซึ่งกำหนดไว้สำหรับการค้าไร้กระดาษ

2. หน่วยงานศุลกากรของคู่ภาคีจะต้องรับกระบวนการทางอิเล็กทรอนิกส์มาใช้สำหรับข้อกำหนดทั้งหมดที่ต้องรายงานโดยสอดคล้องกับข้อบทในบทที่ 10 ของความตกลงนี้ โดยเร็วเท่าที่จะปฏิบัติได้

ข้อ 3.13
การบริหารความเสี่ยง

1. คู่ภาคีจะต้องบริหารพิธีการศุลกากรในเขตแดนของตนเพื่ออำนวยความสะดวกในการตรวจปล่อยสินค้าที่มีความเสี่ยงต่ำและมุ่งเน้นสินค้าที่มีความเสี่ยงสูง

2. คู่ภาคีจะต้องใช้และพัฒนาเทคนิคการบริหารความเสี่ยงในการปฏิบัติงานพิธีการศุลกากรต่อไป

ข้อ 3.14
การเผยแพร่และหน่วยตอบข้อสอบถาม

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องเผยแพร่ข้อบทของกฎหมายและข้อบังคับ และกระบวนการบริหารทางศุลกากรทางอินเตอร์เน็ตหรือในรูปสิ่งพิมพ์

2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องมอบหมายให้มีหน่วยตอบข้อสอบถามตั้งแต่หนึ่งหน่วยขึ้นไปเพื่อตอบข้อสอบถามจากผู้มีส่วนได้เสียของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเกี่ยวกับการศุลกากร และจะต้องจัดให้มีข้อมูลทางอินเตอร์เน็ตที่เกี่ยวข้องกับขั้นตอนในการสอบถามดังกล่าว

บทที่ 4
กฎว่าด้วยถิ่นกำเนิดสินค้า

ข้อ 4.1
คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้

(เอ) "ซีไอเอฟ" หมายถึง มูลค่าของสินค้าที่นำเข้า และรวมถึงค่าระวางบรรทุกและค่าประกันภัยจนถึงท่าหรือที่ที่นำเข้าของประเทศผู้นำเข้า การประเมินราคาต้องเป็นไปตามความตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยการประเมินราคาศุลกากร

(บี) "เอฟโอบี" หมายถึง มูลค่าสินค้าคำนวณ ณ แหล่งขายซึ่งรวมค่าขนส่งถึงท่าหรือที่สุดท้ายที่ส่งออก การประเมินราคาต้องเป็นไปตามความตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยการประเมินราคาศุลกากร

(ซี) "สินค้าที่ใช้แทนกันได้หรือวัตถุดิบที่ใช้แทนกันได้" หมายถึง สินค้าหรือวัตถุดิบที่สามารถใช้แทนกันได้ในทางการค้า โดยมีคุณสมบัติที่สำคัญเหมือนกันและในทางปฏิบัติไม่สามารถแยกความแตกต่างได้ด้วยตาเปล่า

(ดี) "หลักการทางบัญชีอันเป็นที่ยอมรับทั่วไป" หมายถึง ฉันทามติที่ได้ยอมรับหรือการสนับสนุนที่สำคัญซึ่งเชื่อถือได้ในดินแดนของภาคีในเรื่องการบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับรายได้ ค่าใช้จ่าย ต้นทุน ทรัพย์สิน และหนี้สิน การเปิดเผยข้อมูล และการเตรียมงบการเงิน มาตรฐานเหล่านี้อาจครอบคลุมแนวทางกว้าง ๆของการใช้ทั่วไป รวมทั้งมาตรฐานที่ได้ให้รายละเอียด การปฏิบัติและกระบวนการ

(อี) "วัตถุดิบทางอ้อม" หมายถึง ของที่ใช้ในการผลิต การทดสอบหรือการตรวจสอบสินค้าอื่น แต่ไม่รวมเป็นส่วนหนึ่งอยู่ในตัวสินค้า หรือของที่ใช้ในการบำรุงรักษาอาคารหรือในการใช้งานอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการผลิตสินค้า ซึ่งรวมถึง

(1) เชื้อเพลิง พลังงาน ตัวเร่งปฏิกิริยา และตัวทำละลาย

(2) อุปกรณ์ เครื่องมือ และสิ่งจำเป็นที่ใช้ตามปกติเพื่อในการทดสอบหรือการตรวจสอบสินค้า

(3) ถุงมือ แว่นตา รองเท้า เครื่องแต่งกาย อุปกรณ์เพื่อความปลอดภัย และสิ่งจำเป็นที่ใช้ ตามปกติ

(4) เครื่องมือ แม่พิมพ์ (ตาย) และแบบหล่อ

(5) ชิ้นส่วนสำรอง และวัตถุที่ใช้ในการบำรุงรักษาอุปกรณ์และอาคาร

(6) สารหล่อลื่น ไข สารประกอบ และวัตถุอื่นที่ใช้ในการผลิตหรือเพื่อการใช้งาน อุปกรณ์และอาคาร และ

(7) ของอื่นใดซึ่งมิได้เป็นส่วนหนึ่งอยู่ในตัวสินค้าแต่สามารถแสดงได้อย่างมีเหตุผลว่า เป็นส่วนหนึ่งของการผลิตนั้น

(เอฟ)"วัตถุดิบ" หมายถึง วัตถุหรือสารใด ๆ ที่ใช้หรือใช้สิ้นเปลืองในการผลิตสินค้า และรวมเป็นส่วนหนึ่งอยู่ในตัวสินค้า หรือจำแนกอยู่ในประเภทพิกัดเดียวกันกับสินค้าเหล่านั้น

(จี) "ขั้นตอนหรือกระบวนการอย่างง่าย" คือ ขั้นตอนหรือกระบวนการที่ให้ผลน้อยที่สุดต่อคุณลักษณะหรือคุณสมบัติอันเป็นสาระสำคัญของสินค้า ซึ่งรวมถึง

(1) ขั้นตอนหรือกระบวนการที่ทำให้มั่นใจว่าสินค้าได้เก็บรักษาไว้ในสภาพที่ดีเพื่อความมุ่งประสงค์ในการขนส่งหรือการเก็บ

(2) ขั้นตอนที่มุ่งหมายเพื่ออำนวยความสะดวกในการขนส่ง และ

(3) ขั้นตอนหรือกระบวนที่เกี่ยวกับการห่อบรรจุหรือการแสดงสินค้าสำหรับการขาย

ตัวอย่างของขั้นตอนหรือกระบวนการอย่างง่ายได้แก่

เอ การผึ่งลม การระบายอากาศ การทำให้แห้ง การทำให้เย็น การแช่แข็งและการแช่เย็น

บี การทำความสะอาด การล้าง การร่อนด้วยตะแกรง การร่อนหรือการเขย่าการเลือก การแยกประเภทหรือการคัดเกรด การสกัด

ซี การตัด หรือ การตัดเป็นทางยาว

ดี การแบ่งของกอง การจัดกลุ่มเป็นหีบห่อเล็ก ๆ การติดเครื่องหมาย ติดป้ายหรือโลโก้ที่ต่างกันบนผลิตภัณฑ์และหีบห่อของผลิตภัณฑ์นั้น

อี การบรรจุหีบห่อ การเอาหีบห่อออก หรือการบรรจุหีบห่ออีกครั้ง

เอฟ การผสมสินค้าที่มีถิ่นกำเนิดต่างกัน หากว่าลักษณะเฉพาะของผลิตภัณฑ์ที่ได้จากการผสมนั้นไม่แตกต่างจากคุณลักษณะของสินค้าที่นำมาผสมเป็นผลิตภัณฑ์นั้น

จี การเจือจางในน้ำหรือในสารละลายในน้ำ และ

เอช การประกอบเข้าด้วยกันอย่างง่าย หรือ การขึ้นรูปชิ้นส่วนให้เป็นผลิตภัณฑ์ที่ครบสมบูรณ์

(เอช)"สินค้าที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดสินค้า" หรือ "วัตถุดิบที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดสินค้า" หมายถึง สินค้าหรือวัตถุดิบที่ไม่มีคุณสมบัติได้ถิ่นกำเนิดสินค้าในภาคีภายใต้บทนี้

(ไอ) "วัตถุดิบที่ได้ถิ่นกำเนิดสินค้า" หมายถึง วัตถุดิบที่มีคุณสมบัติได้ถิ่นกำเนิดสินค้าในภาคี ตามข้อบทที่เกี่ยวข้องของบทนี้

(เจ) "วัตถุดิบที่เป็นหีบห่อและภาชนะบรรจุสำหรับการขนส่ง" หมายถึง สิ่งที่ใช้ปกป้องสินค้าระหว่างการขนส่ง นอกเหนือจากภาชนะบรรจุหรือหีบห่อที่ใช้เพื่อการขายปลีก

(เค) "การให้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร" หมายถึง อัตราอากรศุลกากรที่ใช้กับสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดตามข้อ 2.3 ของบทที่ 2 ภายใต้ความตกลงนี้

(แอล)"ผู้ผลิต" หมายถึง บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคล ซึ่งปลูก เลี้ยง ขุดแร่ เก็บเกี่ยว ทำฟาร์ม ประมง ดัก ล่า ผลิต จัดทำกระบวนการ จับ เก็บ รวบรวม ผสมพันธุ์ สกัด หรือประกอบสินค้า

(เอ็ม)"การผลิต" หมายถึง วิธีการที่ได้สินค้ามา รวมถึงแต่ไม่จำกัดเฉพาะปลูก เลี้ยง ขุดแร่ เก็บเกี่ยว ทำฟาร์ม ประมง ดัก ล่า ผลิต จัดทำกระบวนการ จับ เก็บ ผสมพันธุ์ สกัด หรือประกอบสินค้า

(เอ็น) "สินค้าที่กำเนิดหรือผลิตโดยใช้วัตถุดิบในภาคีนั้นทั้งหมด" หมายถึง

(1) สินค้าที่เป็นแร่ธาตุซึ่งสกัดได้ในดินแดนของภาคีนั้น

(2) สินค้าทางการเกษตรที่เก็บเกี่ยว เก็บ หรือ รวบรวม ได้ในดินแดนของภาคีนั้น

(3) สัตว์มีชีวิตที่กำเนิดและเลี้ยงเติบโตในดินแดนของภาคีนั้น

(4) สินค้าที่ได้จากสัตว์มีชีวิตในดินแดนของภาคีนั้น

(5) สินค้าที่ได้มาโดยตรงจากการล่า การดัก การประมง การทำฟาร์ม การรวบรวม หรือ การจับ ในดินแดนของภาคีนั้น

(6) สินค้า (ปลา สัตว์น้ำจำพวกมีเปลือก พืชและสิ่งมีชีวิตในน้ำอื่น ๆ) ที่ได้มาจากภายในทะเลอาณาเขต หรือเขตทางทะเลที่เกี่ยวข้องของภาคีที่ยื่นออกไปจากทะเลอาณาเขตภายใต้กฎหมายที่ใช้บังคับของภาคีนั้น โดยเป็นไปตามข้อบทของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล 1982 หรือได้มาจากทะเลหลวง โดยเรือที่ชักธงหรือมีสิทธิชักธงของภาคีนั้น

(7) สินค้าที่ได้หรือผลิตขึ้นบนเรือผลิตที่ชักธงหรือมีสิทธิชักธงของภาคีนั้น โดยใช้สินค้าที่กล่าวถึงในอนุวรรค (6)

(8) สินค้าที่ภาคีนั้นหรือบุคคลของภาคีนั้นได้จากพื้นดินใต้ทะเลหรือดินใต้พื้นดินใต้ทะเลของทะเลอาณาเขตหรือไหล่ทวีปของภาคีนั้น โดยเป็นไปตามข้อบทของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล 1982

(9) เศษและของที่ใช้ไม่ได้ที่ได้มาจากการผลิตในดินแดนของภาคี หรือสินค้าที่ใช้แล้วที่เก็บรวบรวมได้ในดินแดนของภาคีนั้น หากว่าสินค้าดังกล่าวเหมาะสำหรับการนำกลับมาใช้เป็นวัตถุดิบเท่านั้น และ

(10) สินค้าที่มีการผลิตทั้งหมดในดินแดนของภาคี โดยใช้สินค้าเฉพาะที่กล่าวถึงในจากอนุวรรค (1) ถึง (9)

(โอ) "ความตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยการประเมินราคาศุลกากร" หมายถึง ความตกลงว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อ 7 ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า 1994

ข้อ 4.2
สินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด

1. ให้สินค้าได้ถิ่นกำเนิดในดินแดนของภาคี หากสินค้าเหล่านั้น
(เอ) เป็นสินค้าที่กำเนิดหรือผลิตโดยใช้วัตถุดิบในภาคีนั้นทั้งหมด หรือ
(บี) เป็นไปตามข้อกำหนดในภาคผนวก 2 ของความตกลงนี้ โดยเป็นสินค้าที่มีกระบวนการผลิตทั้งหมดในดินแดนของภาคีหนึ่งหรือของทั้งสองภาคี และสินค้ามิได้นำเข้าไปเพื่อการค้าในประเทศที่มิได้เป็นภาคีหลังจากส่งออกมาจากภาคีแรกและก่อนการนำเข้าในอีกภาคีหนึ่ง

2. วัตถุดิบที่ได้ถิ่นกำเนิดจากดินแดนของภาคีหนึ่งและถูกนำไปใช้ในการผลิตสินค้าในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ให้ถือว่ามีถิ่นกำเนิดในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

3. สินค้าที่ไม่เป็นไปตามการเปลี่ยนแปลงในข้อกำหนดการจำแนกประเภทพิกัดตามภาคผนวก 2 เป็นสินค้าที่ยังคงได้ถิ่นกำเนิด ถ้า
(เอ) มูลค่าของวัตถุดิบทั้งหมดที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดซึ่งใช้ในการผลิตสินค้า ที่ไม่ผ่านการเปลี่ยนประเภทพิกัด จะต้องมีมูลค่าไม่เกินร้อยละ 10 ของราคา เอฟ.โอ.บี. ของสินค้า และ
(บี) สินค้าดังกล่าวจะต้องเป็นไปตามเกณฑ์ที่ใช้อื่น ๆ ทั้งหมดของข้อนี้

4. ยกเว้นในกรณีที่สินค้าขึ้นอยู่กับข้อกำหนดสัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาคของภาคผนวก 2 สินค้าที่ผลิตโดยขั้นตอนหรือกระบวนการอย่างง่ายจะต้องไม่ถือว่าเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดแม้ขั้นตอนหรือกระบวนการอย่างง่ายเหล่านั้นเป็นไปตามข้อกำหนดการจำแนกประเภทพิกัดของภาคผนวก 2

5. อุปกรณ์ประกอบ ชิ้นส่วนสำรอง หรือเครื่องมือ ที่ส่งมาพร้อมกับสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดซึ่งประกอบเป็นส่วนหนึ่งของอุปกรณ์ประกอบมาตรฐาน ชิ้นส่วนสำรองมาตรฐาน หรือ เครื่องมือมาตรฐานสำหรับสินค้าเหล่านั้น ให้ถือว่าเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด และจะต้องไม่นำมาพิจารณาในการวินิจฉัยว่าวัตถุดิบทั้งหมดที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดซึ่งใช้ในการผลิตสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด ได้ผ่านการเปลี่ยนประเภทพิกัดหรือไม่ หากว่า
(เอ) อุปกรณ์ประกอบ ชิ้นส่วนสำรอง หรือเครื่องมือ ไม่อยู่ในบัญชีราคาสินค้าที่แยกจากสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด
(บี) ปริมาณและมูลค่าของอุปกรณ์ประกอบ ชิ้นส่วนสำรอง หรือเครื่องมือ เป็นไปตามปกติทางการค้าของสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด และ
(ซี) ถ้าสินค้านั้นขึ้นอยู่กับข้อกำหนดของสัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาค โดยได้นำมูลค่าของอุปกรณ์ประกอบ ชิ้นส่วนสำรอง หรือเครื่องมือมาพิจารณาว่าเป็นวัตถุดิบที่

ได้ถิ่นกำเนิดสินค้าหรือไม่ได้ถิ่นกำเนิดสินค้าแล้วแต่กรณี ในการคำนวณสัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาคของสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด

6. วรรค 5 ไม่นำมาใช้ในกรณีที่อุปกรณ์ประกอบ ชิ้นส่วนสำรอง หรือเครื่องมือ ได้นำมาเพิ่มเติมเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเพิ่มสัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาคให้สูงขึ้นโดยไม่เป็นจริง

7. การพิจารณาว่าสินค้าที่ใช้แทนกันได้หรือวัตถุดิบที่ใช้แทนกันได้ เป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดหรือไม่นั้น จะต้องทำได้โดยแยกทางกายภาพของสินค้าหรือวัตถุดิบแต่ละชนิดหรือโดยใช้วิธีการบริหารสินค้าคงเหลือ เช่น วิธีเฉลี่ย วิธีเข้าหลังออกก่อน หรือวิธีเข้าก่อนออกก่อน ซึ่งได้รับการยอมรับในหลักการทางบัญชีอันเป็นที่ยอมรับทั่วไปของภาคีที่ได้มีการผลิต หรือมิฉะนั้นได้รับการยอมรับโดยภาคีที่มีการผลิตสินค้านั้น

8. วิธีบริหารสินค้าคงเหลือที่เลือกภายใต้วรรค 7 ข้างต้น สำหรับสินค้าที่ใช้แทนกันได้หรือวัตถุดิบที่ใช้แทนกันได้ จะต้องคงใช้ต่อไปสำหรับสินค้าที่ใช้แทนกันได้หรือวัตถุดิบที่ใช้แทนกันได้เหล่านั้นตลอดปีงบประมาณของผู้ผลิตที่ได้เลือกวิธีการบริหารสินค้าคงเหลือนั้น

9. วัตถุดิบที่เป็นหีบห่อและภาชนะที่ใช้บรรจุสินค้าเพื่อการขายปลีก ถ้าจำแนกเข้าในประเภทพิกัดเดียวกันกับสินค้านั้น จะไม่นำมาพิจารณาในการวินิจฉัยว่าวัตถุดิบทั้งหมดที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดซึ่งใช้ในการผลิตของสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดได้ผ่านการเปลี่ยนประเภทพิกัดตามที่กำหนดไว้ในภาคผนวก 2 หรือไม่ อย่างไรก็ตามหากสินค้าขึ้นอยู่กับข้อกำหนดสัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาค มูลค่าของวัตถุดิบที่เป็นหีบห่อและภาชนะบรรจุที่ใช้เพื่อการขายปลีกจะพิจารณาเป็นวัตถุดิบที่ได้ถิ่นกำเนิดสินค้าหรือวัตถุดิบที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิด แล้วแต่กรณี ในการคำนวณสัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาค

10. วัตถุดิบที่เป็นหีบห่อและภาชนะที่ใช้บรรจุสินค้าเพื่อการขนส่ง ไม่ให้นำมาพิจารณาในการกำหนดถิ่นกำเนิดของสินค้านั้น

11. วัตถุดิบทางอ้อมจะต้องถือว่าเป็นวัตถุดิบที่ได้ถิ่นกำเนิดสินค้าโดยไม่คำนึงว่าวัตถุดิบทางอ้อมนั้นผลิตที่ใด และจะต้องบันทึกมูลค่าของวัตถุดิบทางอ้อมนั้นเป็นต้นทุนที่ได้จดทะเบียนในบันทึกทางบัญชีของผู้ผลิตสินค้านั้น

ข้อ 4.3
สัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาค

1. โดยขึ้นอยู่กับวรรค 2 และวรรค 3 ในข้อนี้ ในกรณีที่ภาคผนวก 2 กำหนดให้สินค้ามีสัดส่วน มูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาค สัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาคของสินค้านั้นจะต้องคำนวณดังต่อไปนี้

$$\text{อาร์.วี.ซี} = \frac{\text{เอฟ.โอ.บี} - \text{วี.เอ็น.เอ็ม}}{\text{เอฟ.โอ.บี}} \times 100$$

โดยที่

(เอ) "อาร์.วี.ซี" เป็นสัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาคซึ่งแสดงเป็นร้อยละ

(บี) "เอฟ.โอ.บี" เป็นมูลค่า เอฟ.โอ.บี ของสินค้า และ

(ซี) "วี.เอ็น.เอ็ม" เป็นมูลค่า ซี.ไอ.เอฟ ของวัตถุดิบที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดในลักษณะที่ได้รับมาหรือส่งเป็นครั้งแรกให้แก่ผู้ผลิตสินค้านั้น

2. ถ้ามูลค่า เอฟ.โอ.บี หรือมูลค่า ซี.ไอ. เอฟ ไม่ปรากฏหรือไม่สามารถกำหนดได้ตามข้อบทในข้อ 1 ของความตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยการประเมินราคาศุลกากร จะต้องคำนวณราคาตามข้อบทในข้อ 2 ถึง 8 ข้อ 15 และหมายเหตุการตีความของความตกลงนั้น

3. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องกำหนดว่าผู้นำเข้าอาจใช้วิธีการคำนวณแบบเฉลี่ยตลอดปีงบประมาณของผู้ผลิตเพื่อวัตถุประสงค์ในการคำนวณสัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาค

ข้อ 4.4
การบันทึกต้นทุน

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้ ต้นทุนทั้งหมดจะต้องได้รับการบันทึกและรักษาโดยเป็นไปตามหลักการทางบัญชีอันเป็นที่ยอมรับทั่วไปที่ใช้ในดินแดนของภาคีซึ่งสินค้านั้นมีการผลิตขึ้น

ข้อ 4.5
การปฏิบัติต่อสินค้าที่มีการขอรับสิทธิพิเศษ

1. ภาคีแต่ละฝ่ายอาจร้องขอให้ผู้ส่งออก หรือผู้ผลิต หรือ บุคคลหรือหน่วยงานรัฐหรือเอกชนที่มีอำนาจอื่น ๆ สำแดงถิ่นกำเนิดของสินค้าที่ขอรับสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร การสำแดงจะระบุบนด้านหน้าของบัญชีราคาสินค้า หรือ เอกสารอื่นใดที่ออกเพื่อแสดงว่าสินค้าที่ระบุนั้นมีถิ่นกำเนิดจากภาคีผู้ส่งออกและเป็นไปตามข้อกำหนดของบทนี้

2. ไม่มีอะไรในวรรค 1 ของข้อนี้ที่ให้ตีความเพื่อกำหนดให้ผู้ผลิตที่ไม่ใช่ผู้ส่งออกสินค้าสำแดงถิ่นกำเนิดของสินค้า

3. ในกรณีที่ต้องการให้มีการสำแดงตามวรรค 1 ภาคีต้องกำหนดว่าในกรณีที่ผู้ส่งออกไม่ใช่ผู้ผลิตสินค้านั้น ผู้ส่งออก หรือ บุคคลหรือหน่วยงานรัฐหรือเอกชนที่มีอำนาจอื่น ๆ อาจกรอกและลงลายมือชื่อการสำแดงถิ่นกำเนิดสินค้าซึ่งอยู่บนพื้นฐานของ

(เอ) ความรู้เฉพาะอย่างที่รู้ได้ว่าสินค้านั้นมีคุณสมบัติได้ถิ่นกำเนิดสินค้า หรือ

(บี) ความเชื่อถืออันสมควรในการแสดงเป็นลายลักษณ์อักษรของผู้ผลิตว่าสินค้านั้นมีคุณสมบัติได้ถิ่นกำเนิดสินค้า

4. ภาคีผู้นำเข้าจะให้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรแก่สินค้าที่นำเข้าไปในดินแดนของตนจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่งก็ต่อเมื่อผู้นำเข้าที่ขอรับสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร

(เอ) ทำการสำแดงถิ่นกำเนิดสินค้าตามวรรค 1 ของข้อนี้ หรือ

(บี) แสดงเอกสารที่เพียงพอหรือหลักฐานอื่นที่พิสูจน์ถิ่นกำเนิดของสินค้า

5. เมื่อหน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้ามีข้อสงสัยอันสมควรในความเชื่อถือหรือความถูกต้องของการสำแดงหรือหลักฐานอื่นเกี่ยวกับถิ่นกำเนิดของสินค้านั้น ภาคีผู้นำเข้าอาจร้องขอหลักฐานเพิ่มเติมเพื่อพิสูจน์การขอรับสิทธิพิเศษ ซึ่งเป็นไปตามกฎหมายของภาคีผู้นำเข้า หลักฐานดังกล่าวอาจรวมถึงข้อมูลทางบัญชีเพื่อพิสูจน์การได้ถิ่นกำเนิดตามข้อ 4.2 และ 4.3 ของบทนี้ หรือ อาจร้องขอหลักฐานอื่นเพื่อแสดงความสุจริตในการสำแดงการนำเข้า หากไม่มีหลักฐานดังกล่าว หน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้าอาจกำหนดให้ผู้นำเข้าจ่ายค่าอากรในอัตราปกติ หรือวางหลักประกันหรือประกันด้วยเงินสดเทียบเท่ากับจำนวนค่าอากร ภาษี และค่าภาระที่จะต้องจ่ายหากไม่ได้รับสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร

6. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องกำหนดว่าในกรณีที่สินค้ามีคุณสมบัติได้ถิ่นกำเนิดสินค้าเมื่อได้นำเข้ามาในดินแดนของภาคีนั้นแต่ไม่ได้ขอรับสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร ณ เวลานำเข้า ผู้นำเข้าอาจขอคืนอากรโดยเป็นไปตามกฎหมายของภาคีผู้นำเข้าโดยแสดง

(เอ) การสำแดงที่เกี่ยวกับถิ่นกำเนิดของสินค้าตามข้อนี้ และ

(บี) หลักฐานอื่นเพื่อสนับสนุนการสำแดง ซึ่งอาจมีการร้องขอ

7. ตามกฎหมาย ระเบียบ และนโยบายของภาคีผู้นำเข้า ภาคีผู้นำเข้าอาจไม่ร้องขอให้มีการสำแดงถิ่นกำเนิดสินค้า หากว่า

(เอ) มูลค่าการนำเข้าเพื่อการค้าและมิใช่การค้าไม่เกินมูลค่าที่ภาคีผู้นำเข้าได้กำหนดไว้ หรือ

(บี) ของใดซึ่งภาคีได้ละเว้นการสำแดงถิ่นกำเนิดสินค้า

ข้อ 4.6
การจัดเก็บข้อมูล

ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องมีข้อกำหนด ดังนี้

(เอ) ผู้ผลิต หรือผู้ส่งออก จะต้องเก็บรักษาข้อมูลทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับถิ่นกำเนิดของสินค้าที่ได้ขอใช้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรในดินแดนภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ตามระยะเวลาที่ภาคีนั้นอาจระบุไว้ในกฎหมาย ระเบียบ และนโยบายของตน

(บี) ผู้นำเข้าสินค้าที่ขอใช้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรจะต้องเก็บรักษาเอกสารทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้าของสินค้านั้น รวมถึงสำเนาการสำแดงเกี่ยวกับถิ่นกำเนิดสินค้าตามข้อ 4.5 ของบทนี้ไว้ในดินแดนของภาคีผู้นำเข้า ตามที่กฎหมายได้กำหนดไว้

ข้อ 4.7
การตรวจสอบถิ่นกำเนิดสินค้า

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของการกำหนดว่าสินค้าจากดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งที่นำเข้ามาในดินแดนของตนมีคุณสมบัติได้ถิ่นกำเนิดสินค้าหรือไม่ ภาคีผู้นำเข้าอาจกระทำการตรวจสอบการได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรผ่านหน่วยงานศุลกากรของตน โดยวิธีการดังต่อไปนี้

(เอ) ขอข้อมูลที่เกี่ยวข้องจากผู้นำเข้า

(บี) สอบถามและขอข้อมูลที่เกี่ยวข้องโดยเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้ส่งออกหรือผู้ผลิตที่อยู่ในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

(ซี) เยี่ยมชมสถานที่ของผู้ส่งออก หรือ ผู้ผลิต ในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเพื่อตรวจสอบการจัดเก็บข้อมูลที่อ้างถึงในข้อ 4.6 และเพื่อตรวจดูสิ่งอำนวยความสะดวกที่ใช้ในการผลิตสินค้า

(ดี) ขอให้ภาคีผู้ส่งออกตรวจสอบถิ่นกำเนิดของสินค้านั้น หรือ

(อี) กระบวนการอื่น ตามที่คู่ภาคีอาจตกลงกัน

2. ในกรณีที่ภาคีผู้นำเข้าร้องขอไปยังภาคีผู้ส่งออก เพื่อให้ตรวจสอบถิ่นกำเนิดของสินค้า

(เอ) การร้องขอดังกล่าวให้กระทำได้เพียงถ้าค่าอากรศุลกากรนั้นคุ้มต่อการร้องขอ

(บี) การร้องขอนั้นจะต้องแนบข้อมูลที่เพียงพอต่อการพิสูจน์สินค้าซึ่งได้ทำการร้องขอ

(ซี) ภาคีผู้ส่งออกจะต้องให้ข้อมูลเกี่ยวกับถิ่นกำเนิดของสินค้าที่ได้ร้องขอแก่ภาคีผู้นำเข้าภายใน 90 วันหลังจากได้รับการร้องขอ และ

(ดี) ค่าใช้จ่ายใด ๆที่เกิดขึ้นแก่ภาคีผู้ส่งออกในการปฏิบัติตามการร้องขอให้ตรวจสอบถิ่นกำเนิดของสินค้า ให้กำหนดด้วยกันระหว่างคู่ภาคี

3. ก่อนที่จะกระทำการเยี่ยมชมเพื่อตรวจสอบตามอนุวรรค 1(ซี) ของข้อนี้ ภาคีผู้นำเข้าจะต้อง

(เอ) ส่งหนังสือแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรถึงเจตนาที่จะกระทำการเยี่ยมชม ไปยัง

(1) ผู้ส่งออก หรือ ผู้ผลิต ซึ่งเป็นเจ้าของสถานที่จะเดินทางไปเยี่ยมชม และ

(2) หน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้ส่งออก และ

(บี) ได้รับคำยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้ส่งออก หรือ ผู้ผลิต ซึ่งเป็นเจ้าของสถานที่จะเดินทางไปเยี่ยมชม

ข้อ 4.8
การระงับและปฏิเสธการให้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร

1. โดยไม่คำนึงถึงวรรค 4 ของข้อ 4.5 ในบทนี้ ภาคีผู้นำเข้าอาจระงับการให้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรแก่สินค้าในช่วงเวลาหรือในช่วงใดที่มีการตรวจสอบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับถิ่นกำเนิดสินค้าตามข้อ 4.7

2. ภาคีผู้นำเข้าอาจปฏิเสธการให้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรแก่สินค้าที่นำเข้าหรือเรียกเก็บภาษีศุลกากรที่ไม่ได้ชำระในกรณีต่อไปนี้

(เอ) สินค้ามีคุณสมบัติไม่เป็นไปตามข้อกำหนดของบทนี้

(บี) ผู้ผลิต ผู้ส่งออก หรือ ผู้นำเข้าของสินค้านั้นไม่สามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง ของบทนี้ในการได้รับสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร หรือ

(ซี) เมื่อมีการปฏิบัติตามข้อ 4.7 แล้วยังไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าสินค้ามีสิทธิที่จะได้รับสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร

บทที่ 5 มาตรการเยียวยาทางการค้า

ส่วนที่ 1
มาตรการเยียวยาทางการค้าทั่วไป

ข้อ 5.1
มาตรการตอบโต้การทุ่มตลาด

1. ภาคีแต่ละฝ่ายสงวนสิทธิและพันธกรณีภายใต้ความตกลงองค์การการค้าโลกว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อ 6 ของแกตต์ 1994

2. ก่อนที่ภาคีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดจะใช้มาตรการตอบโต้การทุ่มตลาดสินค้านำเข้าที่มีแหล่งกำเนิดจากอีกภาคีหนึ่ง ภาคีที่ใช้มาตรการดังกล่าวจะต้องคำนึงถึงบทบัญญัติว่าด้วยมาตรการเยียวยาที่ระบุภายใต้ ข้อ 15 ของความตกลงว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อ 6 ของแกตต์ 1994

ข้อ 5.2
มาตรการตอบโต้การอุดหนุน

ภาคีแต่ละฝ่ายสงวนสิทธิและพันธกรณีภายใต้ความตกลงองค์การการค้าโลกว่าด้วยการอุดหนุนและมาตรการตอบโต้การอุดหนุน

ข้อ 5.3
มาตรการปกป้องทั่วไป

1. ภาคีแต่ละฝ่ายสงวนสิทธิและพันธกรณีภายใต้ ข้อ 19 ของแกตต์ 1994 และความตกลงองค์การการค้าโลกว่าด้วยมาตรการปกป้องและบทบัญญัติอื่น ๆที่เกี่ยวข้อง

2. ความตกลงนี้ไม่ก่อให้เกิดสิทธิหรือพันธกรณีเพิ่มเติมจากความตกลงองค์การการค้าโลกว่าด้วยมาตรการปกป้องกับคู่ภาคี เว้นแต่ภาคีที่ใช้มาตรการอาจยกเว้นการใช้มาตรการดังกล่าวกับสินค้านำเข้าที่มีแหล่งกำเนิดจากอีกภาคีหนึ่งหากการนำเข้าดังกล่าวไม่ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง หรือคุกคามให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง

ส่วนที่ 2
มาตรการปกป้องสองฝ่าย

ข้อ 5.4
บทนิยาม

เพื่อประโยชน์ในส่วนนี้

(เอ) "อัตราฐาน" หมายความว่า อัตราศุลกากรที่เรียกเก็บกับสินค้านำเข้าที่ระบุไว้ในตารางพิกัดอัตราศุลกากรขาเข้าของภาคีนำเข้าในภาคผนวก 1

(บี) "อุตสาหกรรมภายใน" หมายความว่า ผู้ผลิตทั้งหมดซึ่งผลิตสินค้าชนิดเดียวกัน หรือสินค้าที่แข่งขันโดยตรงกับสินค้านำเข้า หรือผู้ผลิตที่ผลิตสินค้าชนิดเดียวกัน หรือสินค้าที่แข่งขันโดยตรงกับสินค้านำเข้ารวมกันเป็นสัดส่วนใหญ่ของสินค้าที่ผลิตได้ภายในประเทศ

(ซี) "อัตราศุลกากรภายใต้สิทธิพิเศษ" หมายความว่า อัตราศุลกากรที่เรียกเก็บกับสินค้านำเข้าตามบทที่ 2 ข้อ 2.3 ของความตกลงนี้

(ดี) "มาตรการชั่วคราว" หมายความว่า มาตรการชั่วคราวตามที่ระบุไว้ใน ข้อ 5.8

(อี) "มาตรการปกป้อง" หมายความว่า มาตรการที่ใช้ในช่วงปรับตัวตามที่ระบุไว้ใน ข้อ 5.5

(เอฟ) "มาตรการปกป้องพิเศษ" หมายความว่า มาตรการพิเศษที่ใช้ปกป้องตามที่ระบุไว้ในข้อ 5.11

(จี) "ความเสียหายร้ายแรง" หมายความว่า สถานะโดยทั่วไปที่จะเสื่อมลงอย่างเห็นได้ชัดของอุตสาหกรรมภายใน

(เอช) "ช่วงปรับตัว" ของสินค้า หมายความว่า ระยะเวลาจากวันที่ความตกลงนี้มีผลบังคับใช้จนถึงวันที่ยกเลิกการเก็บอากรศุลกากรของสินค้าตามรายการที่ระบุไว้ในภาคผนวก 1

ข้อ 5.5
การใช้มาตรการปกป้องในช่วงปรับตัว

หากการลดหรือยกเลิกอากรศุลกากรตามความตกลงนี้ ทำให้มีการนำเข้าสินค้าที่มีแหล่งกำเนิดในภาคีฝ่ายหนึ่งไปยังอาณาเขตของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งในปริมาณที่สูงขึ้น ไม่ว่าจะเพิ่มขึ้นจริงหรือเพิ่มขึ้นโดยเปรียบเทียบกับผลผลิตในประเทศ และก่อให้หรือคุกคามให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่ออุตสาหกรรมภายในที่ผลิตสินค้าชนิดเดียวกัน หรือสินค้าที่แข่งขันกันโดยตรง ภาคีฝ่ายนั้นอาจใช้มาตรการในขอบเขตที่จำเป็นเพื่อปกป้อง หรือเยียวยาความเสียหายร้ายแรง เพื่อช่วยให้อุตสาหกรรมภายในปรับตัว ดังนี้

(เอ) ระงับการลดอากรศุลกากรขาเข้า ณ ที่ระดับอัตราอากรใด ๆที่กำหนดไว้ในความตกลงนี้นับจากวันที่ใช้มาตรการ หรือ

(บี) เพิ่มอัตราอากรศุลกากรขาเข้าสินค้านั้น ณ ระดับที่ไม่เกินอัตราใดอัตราหนึ่งต่อไปนี้ซึ่งต่ำกว่า

(1) อัตราอากรศุลกากรขาเข้าที่เรียกเก็บจริงกับทุกประเทศ ณ วันที่ใช้มาตรการปกป้อง

(2) อัตราอากรศุลกากรขาเข้าที่เรียกเก็บจริงกับทุกประเทศ ณ วันก่อนวันที่ความตกลงนี้มีผลบังคับใช้

(3) สำหรับมาตรการปกป้องใหม่ที่ใช้ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2552 หรือหลังจากนั้นให้ใช้อัตราอากรศุลกากรภายใต้สิทธิพิเศษ ณ 4 ปี ก่อนวันที่ใช้มาการปกป้อง

ข้อ 5.6
ขอบเขตและระยะเวลาการใช้มาตรการปกป้องช่วงปรับตัว

1. ภาคีหนึ่งจะใช้มาตรการปกป้องในช่วงเวลาเท่าที่จำเป็นในการป้องกัน หรือเยียวยาความเสียหายร้ายแรงเพื่อการปรับตัวเท่านั้น ภาคีหนึ่งอาจใช้มาตรการปกป้องในช่วงเริ่มต้นเป็นระยะเวลาไม่เกิน 2 ปี ระยะเวลาดังกล่าวอาจขยายได้หนึ่งปีภายใต้เงื่อนไขที่กำหนดในบทนี้ และมาตรการปกป้องจะใช้ต่อไปได้ในขอบเขตที่จำเป็นในการป้องกันและเยียวยาความเสียหายร้ายแรง โดยมีหลักฐานว่าอุตสาหกรรมภายในระหว่างการปรับตัว ระยะเวลาของการใช้มาตรการรวมกับระยะเวลาที่ขอขยายต้องไม่เกิน 3 ปี ทั้งนี้ ไม่ว่าระยะเวลาที่ใช้หรือระยะเวลาที่ขอขยายเหลือเท่าไร มาตรการปกป้องจะต้องสิ้นสุดภายใน 2 ปี หลังการสิ้นสุดช่วงปรับตัวแล้วสำหรับสินค้านั้น ไม่มีการใช้มาตรการปกป้องใหม่อีกหลังจากวันดังกล่าว

2. ในการปรับตัวเมื่อมีการใช้มาตรการปกป้องเกิน 1 ปี ภาคีที่ใช้มาตรการต้องผ่อนคลายความเข้มงวดลงเป็นลำดับจนกลับสู่ภาวะปกติในระหว่างที่มีการใช้มาตรการ รวมถึงระยะเวลาที่ขอขยายด้วย

3. ภาคีหนึ่งจะไม่ใช้มาตรการปกป้อง หรือมาตรการชั่วคราวอีกสำหรับสินค้าชนิดเดียวกันจนกว่าจะได้พ้นช่วงเวลาหลังจากใช้มาตรการก่อนหน้าไปแล้วเป็นเวลา 3 ปี

4. ภาคีอาจไม่ใช้มาตรการปกป้องหรือมาตรการชั่วคราวกับสินค้าทั้งที่ภาคีได้ใช้มาตรการปกป้องภายใต้ ข้อ 19 ของแกตต์ 1994 และความตกลงว่าด้วยการปกป้องขององค์การการค้าโลก ความตกลงว่าด้วยสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม หรือบทบัญญัติอื่นที่เกี่ยวข้องในความตกลงองค์การการค้าโลก และภาคีไม่อาจคงไว้ซึ่งการใช้มาตรการปกป้องหรือมาตรการชั่วคราวกับสินค้าทั้งที่ภาคีได้ใช้มาตรการปกป้องภายใต้ ข้อ 19 ของแกตต์ 1994 และความตกลงว่าด้วยการปกป้องขององค์การ

การค้าโลก ความตกลงว่าด้วยสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม หรือบทบัญญัติอื่นที่เกี่ยวข้องในความตกลงองค์การการค้าโลก

5. ภาคีอาจไม่ใช้มาตรการปกป้องกับสินค้าใด ๆที่ระบุไว้ หนังสือว่าด้วยการใช้มาตรการปกป้องพิเศษในตารางผูกพันที่จัดทำไว้ในภาคผนวก 1 หรือ กับสินค้าที่กำหนดโควตาภาษีตามรายการในภาคผนวก 1.3

6. เมื่อมีการยกเลิกมาตรการปกป้อง ภาคีที่ใช้มาตรการดังกล่าวจะต้องเรียกเก็บอากรศุลกากรตามอัตราที่จัดทำไว้ในตารางภาษีที่ระบุไว้ในภาคผนวก 1 ในวันที่ยกเลิกเสมือนหนึ่งไม่เคยมีการใช้มาตรการปกป้องดังกล่าว

ข้อ 5.7
การไต่สวน

1. ภาคีอาจใช้หรือขยายระยะเวลาในการใช้มาตรการปกป้อง ต่อเมื่อหน่วยงานที่มีอำนาจได้ดำเนินการไต่สวนผลกระทบที่อุตสาหกรรมภายในได้รับจากปริมาณนำเข้าที่เพิ่มขึ้นของสินค้าที่มีแหล่งกำเนิดจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง โดยพิจารณาความเปลี่ยนแปลงทางปัจจัยทางเศรษฐศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง เช่น ผลผลิต ผลิตภาพ ระดับการขาย กำลังการผลิตที่ใช้จริง สินค้าคงคลัง ส่วนแบ่งการตลาด การส่งออก ค่าจ้าง การจ้างงาน ราคาภายในประเทศ กำไรและการลงทุน ทั้งนี้ปัจจัยหนึ่งหรือหลายปัจจัยเหล่านี้ไม่ถือเป็นข้อพิจารณาที่ตายตัว หากมีปัจจัยอื่นที่มิใช้เกิดจากการนำเข้าที่เพิ่มขึ้นของสินค้าที่มีแหล่งกำเนิดจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่งจากการลด/เลิกอากรศุลกากรตามความตกลงนี้ ซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายต่ออุตสาหกรรมภายใน ในขณะเดียวกันความเสียหายที่เกิดจากปัจจัยดังกล่าวจะต้องไม่นำมาอ้างเป็นเหตุของการเพิ่มขึ้นของการนำเข้าดังกล่าว

2. การไต่สวนภายใต้วรรคหนึ่งจะต้องดำเนินการตามกระบวนการไต่สวนที่ควรถือปฏิบัติ และเปิดเผยต่อสาธารณะตามที่กำหนดไว้ในบทที่ 14 ของความตกลงนี้ การไต่สวนจะต้องมีการออกประกาศให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้อง และรับฟังความคิดเห็น หรือจะเห็นมีวิธีการอื่นที่เหมาะสม ซึ่งผู้นำเข้า ผู้ส่งออก และผู้มีส่วนได้เสียอื่น แสดงพยานหลักฐานและความเห็น รวมทั้งให้โอกาสที่จะชี้แจงการนำเสนอความเห็นของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่น และเสนอความคิดเห็นของตน เช่น การใช้มาตรการปกป้องจะเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมหรือไม่ เป็นต้น การไต่สวนจะต้องดำเนินการให้เสร็จสิ้นโดยเร็ว เมื่อดำเนินการไต่สวนเสร็จสิ้นแล้วให้หน่วยงานที่มีอำนาจในการไต่สวนพิมพ์เผยแพร่ผลการไต่สวน และผลสรุปทั้งตัดสินจากข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องโดยทันที

3. ข้อมูลที่โดยสภาพเป็นข้อมูลลับ หรือเป็นข้อมูลที่ผู้นำเสนอข้อมูลได้ขอให้ถือเป็นความลับและมีเหตุผลที่รับฟังได้ ให้ปฏิบัติต่อข้อมูลนั้นอย่างเป็นความลับ เว้นแต่จะได้รับความยินยอมจากผู้นำเสนอข้อมูล ในกรณีนี้อาจขอให้ ผู้นำเสนอข้อมูลไม่สามารถจัดทำสรุปในลักษณะที่ไม่เป็นความลับได้ก็ให้แสดงเหตุผลไว้ด้วย ในกรณีที่หน่วยงานที่มีอำนาจเห็นว่า คำขอให้ถือข้อมูลเป็นความลับ

นั้นไม่มีเหตุผลเพียงพอ และผู้นำเสนอข้อมูลไม่ยินยอมจะให้เผยแพร่หรือเปิดเผยเป็นการทั่วไป หรือในรูปแบบของข้อสรุป หน่วยงานที่มีอำนาจอาจจะไม่นำข้อมูลนั้นมาประกอบการพิจารณาก็ได้ เว้นแต่จะมีการพิสูจน์จนเป็นที่น่าพอใจจากแหล่งข้อมูลที่เกี่ยวข้องว่าเป็นข้อมูลที่ถูกต้อง

ข้อ 5.8
มาตรการชั่วคราว

1. ในสถานกรณ์ผิดปกติอย่างมากและเป็นลักษณ์วิกฤต หากล่าช้าอาจทำให้เกิดความเสียหายซึ่งยากแก่การแก้ไข ภาคีอาจใช้มาตรการปกป้องชั่วคราวหากผลการตัดสินเบื้องต้นปรากฏว่ามีพยานหลักฐานชัดเจนว่า สินค้าที่มีแหล่งกำเนิดจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเพิ่มขึ้นจากการลด/เลิกอากรตามความตกลงนี้ และก่อให้เกิดหรือคุกคามให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง ระยะเวลาการใช้มาตรการชั่วคราวจะต้องไม่เกิน 120 วัน ซึ่งต้องเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในข้อ 5.5 5.6 และ 5.7 ระยะเวลาที่ใช้มาตรการชั่วคราวจะนับเป็นส่วนหนึ่งของระยะเวลาทั้งหมดที่ใช้ในการปกป้องตามที่อ้างถึงในข้อ 5.6(1) ให้คืนอากรศุลกากรใด ๆที่เรียกเก็บเพิ่มขึ้นอันเนื่องจากการใช้มาตรการชั่วคราวโดยไม่ชักช้า หากการไต่สวนตามข้อ 5.7(1) ไม่พบว่า การเพิ่มขึ้นของสินค้านำเข้าที่มีแหล่งกำเนิดจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่งก่อให้เกิดหรือคุกคามให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่ออุตสาหกรรมภายใน ในกรณีดังกล่าว ภาคีที่ใช้มาตรการต้องจัดเก็บอากรศุลกากรตามอัตราที่ระบุไว้ในตารางภาษีตามภาคผนวก 1 เสมือนมิได้มีการใช้มาตรการชั่วคราวมาก่อน

2. ในการตัดสินว่ามีสถานการณ์ผิดปกติอย่างมากและเป็นสถานการณ์วิกฤตหรือไม่ ภาคีจะต้องพิจารณาอัตราที่เพิ่มขึ้นจริงหรือเพิ่มขึ้นโดยเปรียบเทียบของการนำเข้าสินค้าที่มีแหล่งกำเนิดจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง และระดับโดยรวมที่ภาคีนั้นนำเข้าจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง กับส่วนแบ่งที่ภาคีนำเข้าทั้งหมด อันเนื่องมาจากการลด/เลิกอากรตามความตกลงนี้

ข้อ 5.9
การแจ้งและการหารือ

1. ภาคีจะต้องดำเนินการแจ้งภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเป็นหนังสือโดยไม่ชักช้า เมื่อ
   (เอ) ประกาศเปิดการไต่สวนตามข้อ 5.7
   (บี) พบความเสียหายอย่างร้ายแรง หรือการคุกคามให้เกิดความเสียหายจากการนำเข้าสินค้าที่มีแหล่งกำเนินจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง เนื่องจากผลการการลด/เลิกอากรศุลกากรตามความตกลงนี้
   (ซี) มีมติให้ใช้ หรือขอขยายเวลาใช้ข้อกรปกป้อง หรือใช้มาตรการชั่วคราว
   (ดี) มีมติให้ลดความเข้มงวดของมาตรการปกป้องที่ใช้อยู่ให้ลดลงเป็นลำดับ

2. ภาคีจะต้องจัดทำสำเนารายงานผลการไต่สวนฉบับเปิดเผยให้แก่ ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งตามที่กำหนดไว้ในข้อ 5.7 โดยทันทีที่จัดทำเสร็จ

3. ในการจัดทำประกาศแจ้งตามวรรคหนึ่ง ภาคีที่ใช้หรือขอขยายเวลาการใช้มาตรการปกป้องจะต้องให้พยานหลักฐานของความเสียหายร้ายแรง หรือการคุกคามให้เกิดความเสียหายจากการเพิ่มขึ้นของสินค้าที่แหล่งกำเนิดจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่งอันเนื่องจากการลด/เลิกอากรศุลกากรตามความตกลงนี้ ต้องให้รายละเอียดของสินค้าที่เกี่ยวข้อง รายละเอียดของมาตรการที่จะใช้รวมทั้งเหตุผลที่ไม่เลือกใช้มาตรการตามที่ระบุไว้ใน ข้อ 5.5 (เอ) วันที่เริ่มใช้มาตรการ ระยะเวลา และแผนที่จะลดความเข้มงวดของการใช้มาตรการหากมี ในกรณีที่ขอขยายการใช้มาตรการต้องมีหลักฐานแสดงประกอบด้วยว่าอุตสาหกรรมภายในกำลังปรับตัว ภาคีที่ใช้หรือขอขยายเวลาการใช้มาตรการปกป้องจะต้องให้ข้อมูลเพิ่มเติมแก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ตามที่พิจารณาเห็นว่าจำเป็น

4. ภาคีที่ประสงค์จะใช้ หรือขยายเวลาการใช้มาตรการปกป้องจะต้องให้โอกาสอย่างเพียงพอแก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเพื่อให้มีการหารือล่วงหน้า เพื่อทบทวนข้อมูลที่ได้รับตามวรรคสาม แลกเปลี่ยนความเห็นเกี่ยวกับการใช้มาตรการดังกล่าว และเพื่อให้สามารถตกลงกันได้ในเรื่องการให้การชดเชยตามข้อ 5.10 (1)

5. ในกรณีภาคีใช้มาตรการชั่วคราวตามที่กำหนดไว้ในข้อ 5.8 เมื่อมีการร้องขอจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่งให้ทำการหารือทันทีหลังจากที่มีการใช้มาตรการดังกล่าว

6. บทบัญญัติที่เกี่ยวกับการแจ้งภายใต้บทนี้ ไม่ผูกพันภาคีที่จะต้องเปิดเผยข้อมูลลับ ซึ่งหากเปิดเผยจะเป็นการละเมิดกฎหมายหรือขัดต่อประโยชน์สาธารณะหรือขัดต่อประโยชน์ทางพาณิชย์ที่ว่าด้วยกฎหมายของ หน่วยงานจากภาครัฐหรือเอกชน

ข้อ 5.10
การชดเชยค่าเสียหายทางการค้า

1. ภาคีซึ่งขยายการใช้มาตรการปกป้องเป็นระยะเวลาเกินกว่า 2 ปี จะต้องหารือและตกลงร่วมกันกับภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเรื่องการชดเชยค่าเสียหายทางการค้าในรูปของการให้ข้อลดหย่อนที่เท่าเทียมกันในช่วงของการขยายระยะเวลาการใช้มาตรการดังกล่าวนานเกิน 2 ปี การหารือในเรื่องดังกล่าวจะต้องดำเนินการภายใน 30 วันนับแต่มีมติให้จะขยายการใช้มาตรการดังกล่าว และจะต้องดำเนินการก่อนที่จะขยายการใช้มาตรการดังกล่าวซึ่งเป็นไปตามข้อ 5.9 (4)

2. หากภาคีไม่สามารถตกลงกันได้เกี่ยวกับการชดเชยค่าเสียหายภายใน 30 วันนับจากวันที่เริ่มทำการหารือ ภาคีที่เป็นผู้ส่งออกสามารถระงับการให้ข้อลดหย่อนทางการค้าที่ให้กับฝ่ายที่ขยายระยะเวลาในการใช้มาตรการในระดับที่เท่ากัน

3. ภาคีจะต้องแจ้งภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเป็นหนังสือล่วงหน้าอย่างน้อย 30 วันก่อนที่จะระงับการให้ข้อลดหย่อนภายใต้ข้อ 2

4. ให้พันธกรณีที่จะต้องให้การชดเชยความเสียหายภายใต้วรรคแรก และสิทธิที่จะระงับการให้ข้อลดหย่อนในระดับที่เท่ากันภายใต้วรรคสองสิ้นสุดลงเมื่อมีการยุติการใช้มาตรการปกป้อง

ข้อ 5.11
มาตรการปกป้องพิเศษสำหรับสินค้าเกษตร

1. ในสถานการณ์ที่ยกเว้นภาคีฝ่ายหนึ่งสามารถใช้มาตรการปกป้องพิเศษกับสินค้าเกษตรอ่อนไหวที่จำกัดจำนวนตามตารางภาษีที่ระบุไว้ในภาคผนวก 1

2. ให้ภาคีพยายามใช้มาตรการปกป้องพิเศษในลักษณะที่สอดคล้องกับข้อผูกพันภายใต้ความตกลงนี้เพื่อเปิดเสรี และสนับสนุนให้มีการขยายการค้าสินค้าเกษตรระหว่างคู่ภาคีสองฝ่าย

3. ภาคีฝ่ายหนึ่งสามารถใช้มาตรการปกป้องพิเศษกับสินค้าใด ๆ เฉพาะในช่วงเวลาที่กำหนดไว้ในภาคผนวก 3 สำหรับสินค้านั้น ๆ

4. อาจใช้มาตรการปกป้องพิเศษกับสินค้าเกษตรนำเข้าตามรายการสินค้าที่ระบุไว้ในภาคผนวก 3 หากปริมาณการนำเข้าสินค้าที่มีแหล่งกำเนิดจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่งไปยังเขตแดนศุลกากรของอีกฝ่ายหนึ่งในปีปฏิทินมีปริมาณเกินระดับที่กำหนดไว้สำหรับปีปฏิทินนั้น ดังที่ระบุไว้ในภาคผนวก 3

5. ในกรณีที่เป็นไปตามวรรค 4 ภาคีสามารถเพิ่มอัตราอากรศุลกากรสำหรับสินค้า ดังกล่าวในช่วงระยะเวลาที่เหลือของปี โดยใช้อัตราอากรศุลกากรที่เรียกเก็บจริง ณ ขณะนั้น หรืออัตราฐานอัตราใดอัตราหนึ่งที่ต่ำกว่า

6. หากมีสินค้าที่อยู่ระหว่างการขนส่งตามสัญญาซื้อขายไปยังภาคีอีกฝ่ายหนึ่งก่อนที่จะเก็บอากรศุลกากรเพิ่มตามความข้อนี้ ให้สินค้าดังกล่าวได้รับการยกเว้นจากการเรียกเก็บอากรศุลกากรเพิ่ม แต่ให้ถือว่าเป็นการใช้สิทธิการนำเข้าสินค้าดังกล่าวในปีถัดไป เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการกำหนดปริมาณนำเข้าตามวรรคสี่ในปีถัดไปนั้น

7. ให้ภาคีแต่ละฝ่ายใช้มาตรการปกป้องพิเศษอย่างโปร่งใส ภาคีต้องยืนยันได้ว่าตัวเลขปริมาณการนำเข้าจริงปัจจุบันได้จัดพิมพ์ไว้ในลักษณะที่ผู้ค้าและภาคีอื่นสามารถเข้าสู่ข้อมูลได้ โดยภาคีที่ใช้มาตรการปกป้องพิเศษจะต้องแจ้งเป็นหนังสือ รวมถึงให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องต่อภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง โดยแจ้งเป็นการล่วงหน้านานที่สุดเท่าที่จะทำได้ และให้อยู่ภายในระยะเวลา 10 วันทำการของการดำเนินการ ภาคีตัดสินใจไม่ใช้มาตรการปกป้องพิเศษต่อจะต้องแจ้งภาคีอีกฝ่ายหนึ่งโดยไม่ชักช้า เมื่อเติมหรือเกือบเต็มปริมาณการนำเข้าที่กำหนดไว้แล้ว

8. เมื่อมีการร้องขอของภาคีให้ภาคีที่ใช้มาตรการปกป้องพิเศษหารือและร่วมมือกับภาคีอีกฝ่ายหนึ่งโดยไม่ชักช้าในการแลกเปลี่ยนข้อมูลตามที่เหมาะสมเกี่ยวกับเงื่อนไขในการใช้มาตรการปกป้องนี้

9. ภาคีฝ่ายหนึ่งมิควรใช้มาตรการปกป้องพิเศษกับสินค้าซึ่งภาคีฝ่ายนั้นได้ใช้มาตรการอย่างใดอย่างหนึ่งภายใต้ข้อ 19 ของแกตต์ 1994 และความตกลงองค์การการค้าโลกว่าด้วยมาตรการปกป้อง หรือบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องในความตกลงองค์การการค้าโลก หรือมาตรการที่กำหนดในข้อ 5.5 ถึง 5.10 และภาคีฝ่ายหนึ่งมิควรคงไว้ซึ่งการใช้มาตรการปกป้องพิเศษต่อไปกับสินค้าซึ่งภาคีฝ่ายนั้นได้ใช้มาตรการอย่างใดอย่างหนึ่งภายใต้ข้อ 19 ของแกตต์ 1994 และความตกลงองค์การการค้าโลกว่าด้วยมาตรการปกป้อง หรือบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องในความตกลงองค์การการค้าโลกหรือมาตรการที่กำหนดในข้อ 5.5 ถึง 5.10

10. 3 ปีหลังจากความตกลงนี้มีผลบังคับใช้ ให้ภาคีทบทวนการดำเนินการตามข้อนี้ รวมทั้งความเหมาะสมของรายการสินค้าที่ระบุไว้ในภาคผนวก 3 และระดับปริมาณการนำเข้าที่กำหนดไว้ตลอดจนปัจจัยการขยายตัวที่ระบุไว้ในภาคผนวก 3 การทบทวนดังกล่าวควรสอดคล้องกับการพัฒนาการค้าในระดับระหว่างประเทศ ในระดับภูมิภาค และระดับทวิภาคีด้วย

11. ในกรณีที่ภาคีได้ทำความตกลงหรือข้อตกลงกับประเทศที่สามที่มิได้เป็นภาคีในความตกลงนี้หลังจากที่ความตกลงมีผลบังคับใช้ และความตกลงหรือข้อตกลงดังกล่าวไม่มีบทบัญญัติที่ให้ใช้มาตรการปกป้องพิเศษกับสินค้าที่อยู่ในภาคผนวก 3 ของความตกลงนี้ และในขณะที่ประเทศที่สามที่มิได้เป็นภาคีนั้นเป็นผู้ส่งออก สินค้ารายใหญ่ ภาคีคู่สัญญาโดยความยินยอมร่วมกันอาจหารือเกี่ยวกับขอบเขตของสินค้าที่จะถอนออกจากภาคผนวก 3 ได้

ข้อบทที่ 6
มาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช

ข้อ 6.1
วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ของบทนี้ คือ

(เอ) สนับสนุนและส่งเสริมการนำข้อตกลงมาตรการสุขอนามัย และสุขอนามัยพืช (ความตกลง เอส พี เอส)ตลอดทั้งการปฏิบัติตามมาตรฐานระหว่างประเทศ แนวทางและคำแนะนำตามที่องค์การระหว่างประเทศได้บัญญัติขึ้น

(บี) ส่งเสริมการค้าระหว่างกันในทุกผลิตภัณฑ์ โดยภาคีต้องแสวงหาแนวทางแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการนำเข้าผลิตภัณฑ์ในอาณาเขตของประเทศภาคี พร้อมกันนี้ต้องคำนึงถึงการคุ้มครองชีวิตและสุขภาพของมนุษย์ สัตว์ หรือพืช

(ซี) สร้างแนวทางเพื่อเสริมสร้างความร่วมมือ และการปรึกษาหารือระหว่างภาคีด้านสุขอนามัยและสุขอนามัยพืชและมาตรฐานอาหาร โดยให้รวมถึงการปฏิบัติตามข้อตกลงด้านความเท่าเทียมกัน และประเด็นอื่น ๆ ตามที่คู่ภาคีเห็นชอบ และ

(ดี) ส่งเสริมการทำงานร่วมกันระหว่างคู่ภาคีในการนำข้อตกลงระหว่างประเทศไปปฏิบัติหรือนำไปพัฒนามาตรฐานระหว่างประเทศตามแนวทางและคำแนะนำที่ครอบคลุมในข้อบทนี้

ข้อ 6.2
ขอบเขต

1. บทนี้ให้ใช้บังคับกับมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืชทั้งหมดของภาคีแต่ละฝ่าย ซึ่งอาจมีผลกระทบโดยทางตรงหรือทางอ้อมต่อการค้าสินค้าเกษตรและอาหารระหว่างคู่ภาคี

2. บทนี้ให้ใช้บังคับกับมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช และข้อบทที่ 7 ให้ใช้บังคับกับมาตรฐานอาหารที่ไม่ได้อยู่ในมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช โดยไม่คำนึงถึงข้อความดังกล่าวข้างต้น ข้อ 6.5 ถึง 6.10 ในข้อบทนี้จะใช้บังคับกับมาตรฐานอาหารทั้งหมด

ข้อ 6.3
คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้

(เอ) "ระดับที่เหมาะสมของการคุ้มครองสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช" ให้มีความหมายเดียวกันกับในภาคผนวก (เอ) วรรคที่ 5 ของความตกลงองค์การการค้าโลก ว่าด้วยการใช้บังคับมาตรการสุขอนามัยและสุขอยามัยพืช (ความตกลง เอส พี เอส)

(บี) "องค์การระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง" รวมถึงคณะกรรมาธิการโคเด็กซ์แอลิเม็นแทเรียส องค์การโรคระบาดสัตว์แห่งโลก ทั้งนี้ให้ครอบคลุมถึงองค์การระหว่างประเทศและองค์การในภูมิภาคที่ดำเนินการภายใต้สำนักเลขาธิการอนุสัญญาอารักขาพืชระหว่างประเทศ

(ซี) "มาตรการสุขอนามัยหรือสุขอนามัยพืช" มาตรการ เอส พี เอส ให้มีความหมายเดียวกันกับในภาคผนวกเอ วรรคที่1 ของความตกลงองค์การการค้าโลก ว่าด้วยการใช้บังคับมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช (ความตกลง เอส พี เอส)

(ดี) "ปัญหาเร่งด่วนการป้องกันสุขภาพ" หมายถึง กรณีที่ระบุได้อย่างแน่ชัดว่าการนำเข้าอาหาร หรือผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ มายังเขตแดนของประเทศภาคีนั้น ก่อให้เกิดความเสี่ยงด้านสุขภาพ ซึ่งส่งผลกระทบอย่างร้ายแรงต่อชีวิตหรือสุขภาพของ มนุษย์ สัตว์ และพืชได้

ข้อ 6.4
พันธกรณี

1. คู่ภาคียืนยันสิทธิและพันธกรณีด้วยความเคารพซึ่งกันและกันภายใต้ความตกลงว่าด้วยการบังคับใช้ มาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช

2. จะไม่มีบทบัญญัติใด ๆ ในข้อบทนี้ที่จะทำให้ภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่สามารถรับร่าง นำข้อตกลงไปปฏิบัติ หรือคงไว้ซึ่งมาตรการของแต่ละฝ่ายที่เหมาะสมในการคุ้มครองชีวิตและสุขภาพของมนุษย์ สัตว์ หรือพืช โดยทั้งนี้ต้องสอดคล้องกับสิทธิและพันธกรณีภายใต้ความตกลงมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช

ข้อ 6.5
หน่วยงานรับผิดชอบหลัก และ หน่วยประสานงาน

1. การตระหนักถึงความสำคัญของความสัมพันธ์ในการทำงานที่มีประสิทธิภาพอย่างใกล้ชิด ที่ส่งผลต่อวัตถุประสงค์ของข้อบทนี้ ภาคีจะต้องสนับสนุนด้านการติดต่อสื่อสารระหว่างกันเพื่อส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยงานรับผิดชอบหลักของแต่ละฝ่าย

2. หน่วยงานรับผิดชอบหลักสำหรับเรื่องต่าง ๆ ภายใต้ขอบเขตของข้อบทนี้ ณ วันที่ความตกลงนี้เริ่มมีผลบังคับใช้ คือ

(เอ) ประเทศนิวซีแลนด์ ได้แก่ กระทรวงเกษตรและป่าไม้ และ สำนักงานความปลอดภัยทางชีวภาพและอาหาร นิวซีแลนด์

(บี) ประเทศไทย ได้แก่ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

3. หน่วยงานรับผิดชอบหลักจะต้องกำหนดหน่วยประสานงานในการติดต่อเรื่องต่าง ๆ ภายใต้ข้อบทนี้ ทั้งนี้ ภาคีแต่ละฝ่ายต้องแจ้งทันทีหากว่ามีการเปลี่ยนแปลงหน่วยงานดังกล่าว อนึ่ง ณ วันที่ความตกลงนี้เริ่มมีผลบังคับใช้ หน่วยงานประสานของประเทศไทย ได้แก่ สำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ สำหรับหน่วยงานของประเทศนิวซีแลนด์ ได้แก่ สำนักงานความปลอดภัยทางชีวภาพและอาหารนิวซีแลนด์

4. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องประกาศแจ้งให้หน่วยประสานงานของแต่ละฝ่ายทราบเกี่ยวกับการกำหนด หรือเปลี่ยนแปลงแก้ไขมาตรการด้านสุขอนามัยและสุขอนามัยพืชของประเทศภาคีล่วงหน้าก่อนการประกาศบังคับใช้ ไม่ว่าการเปลี่ยนแปลงนี้มีแนวโน้มจะส่งผลกระทบทั้งในทางตรงหรือทางอ้อมต่อการค้าของทั้งสองฝ่าย

ข้อ 6.6
ปัญหาเร่งด่วนด้านการป้องกันสุขภาพ

ในการตอบสนองต่อปัญหาเร่งด่วนการป้องกันสุขภาพที่เกิดขึ้น หรือเกรงว่าจะเกิดขึ้นนั้น ภาคีอาจจะใช้มาตรการที่จำเป็นต่อการคุ้มครองชีวิตและและสุขภาพของ มนุษย์ สัตว์ และพืชได้ ในสถานการณ์ดังกล่าว ภาคีจะต้องแจ้งให้หน่วยประสานงานของแต่ละฝ่ายทราบถึงข้อเปลี่ยนแปลงในมาตรการด้านสุขอนามัย และสุขอนามัยพืช และมาตรฐานอาหาร ภายใน 1 วัน หลังจากที่มีการประกาศบังคับใช้ ไม่ว่าการเปลี่ยนแปลงนี้มีแนวโน้มจะส่งผลกระทบ ทั้งโดยทางตรง หรือทางอ้อมต่อการค้าการค้าระหว่างกัน ภาคีต้องปรึกษาหารือกันอย่างเร่งด่วนเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นเพื่อลดการสูญเสียทางการค้า ในการนี้ ภาคีจะต้องรับฟังและนำข้อมูลที่ได้จากการปรึกษาหารือดังกล่าวไปปฏิบัติ

ข้อ 6.7
กรณีที่ไม่ปฏิบัติตามข้อบท

คู่ภาคีจะต้องติดต่อประสานงานร่วมกัน เมื่อมีการแจ้งกรณีนำเข้ากลุ่มผลิตภัณฑ์ที่ไม่ปฏิบัติตามมาตรการสุขอนามัย และสุขอนามัยพืช หรือข้อกำหนดตามมาตรฐานด้านอาหารอื่น ๆ รวมถึงแนวทางการปฏิบัติขององค์กรระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อเกิดกรณีไม่ปฏิบัติตามมาตรการดังกล่าว ประเทศผู้นำเข้าจะต้องแจ้งรายละเอียดการนำเข้าสินค้าแก่ประเทศผู้ส่งออกโดยเร็วที่สุด เว้นแต่กรณีมีกฎหมาย ระเบียบ หรือนโยบายที่กำหนดไว้เป็นการเฉพาะ ประเทศผู้นำเข้าจะต้องหลีกเลี่ยงการสั่งระงับนำเข้าสินค้าที่ตรวจพบปัญหาการส่งเพียงครั้งเดียว แต่ในขั้นต้นต้องมีการติดต่อประเทศผู้ส่งออกเพื่อสอบถามสาเหตุของการเกิดปัญหา ซึ่งคู่ภาคีต้องปรึกษาหารือถึงแนวทางการแก้ไขเพื่อให้มั่นใจว่าการส่งสินค้าในคราวต่อไปจะไม่ได้รับผลกระทบ

ข้อ 6.8
คณะกรรมการร่วมมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช

ภาคีจะต้องจัดตั้งคณะกรรมการร่วมมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช โดยมีองค์ประกอบเป็นผู้แทนจากทั้งสองฝ่าย คณะกรรมการร่วมนี้จะต้องพิจารณาเรื่องที่เกี่ยวกับการบังคับใช้ข้อบทนี้ และจะต้อง

(เอ) จัดตั้งคณะทำงานทางวิชาการ ตามที่ได้กำหนดไว้

(บี) จัดการประชุมภายในระยะเวลาหนึ่งปีหลังจากที่มีการบังคับใช้ข้อบทนี้ และหลังจากนั้นให้จัดการประชุมอย่างน้อยหนึ่งครั้งต่อปี หรือตามที่มีการตกลงกันระหว่างสองฝ่าย ซึ่งการประชุมครั้งต่อมานี้อาจเป็นการประชุมผ่านระบบโทรศัพท์ทางไกล การประชุมผ่านระบบดาวเทียม หรือผ่านทางระบบอื่น ๆ ตามแต่ที่ภาคีทั้งสองฝ่ายกำหนดร่วมกัน อนึ่ง คณะกรรมการอาจจะเสนอประเด็นต่าง ๆ ผ่านทางหนังสือติดต่อได้

(ซี) ริเริ่ม พัฒนา และทบทวนการนำข้อกำหนดทางเทคนิคต่าง ๆ ไปปฏิบัติ ทั้งนี้ต้องรวมถึงการทำให้เกิดความกลมกลืน ความเท่าเทียมกัน กระบวนการการควบคุม การตรวจ และการอนุญาต เพื่ออำนวยความสะดวกทางการค้าระหว่างภาคีทั้งสองฝ่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เกี่ยวข้องกับสินค้าเกษตรและอาหาร และ

(ดี) ทบทวนและประเมินความก้าวหน้าที่เกี่ยวเนื่องกับการเปิดตลาดสินค้าตามลำดับความสำคัญของภาคีแต่ละฝ่าย และกรณีที่ทั้งสองฝ่ายเห็นชอบว่ามีความจำเป็น ให้ดำเนินการแก้ไขปรับปรุงข้อกำหนดทางวิชาการได้

ข้อ 6.9
คณะทำงานทางวิชาการ

คณะทำงานทางวิชาการอาจจะมีองค์ประกอบ เป็นผู้แทนระดับผู้เชี่ยวชาญตามที่ทั้งสองฝ่ายเห็นชอบ และจะต้องระบุและพยายามที่จะแก้ไขประเด็นทางวิชาการและวิทยาศาสตร์ที่หยิบยกขึ้นจากข้อบทนี้ ในกรณีที่ปัญหานั้นไม่สามารถได้รับการแก้ไขในระดับของคณะทำงานทางด้านวิชาการได้ ให้รายงานคณะกรรมการร่วมมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช เพื่อหาข้อยุติอันเป็นที่ยอมรับร่วม และก่อให้เกิดความสูญเสียน้อยที่สุดต่อการค้า

ข้อ 6.10
การปรึกษาหารือ

1. ในสถานการณ์ที่ภาคีฝ่ายหนึ่งพิจารณาว่ามาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช หรือมาตรฐานอาหารส่งผลกระทบต่อการค้าของตน และภาคีอีกฝ่ายเห็นชอบให้จัดการปรึกษาหารือได้ ภาคีอาจจะร้องขอผ่านทางหน่วยประสานงานให้จัดประชุมปรึกษาหารือ ภาคีอีกฝ่ายจะต้องตอบสนองทันทีเมื่อได้รับข้อเรียกร้องให้จัดประชุมปรึกษาหารือ

2. การปรึกษาหารือจะต้องจัดขึ้นภายใน 21 วัน หลังจากมีการร้องขอ เว้นเสียแต่ว่าภาคีทั้งสองฝ่ายกำหนดให้เป็นอย่างอื่น การปรึกษาหารือนี้อาจเป็นการประชุมผ่านระบบโทรศัพท์ทางไกล การประชุมผ่านระบบดาวเทียม หรือผ่านทางระบบอื่น ๆ ตามแต่ที่ภาคีทั้งสองฝ่ายกำหนดร่วมกัน

3. วัตถุประสงค์ของการจัดการปรึกษาหารือดังกล่าว คือ เพื่อแบ่งปันข้อมูล และเพิ่มพูนความเข้าใจร่วมกัน ในการแก้ไขข้อกังวลต่าง ๆ เกี่ยวกับข้อเฉพาะที่เป็นหัวข้อของการปรึกษาหารือนั้น ๆ

ข้อ 6.11
ความร่วมมือด้านอื่น ๆ

ภาคีต้องจะแสวงหาโอกาสเพื่อการทำงานร่วมกันในอนาคต รวมถึงการร่วมมือกัน และการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช และการให้ความช่วยเหลือทางด้านเทคนิคที่สอดคล้องกับข้อบทนี้ทั้งในระดับทวิภาคี ระดับภูมิภาค และระดับพหุภาคี

ข้อ 6.12
การรักษาข้อมูลเป็นความลับ

การแลกเปลี่ยนข้อมูลใดที่กระทำขึ้นภายใต้ข้อบทนี้อาจรวมถึง ข้อมูลซึ่งมิใช่สาธารณะ ที่ได้รับยกเว้นจากกฎหมายและกฎระเบียบใด ๆ ว่าด้วยการเปิดเผยข้อมูลต่อสาธารณะของภาคีทั้งสองฝ่าย สำหรับข้อมูลที่ไม่เหมาะสมในการเผยแพร่ต่อสาธารณะนั้น จะต้องได้รับการจำแนกจากฝ่ายที่เกี่ยวข้องเสียก่อน และสามารถแบ่งปันข้อมูลตามกระบวนการ และนโยบายของภาคีทั้งสองฝ่ายได้ต่อเมื่อมีกฎหมายรองรับและอนุญาตให้กระทำการดังกล่าว ภาคีทั้งสองฝ่ายไม่สามารถเปิดเผยข้อมูลได้หากปราศจากความเห็นชอบจากเจ้าของข้อมูลนั้น ๆ

ข้อ 6.13
การระงับข้อพิพาท

1. เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายใต้ข้อบทนี้ซึ่งไม่สามารถหาข้อยุติจากการปรึกษาหารือภายใต้ข้อ 6.10 ของข้อบทนี้อาจจะต้องมีการพิจารณาร่วมกันต่อไป โดยคณะกรรมการร่วม ซี อี พี

2. โดยปราศจากความลำเอียงต่อสิทธิของภาคีทั้งสองฝ่ายตามองค์กรการค้าโลกภาคผนวก 2 เรื่องความเข้าใจว่าด้วยกฎและกระบวนการที่ใช้กับการระงับข้อพิพาทเฉพาะข้อบท 17 ซึ่งว่าด้วยการระงับข้อพิพาทนั้น จะไม่ใช้บังคับในบทของข้อบทนี้

บทที่ 7
อุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้าสินค้าอุตสาหกรรม

ข้อ 7.1
คำนิยาม

คำศัพท์ทั่วไปทั้งปวงที่เกี่ยวกับมาตรฐานและกระบวนการประเมินเพื่อการรับรองที่ใช้ในความตกลงนี้จะต้องมีความหมายตามที่ให้ไว้ในคำนิยามที่อยู่ในคู่มือฉบับที่ 2 (ค.ศ. 1996) ขององค์การระหว่างประเทศว่าด้วยการมาตรฐาน/คณะกรรมาธิการระหว่างประเทศว่าด้วยมาตรฐานสาขาอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งครอบคลุมสินค้า ขั้นตอน และบริการ บทนี้ใช้เฉพาะกับกฎระเบียบทางเทคนิค มาตรฐาน และขั้นตอนการประเมินเพื่อการรับรองที่เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ หรือขั้นตอน และวิธีการผลิต นอกจากนี้คำศัพท์และคำนิยามต่อไปนี้จะต้องใช้เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้

(เอ) "กระบวนการประเมินเพื่อการรับรอง" หมายถึง กระบวนการใด ๆ ที่ใช้โดยทางตรงหรือทางอ้อม เพื่อวินิจฉัยว่าได้มีการปฏิบัติตามข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องในกฎระเบียบทางเทคนิคหรือมาตรฐาน

(บี) "ความเทียบเท่า" หมายถึง ภาวการณ์ในกรณีที่ข้อกำหนดที่มีลักษณะเป็นข้อบังคับที่ใช้ในภาคีผู้ส่งออก เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ถูกต้องชอบธรรมของข้อกำหนดที่มีลักษณะเป็นข้อบังคับที่ใช้ในภาคีผู้นำเข้า แม้จะแตกต่างจากข้อกำหนดที่มีลักษณะเป็นข้อบังคับที่ใช้ในภาคีผู้นำเข้า

(ซี) ข้อตกลงในการปฏิบัติตาม คือ เอกสารประกอบที่กำหนดรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติตามภาคผนวกของบทนี้

(ดี) "ข้อกำหนดที่มีลักษณะเป็นข้อบังคับ" หมายถึง มาตรฐานบังคับและกฎระเบียบทางเทคนิคทั้งหมดในกฎหมาย หรือระเบียบข้อบังคับ ของภาคีฝ่ายหนึ่ง

(อี) "มาตรฐาน" หมายถึง เอกสารที่ได้รับความเห็นชอบโดยองค์กรที่เป็นที่ยอมรับ ซึ่งกำหนด กฎเกณฑ์ แนวทาง หรือคุณลักษณะสำหรับผลิตภัณฑ์ หรือขั้นตอนและวิธีการผลิตที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้เป็นการทั่วไปและใช้ซ้ำ ซึ่งการปฏิบัติตามไม่มีลักษณะเป็นการบังคับ เอกสารมาตรฐานดังกล่าวอาจกำหนดรวมหรือกำหนดเป็นการเฉพาะเกี่ยวกับข้อกำหนดเรื่องนิยามศัพท์ สัญลักษณ์ การบรรจุหีบห่อ การทำเครื่องหมาย หรือฉลากที่ใช้กับผลิตภัณฑ์ ขั้นตอน หรือวิธีการผลิต

(เอฟ) "กฎระเบียบทางเทคนิค" หมายถึง เอกสารซึ่งกำหนดคุณลักษณะสำหรับผลิตภัณฑ์ หรือขั้นตอนและวิธีการผลิตที่เกี่ยวข้อง รวมถึงข้อบททางด้านบริหารที่ใช้ ซึ่งการปฏิบัติตามมีลักษณะเป็นการบังคับ กฎระเบียบทางเทคนิคดังกล่าวอาจกำหนดรวมหรือกำหนดเป็นการเฉพาะเกี่ยวกับข้อกำหนดเรื่องนิยามศัพท์ สัญลักษณ์ การบรรจุหีบห่อ การทำเครื่องหมาย หรือฉลากที่ใช้กับผลิตภัณฑ์ ขั้นตอน หรือวิธีการผลิต

ข้อ 7.2
วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ของบทนี้ คือ

(เอ) เพื่ออำนวยความสะดวกทางการค้าและการลงทุนระหว่างคู่ภาคีโดยการพยายามร่วมมือกัน เพื่อลดผลกระทบจากกฎระเบียบทางเทคนิค และ/หรือการประเมินผู้ผลิตหรือขั้นตอนการผลิตสินค้าที่มีการค้าขายระหว่างคู่ภาคีให้เหลือน้อยที่สุด ในลักษณะที่เหมาะสมหรือคุ้มค่าที่สุด

(บี) เพื่อเสริมความตกลงและข้อตกลงทวิภาคีระหว่างคู่ภาคีที่เกี่ยวกับกฎระเบียบทางเทคนิค และ

(ซี) เพื่อวางรากฐานสำหรับข้อตกลงการยอมรับร่วมกัน จัดทำโดยองค์กรระหว่างประเทศและภูมิภาคที่รวมอยู่ในบริบทของเอเปก

ข้อ 7.3
ขอบเขตและพันธกรณี

1. บทนี้ใช้กับมาตรฐาน กฎระเบียบทางเทคนิค และกระบวนการตรวจประเมินเพื่อการรับรอง ที่อาจมีผลต่อการขายสินค้าระหว่างคู่ภาคี ทั้งทางตรงหรือทางอ้อม นอกเหนือจาก

(เอ) สิ่งที่เกี่ยวข้องกับการจัดซื้อจัดจ้างโดยรัฐ และ

(บี) สิ่งที่เป็นมาตรการด้านสุขอนามัยพืชและสัตว์ที่นิยามไว้ในภาคผนวก เอ วรรค 1 ของข้อตกลงเอส พี เอส

2. บทนี้จะต้องใช้กับมาตรฐานอาหารที่ไม่ใช่มาตรการด้านสุขอนามัยพืชและสัตว์ แม้จะมีบทนี้ ข้อ 6.5 ถึงข้อ 6.10 ของบทที่ 6 ของข้อตกลงนี้ บทนี้จะต้องใช้กับมาตรฐานอาหารที่ซึ่งไม่ใช่มาตรการด้านสุขอนามัยพืชและสัตว์

3. คู่ภาคียืนยันสิทธิและพันธกรณีที่มีอยู่ของตนในส่วนที่เกี่ยวข้องซึ่งกันและกัน ที่เกี่ยวกับกฎระเบียบทางเทคนิคภายใต้ความตกลงว่าด้วยอุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้า

4. โดยเป็นไปตามสิทธิและพันธกรณีระหว่างประเทศของตนและเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในความตกลงว่าด้วยอุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้า ไม่มีความใดในบทนี้ห้ามภาคีที่จะห้ามฝ่ายหนึ่งจากการนำมาใช้หรือคงไว้

(เอ) กฎระเบียบทางเทคนิคที่จำเป็นเพื่อทำให้มั่นใจในข้อกำหนดด้านความมั่นคงแห่งชาติ และ

(บี) กฎระเบียบทางเทคนิคที่จำเป็นเพื่อคุ้มครองชีวิตหรือสุขภาพของมนุษย์หรือความปลอดภัย สัตว์ หรือชีวิตหรือสุขภาพพืช หรือสิ่งแวดล้อม หรือเพื่อป้องกันการปฏิบัติที่หลอกลวง

5. ให้ภาคีแต่ละฝ่ายคงไว้ซึ่งอำนาจหน้าที่ทั้งหมดภายใต้กฎหมายของตนในการดำเนินมาตรการที่ถูกเวลาและเหมาะสมต่อสินค้าที่มีท่าทางเสี่ยงต่อสุขภาพ ความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อม

6. คู่ภาคียืนยันเจตนาของตนที่จะรับและใช้หลักการที่กำหนดไว้ในบันทึกข้อสนเทศของเอเปกว่าด้วยการปฏิบัติที่ดีในการออกกฎระเบียบด้านกฎระเบียบทางเทคนิค ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับขั้นตอนการประเมินเพื่อการรับรองและการให้ความเห็นชอบ โดยอาจปรับแก้ได้ตามความจำเป็นเพื่อเป็นไปตามพันธกรณีระหว่างประเทศของตนภายใต้ความตกลงว่าด้วยอุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้า

ข้อ 7.4
ถิ่นกำเนิด

บทนี้ใช้กับสินค้าทั้งหมดที่ค้าขายระหว่างคู่ภาคี โดยไม่คำนึงถึงถิ่นกำเนิดของสินค้าเหล่านั้น เว้นแต่จะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่นโดยกฎระเบียบทางเทคนิคใด ๆ ของภาคี

ข้อ 7.5
การปรับเข้าหากันและความเทียบเท่า

1. คู่ภาคีจะต้องพยายามอย่างดีที่สุดที่จะดำเนินการไปสู่การปรับกฎระเบียบทางเทคนิคของแต่ละฝ่ายเข้าหากันตามความเหมาะสม โดยคำนึงถึงมาตรฐาน ข้อแนะนำ และแนวทางระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง โดยเป็นไปตามสิทธิและพันธกรณีระหว่างประเทศของตน

2. คู่ภาคีจะต้องให้การพิจารณาในทางที่จะยอมรับกฎระเบียบทางเทคนิคของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งว่ามีความเทียบเท่า แม้ว่ากฎระเบียบเหล่านี้แตกต่างจากกฎระเบียบของตน โดยมีเงื่อนไขว่าคู่ภาคีพอใจว่ากฎระเบียบเหล่านี้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกฎระเบียบของตนอย่างเพียงพอ

3. ภาคีฝ่ายหนึ่งจะต้องอธิบายเหตุผลในการที่ไม่ยอมรับกฎระเบียบทางเทคนิคของอีกฝ่ายหนึ่งว่ามีความเทียบเท่า ตามคำร้องขอของอีกฝ่ายหนึ่ง

4. คู่ภาคีอาจร่วมมือซึ่งกันและกัน ในการมีส่วนร่วมในองค์กรการกำหนดมาตรฐานระหว่างประเทศเพื่อประกันได้ว่ามาตรฐานระหว่างประเทศทำขึ้นภายในองค์กรที่ซึ่งมีทีท่าว่าจะกลายเป็นพื้นฐานสำหรับกฎระเบียบทางเทคนิคในการอำนวยความสะดวกทางด้านการค้าและไม่เป็นอุปสรรคต่อการค้าระหว่างประเทศ

ข้อ 7.6
กระบวนการการประเมินเพื่อการรับรอง

1. โดยยอมรับถึงความแตกต่างที่มีอยู่ในโครงสร้าง องค์กร และการดำเนินการของกระบวนการการประเมินในดินแดนของตน คู่ภาคีจะต้องทำให้กระบวนการเหล่านั้นเข้ากันได้เท่าที่จะปฏิบัติได้ให้มากที่สุด

2. คู่ภาคียอมรับว่ากลไกที่มีอยู่มีอย่างกว้างขวางในการที่จะอำนวยความสะดวกในการยอมรับผลของกระบวนการตรวจประเมินเพื่อการรับรอง

3. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องยอมรับผลของกระบวนการการประเมินเพื่อการรับรองที่ดำเนินการในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเท่าที่จะเป็นไปได้ ว่ามีความเทียบเท่ากับที่กำหนดโดยกระบวนการที่ตนปฏิบัติหรือกระบวนการที่มีการปฏิบัติในดินแดนของตนซึ่งมีผลที่ตนยอมรับ หากเป็นที่พอใจว่ากระบวนการดังกล่าวให้ความเชื่อมั่นว่าสินค้าที่เกี่ยวข้องเป็นไปตามกฎระเบียบทางเทคนิคที่ใช้หรือมาตรฐานที่นำมาใช้หรือคงไว้ในดินแดนของภาคี

4. ก่อนที่จะยอมรับผลของกระบวนการการประเมินเพื่อการรับรอง และเพื่อเพิ่มความเชื่อมั่นในความน่าเชื่อถืออย่างต่อเนื่องของผลการประเมินเพื่อการรับรองซึ่งกันและกัน คู่ภาคีอาจปรึกษาหารือกันในเรื่อง ต่าง ๆ ที่ความสามารถทางเทคนิคของหน่วยตรวจประเมินเพื่อการรับรองมีความเกี่ยวข้อง ตามความเหมาะสม

5. เมื่อได้รับการร้องขอจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ภาคีจะต้องอธิบายเหตุผลตามที่ตนไม่ยอมรับผลของกระบวนการตรวจประเมินเพื่อการรับรองที่ดำเนินการในดินแดนของอีกฝ่ายหนึ่ง

6. เมื่อได้รับการร้องขอจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ภาคีจะต้องมีมาตรการที่สมเหตุสมผลที่อาจจะหาได้ ที่อำนวยความสะดวกในการเข้าถึงการดำเนินการตามกระบวนการตรวจประเมินเพื่อการรับรองในดินแดนของตน

7. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้การพิจารณาอย่างเหมาะสมต่อการร้องขอของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเพื่อเจรจาความตกลงเพื่อการยอมรับผลของกระบวนการการประเมินเพื่อการรับรองของภาคีฝ่ายนั้นในสาขาที่ตกลงกัน

8. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องใช้ประโยชน์ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ในข้อตกลงการยอมรับร่วมที่มีอยู่ที่เกี่ยวกับการยอมรับขั้นตอนและกระบวนการการประเมินเพื่อการรับรอง

9. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้การพิจารณาอย่างเหมาะสมเท่าที่จะเป็นไปได้ ในการเข้าร่วมข้อตกลงการยอมรับร่วมในอนาคตใด ๆ ที่จัดทำภายในเอเปก

ข้อ 7.7
ความร่วมมือด้านกฎระเบียบ

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องแนะนำอีกฝ่ายหนึ่งในการกระทำที่เกิดขึ้นในลักษณะที่ทันเวลา ตามอำนาจหน้าที่ที่กล่าวถึงในข้อ 7.3(5) ที่เกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์ที่ครอบคลุมตามภาคผนวก

2. คู่ภาคียอมรับว่า ภาคีอาจเข้าถึงหรือได้เข้าถึงข้อตกลงทวิภาคีโดยบุคคลที่สามได้ และเห็นด้วยกับคำปรึกษาหารือในเรื่องใด ๆที่ได้หยิบยกขึ้นมาเนื่องจากมีผลกระทบมาจากข้อตกลงและความตกลงทวิภาคีเหล่านั้น ตามความตกลงหรือข้อตกลงในการปฏิบัตินี้

ข้อ 7.8
ความร่วมมือทางวิชาการและหน่วยติดต่อประสานงาน

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องจัดตั้งหน่วยติดต่อประสานงาน ที่รับผิดชอบในการปฏิบัติและเฝ้าระวังการดำเนินการตามบทนี้ โดยเฉพาะ

(เอ) ชี้ระบุสาขาที่สำคัญที่จะขยายความร่วมมือ

(บี) จัดตั้งโครงการการทำงานในสาขาที่สำคัญ

(ซี) เพื่อรับผิดชอบในการประสานงานกับองค์กรและผู้ที่เกี่ยวข้องที่มีส่วนร่วม ในโครงการการทำงานในดินแดนของตน และ

(ดี) เฝ้าระวังติดตามโครงการการทำงาน

2. หน่วยประสานงานของแต่ละฝ่ายจะต้องแต่งตั้งที่ปรึกษาหลักพร้อมกับตัวแทนกฎระเบียบ

(เอ) ตอบสนองต่อคำถามที่เกี่ยวข้องกับกฎระเบียบทางเทคนิค มาตรฐาน และกระบวนการตรวจประเมินเพื่อการรับรองที่อาจมีผลต่อการค้า

(บี) มีส่วนร่วมในคำปรึกษาหารือทางด้านวิชาการ ถ้ามีการร้องขอจากหน่วยประสานงานฝ่ายหนึ่ง

(ซี) ร่วมมือกันในโครงการการทำงานที่เห็นชอบด้วย

3. หน่วยประสานงานจะต้องประกันว่าได้จัดหาเบอร์โทรศัพท์ โทรสาร อี-เมล์ และรายละเอียดต่าง ๆที่เกี่ยวข้องอื่น ๆของที่ปรึกษาหลักที่ได้รับการแต่งตั้งไว้แล้ว และคู่ภาคีจะต้องแจ้งซึ่งกันและกันโดยเร็วหากมีการแก้ไขรายละเอียดของหน่วยประสานงานหรือที่ปรึกษาหลัก

4. ถ้าเป็นผลมาจากการปรึกษาหารือทางด้านวิชาการ และคู่ภาคีพิจารณาพบว่าโครงการการทำงานหนึ่งจะช่วยในการแก้ปัญหาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการปรึกษาหารือทางวิชาการนั้นได้ คู่ภาคีจะต้องตั้งโครงการการทำงานในการแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวข้องนั้นขึ้นมา

5. เว้นเสียแต่ว่าได้มีการวินิจฉัยร่วมกันโดยคู่ภาคี มิฉะนั้น คู่ภาคีจะต้องจัดการทำให้เรื่องที่มีการปรึกษาหารือทางวิชาการที่ร้องขอนั้นหยุดลง โดยทางอี-เมล์ การประชุมทางวีดิทัศน์ หรือผ่านทางอื่นใดที่มีความหมายคล้ายกันภายใน 30 วัน

6. หน่วยประสานงานจะต้องดำเนินการการประชุมในการส่งเสริมและการเฝ้าระวังในการปฏิบัติตามและการดำเนินงานตามบทนี้อย่างน้อย 1 ปี หรือความถี่ที่มากกว่าขึ้นอยู่กับคู่ภาคีแต่ละฝ่ายร้องขอ โดยทางอี-เมล์ การประชุมทางวีดิทัศน์ หรือผ่านทางอื่นใดที่มีความหมายคล้ายกันที่ได้วินิจฉัยร่วมกัน

7. หน่วยประสานงานจะต้องรายงานร่วมกันต่อคณะกรรมมาธิการร่วมซี อี พี ในการปฏิบัติตามและการดำเนินงานตามบทนี้

ข้อ 7.9
ภาคผนวกและการปฏิบัติตามข้อตกลง

1. คู่ภาคีอาจทำเป็นภาคผนวกไว้ที่บทนี้ ที่กำหนดหลักการและกระบวนการตามที่ได้ตกลงกันไว้ที่เกี่ยวกับกฎระเบียบทางเทคนิค มาตรฐานและกระบวนการตรวจประเมินเพื่อการรับรอง

2. คู่ภาคีอาจทำข้อตกลงในการปฏิบัติตาม ที่กำหนดรายละเอียดไว้ที่เกี่ยวกับการปฏิบัติตามภาคผนวกของบทนี้

บทที่ 8
การค้าบริการ

ข้อ 8.1
การเปิดเสรีการค้าบริการ

1. คู่ภาคีตกลงสรุปความตกลงซึ่งเปิดเสรีการค้าบริการระหว่างคู่ภาคีและซึ่งเป็นไปตามข้อ 5.1 และ 5.2 ของแกตส์

2. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค 1 คู่ภาคีจะต้องเจรจาการค้าบริการภายใน 3 ปีนับจากวันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ โดยมีจุดประสงค์เพื่อสรุปความตกลงซึ่งเปิดเสรีการค้าบริการระหว่างคู่ภาคีให้เร็วเท่าที่เป็นไปได้

3. ถ้าภาคีทำความตกลงการค้าบริการกับประเทศที่มิได้เป็นภาคี ภาคีจะต้องพิจารณาคำร้องขอของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งตามความเหมาะสมในการรวมการปฏิบัติที่อ้างในวรรค 2 ซึ่งเป็นการอนุเคราะห์ที่ไม่ด้อยกว่าที่ให้ภายใต้ความตกลงกับประเทศที่มิได้เป็นภาคีไว้ในความตกลงนี้

4. ระหว่างที่ยังไม่มีผลสรุปการเจรจาที่ระบุในวรรค 2 มาตรการชั่วคราวที่เกี่ยวกับการเคลื่อนย้ายบุคคลธรรมดาจะต้องระบุไว้ในการแลกเปลี่ยนหนังสือการเข้าเมืองชั่วคราว ซึ่งเป็นไปตามบทบัญญัติของภาคผนวกว่าด้วยการเคลื่อนย้ายบุคคลธรรมดาที่ให้บริการภายใต้ความตกลงของแกตส์

5. ความตกลงนี้จะไม่มีผลกระทบต่อสิทธิและพันธกรณีของคู่ภาคีที่เกี่ยวกับการค้าบริการภายใต้แกตส์

บทที่ 9
การลงทุน

ข้อ 9.1
วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ของบทนี้

(เอ) เพื่อสนับสนุนและส่งเสริมการเปิดการเคลื่อนย้ายการลงทุนระหว่างคู่ภาคี

(บี) เพื่อสร้างความมั่นใจในกฎเกณฑ์ที่โปร่งใส เพื่อเพิ่มการไหลเข้าออกของการลงทุนระหว่างกัน

(ซี) ให้ความคุ้มครองและความมั่นคงแก่การลงทุนของภาคีอีกฝ่ายภายในดินแดนของภาคีแต่ละฝ่าย และ

(ดี) ส่งเสริมความร่วมมือในการลงทุนระหว่างคู่ภาคีเพื่อที่จะเพิ่มประสิทธิภาพ การแข่งขัน และกระจายการลงทุน

ข้อ 9.2
คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้

(เอ) "การลงทุน" หมายถึงสินทรัพย์ทุกประเภทที่ผู้ลงทุนมีไว้ในครอบครองทั้งทางตรงและทางอ้อม ไม่จำกัดเฉพาะ แต่ให้รวมถึง ดังต่อไปนี้

(1) ทรัพย์สินที่เคลื่อนที่ได้ ไม่ได้และสิทธิทางทรัพย์สินอื่น ๆ เช่น สัญญาจำนอง การอายัดทรัพย์ หรือการจำนำ

(2) หุ้น หุ้นกู้ และพันธบัตร หรือรูปแบบอื่นใดที่คล้ายคลึงกันของการเข้าร่วมในนิติบุคคล รวมถึงพันธบัตรของรัฐบาล

(3) สิทธิในเงินหรือสิทธิที่มีมูลค่าทางเศรษฐกิจ

(4) สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา รวมทั้งสิทธิบัตร ลิขสิทธิ์ เครื่องหมายการค้า ชื่อทางการค้า แบบอุตสาหกรรม ความลับทางการค้า

(5) สัมปทานทางธุรกิจ และสิทธิในการทำกิจกรรมทางเศรษฐกิจ และมีมูลค่าทางเศรษฐกิจที่จะเกิดขึ้นภายใต้กฎหมายและสัญญา รวมถึงการยอมรับในการค้นหา โดยการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ และ

(6) ผลตอบแทนที่ได้จากการลงทุน

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้ การเปลี่ยนแปลงรูปแบบการลงทุนซึ่งได้มีการลงทุน หรือกลับมาลงทุนใหม่ในทรัพย์สินแล้ว จะไม่มีผลต่อลักษณะการลงทุน หากการการลงทุนที่เปลี่ยนแปลงนั้นได้รับความเห็นชอบโดยภาคีที่เกี่ยวข้อง ถ้ามีการบังคับไว้ภายใต้กฎหมาย ข้อบังคับ หรือนโยบายของภาคีนั้น

(บี) "การลงทุนครอบคลุม" หมายถึง ในส่วนที่เกี่ยวกับภาคี การลงทุนในดินแดนของภาคีของผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งที่มีอยู่ ณ วันที่ความตกลงฉบับนี้มีผลบังคับใช้ หรือที่มีการจัดตั้ง ได้มาหรือขยายในภายหลัง และที่รับเข้ามาโดยภาคีฝ่ายหลังตามกฎหมาย ระเบียบ และนโยบายของตน

(ซี) "การลงทุนทางตรง" หมายถึง การลงทุนทางตรงตามที่นิยามโดยกองทุนการเงินระหว่างประเทศภายใต้คู่มือดุลการชำระเงิน ฉบับพิมพ์ครั้งที่ห้า (บีเอ็มพี 5) ตามที่แก้ไข

(ดี) "ผู้ลงทุนของภาคี" หมายถึง

(1) นิติบุคคลของภาคี หรือ

(2) บุคคลผู้มีเชื้อชาติ สัญชาติ หรือมีถิ่นที่อยู่ถาวรในประเทศภาคีซึ่งลงทุน อยู่ในกระบวนการหรือกำลังมองหาช่องทางการลงทุนในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

โดยไม่คำนึงถึงอนุวรรค (ดี) (2) เพื่อมุ่งประสงค์ภายใต้ข้อ 9.5 ของบทนี้ ผู้ลงทุนของภาคี หมายถึงบุคคลผู้มีเชื้อชาติ สัญชาติ หรือมีถิ่นที่อยู่ถาวรในประเทศภาคีซึ่งลงทุน อยู่ในกระบวนการหรือกำลังมองหาช่องทางการลงทุนในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

(อี) "นิติบุคคล" หมายถึง หน่วยทางกฎหมายซึ่งจดทะเบียน หรือจัดตั้งขึ้นภายใต้กฎหมาย ไม่ว่ามุ่งแสวงหากำไรหรือไม่ และไม่ว่าเอกชนเป็นเจ้าของกิจการเองหรือไม่ รวมถึงบริษัท สมาคม ทรัสต์ หุ้นส่วน ร่วมค้า หรือเป็นเจ้าของคนเดียว

(เอฟ) "สกุลเงินตราที่ใช้โดยเสรี" หมายถึง สกุลเงินตราที่ใช้โดยเสรีที่กำหนดโดยกองทุนการเงินระหว่างประเทศภายใต้ข้อบทของความตกลงกองทุนการเงินระหว่างประเทศ และที่แก้ไขหลังจากนั้น หรือสกุลเงินตราใดที่ใช้ในการชำระเงินระหว่างประเทศ และใช้ค้ากันแพร่หลายตลาดหลักในการแลกเปลี่ยนเงินตราระหว่างประเทศ

(จี) "มาตรการ" หมายถึง มาตรการใดของภาคี ไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบของกฎหมาย ระเบียบ กฎวิธีดำเนินการ คำตัดสิน การดำเนินการทางการบริหาร หรือรูปแบบอื่นใด และรวมถึงมาตรการที่ใช้โดย

(1) รัฐบาล หรือหน่วยงานที่มีอำนาจของส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค หรือส่วนท้องถิ่น และ

(2) องค์กรที่มิใช่ของรัฐบาลซึ่งใช้อำนาจที่ได้รับมอบจากรัฐบาลหรือหน่วยงานที่มีอำนาจของส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค หรือส่วนท้องถิ่น

ในการปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้ความตกลงนี้ ภาคีแต่ละฝ่ายจะดำเนินมาตรการที่สมเหตุสมผลเท่าที่ตนเองอาจจะมีอยู่ เพื่อทำให้มั่นใจว่ารัฐบาลและหน่วยงานที่มีอำนาจส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น และองค์กรที่มิใช่ของรัฐบาลจะดำเนินการตามข้อผูกพันภายใต้ดินแดนของตน

(เอช) "ผู้มีถิ่นพำนักถาวร" หมายถึง บุคคลธรรมดาผู้มีถิ่นพำนักในภาคีซึ่งไม่มีเวลาจำกัดภายใต้กฎหมายของภาคีนั้น

(ไอ) "ผลตอบแทน" หมายถึง จำนวนเงินซึ่งได้รับหรือเป็นผลพลอยได้จากการลงทุน รวมถึงกำไร เงินปันผล ดอกเบี้ย ส่วนเกินทุน การชำระค่าสิทธิ การชำระเงินที่เกี่ยวเนื่องกับสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา และรายได้อื่น ๆ ทั้งปวงที่ถูกต้องตามกฎหมาย

ข้อ 9.3
การใช้บังคับของบท

1. บทนี้จะนำมาใช้กับมาตรการที่ออกหรือคงไว้โดยภาคีเกี่ยวกับการลงทุนทางตรงของผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง และส่งเสริมและคุ้มครองการลงทุน และผู้ลงทุนนั้น ภายใต้ข้อ 9.5 ของบทนี้ มาตรการดังกล่าว จะไม่รวมมาตรการของภาคีในเรื่องการค้าบริการ

2. บทนี้จะไม่นำไปใช้กับข้อพิพาทซึ่งเกิดขึ้นก่อนการมีผลบังคับใช้ของความตกลง

3. บทนี้จะไม่นำมาใช้กับการอุดหนุนหรือการอนุญาตโดยภาคีหรือการให้เงื่อนไขใดที่เกี่ยวกับการรับหรือคงไว้ซึ่งการรับการอุดหนุนหรือการอนุญาต ไม่ว่าการอุดหนุนหรือการอนุญาตจะให้เป็นการเฉพาะแก่ผู้ลงทุนและการลงทุนภายในประเทศ

4. บทนี้จะไม่นำมาใช้กับกฎหมาย ระเบียบ หรือนโยบายที่ใช้กำหนดการจัดซื้อสินค้าและบริการโดยหน่วยงานของรัฐเพื่อประโยชน์ของรัฐบาล และไม่ใช่เพื่อนำมาขายต่อในเชิงพาณิชย์ หรือเพื่อนำไปใช้ผลิตสินค้าหรือให้บริการเพื่อการขายเชิงพาณิชย์

5. บทนี้จะไม่ห้ามผู้ลงทุนของภาคีในการได้ประโยชน์จากข้อบทของกฎหมาย ระเบียบ หรือนโยบายใดของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งให้การอนุเคราะห์มากกว่าข้อบทของความตกลงนี้

6. การใช้ของบทนี้จะอยู่ภายใต้ข้อบทของบทที่ 14 15 และ 18

ข้อ 9.4
ขอบเขตความร่วมมือ

1. คู่ภาคีจะทำให้เข้มแข็งและพัฒนาความพยายามในความร่วมมือในเรื่องการลงทุน รวมทั้งโดย

(เอ) การทำวิจัยและการพัฒนา

(บี) การสร้างเครือข่ายผ่านทางเทคโนโลยีสารสนเทศ

(ซี) การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

(ดี) การแลกเปลี่ยนทางข้อมูล และ

(อี) การเสริมสร้างศักยภาพ รวมถึง สำหรับผู้ประกอบการขนาดเล็กและขนาดย่อม

2. คู่ภาคีจะเพิ่มพูนการพัฒนาความร่วมมือในอุตสาหกรรมหลัก รวมถึงเทคโนโลยีทางชีวภาพ ซอฟแวร์ อิเล็กทรอนิกส์ การผลิต และกระบวนการเกษตร

ข้อ 9.5
การกำหนดตารางข้อผูกพัน

1. แต่ละภาคีจะกำหนดตารางข้อผูกพันเฉพาะนอกภาคการบริการภายใต้ความตกลง ซึ่งข้อผูกพันจะปฏิบัติได้โดย โดยแต่ละตารางจะระบุ

(เอ) เวลา ข้อจำกัด และเงื่อนไขของการเข้าสู่ตลาด

(บี) เงื่อนไขหรือคุณสมบัติในการประติบัติเยี่ยงคนชาติ

(ซี) การดำเนินการภายใต้ข้อผูกพันที่เพิ่มขึ้น

(ดี) ที่ซึ่งเหมาะสม คือกรอบเวลาสำหรับการปฏิบัติตามข้อผูกพัน

(อี) วันมีผลบังคับใช้ของข้อผูกพัน

2. ตารางข้อผูกพันเฉพาะจะแนบท้ายความตกลง และรวมเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงนี้

ข้อ 9.6
การประติบัติเยี่ยงคนชาติในการจัดตั้งและการได้มาซึ่งการลงทุน

ในสาขาที่ระบุในภาคผนวก 4 และ/หรือภายใต้เงื่อนไขและคุณสมบัติใดที่กำหนดไว้ด้านใน ภาคีแต่ละฝ่ายจะให้การประติบัติต่อผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ในการจัดตั้งและการได้มาซึ่งการลงทุนในดินแดนของตน ที่เป็นการอนุเคราะห์ไม่ด้อยไปกว่าที่ภาคีนั้นให้ ในสถานการณ์คล้ายกันแก่ผู้ลงทุนของตน

ข้อ 9.7
การประติบัติเยี่ยงคนชาติต่อการลงทุนครอบคลุมและผู้ลงทุน

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะให้การประติบัติต่อการลงทุนครอบคลุมที่เป็นการอนุเคราะห์ไม่ด้อยไปกว่าที่ภาคีนั้นให้ ในสถานการณ์คล้ายกัน ต่อการลงทุนในดินแดนของผู้ลงทุนของตน เกี่ยวกับการจัดการ การดำเนินการ การปฏิบัติการ และการจำหน่าย จ่ายโอนการลงทุน นอกจากระบุไว้ในภาคผนวก 4

2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะให้การประติบัติต่อผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งที่เป็นการอนุเคราะห์ไม่ด้อยไปกว่าที่ภาคีนั้นให้ ในสถานการณ์คล้ายกัน ต่อผู้ลงทุนของตน เกี่ยวกับการจัดการ การดำเนินการ การปฏิบัติการ และการจำหน่าย จ่ายโอนการลงทุน นอกจากระบุไว้ในภาคผนวก 4

ข้อ 9.8
การปฏิบัติเยี่ยงชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่งในเรื่องการส่งเสริมและคุ้มครองการลงทุน

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของการส่งเสริมและคุ้มครองการลงทุน โดยยกเว้น ข้อ 9.16 ภาคีแต่ละฝ่าย จะให้แก่

(เอ) ผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง การประติบัติไม่ด้อยกว่า ที่ภาคีนั้นให้ ในสถานการณ์คล้ายกัน ต่อผู้ลงทุนของประเทศที่ไม่ใช่ภาคีคู่สัญญา และ

(บี) การลงทุนครอบคลุมทั้งหมด การประติบัติไม่ด้อยกว่าการลงทุนในดินแดนของผู้ลงทุนของประเทศที่ไม่ใช่ภาคีคู่สัญญา

2. แต่ละภาคีจะให้ต่อผู้ลงทุนและการลงทุนของผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งการประติบัติไม่ด้อยไปกว่าผู้ลงทุนหรือการลงทุน ในสถานการณ์ที่กล้ายกัน ของผู้ลงทุนที่ไม่ได้เป็นภาคีคู่สัญญา เกี่ยวกับมาตรการส่งเสริมและคุ้มครองการลงทุนที่ออก หรือคงไว้โดยภาคีเกี่ยวกับการกำหนด หากมี ความจำสำหรับผู้ลงทุนที่จะต้องปฏิบัติตามเพื่อให้ได้รับประโยชน์ตามความตกลงที่เกี่ยวข้องกับการลงทุน

ข้อ 9.9
การปฏิเสธผลประโยชน์

1. ตามวรรค 2 ของข้อนี้ ภาคีอาจปฏิเสธประโยชน์ของบทนี้ ภายใต้กฎหมายและ/หรือข้อบังคับ แก่ผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งที่เป็นนิติบุคคลของภาคีนั้น และแก่การลงทุนของผู้ลงทุนนั้นที่ภาคีจัดจัดตั้งขึ้น ซึ่งนิติบุคคลนั้นเป็นเจ้าของหรือถูกควบคุมโดยบุคคลของประเทศที่ไม่ได้เป็นภาคี

2. เพื่อความมุ่งประสงค์ของการส่งเสริมและคุ้มครองการลงทุน และตามการแจ้งและการหารือกันล่วงหน้า ภาคีอาจจะปฏิเสธประโยชน์ในบทนี้ ต่อผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งที่เป็นนิติบุคคลของภาคีนั้น และแก่การลงทุนของผู้ลงทุนนั้นที่ภาคีจัดจัดตั้งขึ้น ซึ่งนิติบุคคลนั้นเป็นเจ้าของหรือถูกควบคุมโดยบุคคลของประเทศที่ไม่ได้เป็นภาคี และไม่มีการดำเนินธุรกิจอยู่ในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

ข้อ 9.10
การส่งเสริมและคุ้มครองการลงทุน

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะให้ความคุ้มครองที่เหมาะสมต่อ

(เอ) การลงทุนครอบคลุม ซึ่งหากกำหนดไว้ว่า ต้องได้รับการอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากหน่วยงานที่มีอำนาจของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งว่า เพื่อจะได้รับประโยชน์จากความตกลงที่เกี่ยวกับการลงทุน และ

(บี) ผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง แต่เฉพาะเกี่ยวกับการจัดการ การดำเนินการ การปฏิบัติการ และการจำหน่ายจ่ายโอนการลงทุนครอบคลุมที่เกี่ยวข้องกับอนุวรรค (เอ)

2. ข้อนี้จะไม่นำมาใช้กับบุคคลธรรมดาซึ่งเป็นผู้มีถิ่นพำนักถาวรที่ไม่ใช่คนชาติของภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ซึ่งข้อบทด้านการลงทุนของความตกลง ระหว่างภาคีอีกฝ่ายหนึ่งกับประเทศซึ่งบุคคลนั้นเป็นคนชาติ ได้รับการนำมาใช้แล้วในลักษณะเดียวกัน

3. นิติบุคคลของชาติภาคีจะไม่ถูกประติบัติเยี่ยงผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง แต่การลงทุนในนิติบุคคลนั้น โดยนักลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งจะได้รับการคุ้มครองโดยข้อบทนี้

ข้อ 9.11
การเวนคืน

1. ภาคีไม่ว่าฝ่ายใดจะไม่โอนเป็นของรัฐ เวนคืน หรือมีมาตรการที่มีผลเทียบเท่ากับการโอนเป็นของรัฐหรือการเวนคืน (ต่อไปนี้เรียกว่า "การเวนคืน") การลงทุนครอบคลุมของผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง นอกจากเกิดจากเงื่อนไขต่อไปนี้ประกอบกัน

(เอ) การเวนคืนเพื่อความมุ่งประสงค์ของสาธารณะที่เกี่ยวกับความจำเป็นภายในของภาคีนั้น

(บี) การเวนคืนภายใต้วิถีทางที่ถูกต้องของกฎหมาย

(ซี) การเวนคืนที่ไม่เป็นการเลือกปฏิบัติ และ

(ดี) การเวนคืนที่มีการชำระค่าทดแทนโดยทันที เพียงพอ และมีประสิทธิผล

2. ค่าทดแทนที่อ้างถึงในอนุวรรค 1 (ซี) ของข้อนี้จะคำนวณบนพื้นฐานของมูลค่าตลาดของการลงทุน โดยทันทีก่อนการเวนคืนหรือการเวนคืนที่จะเกิดขึ้นนั้นจะเป็นที่ทราบต่อสาธารณชน หากไม่สามารถหามูลค่าที่แน่นอนได้ จะกำหนดค่าทดแทนตามหลักการประเมินมูลค่าและหลักความเที่ยงธรรม ซึ่งเป็นที่ยอมรับทั่วไปตามความเหมาะสม โดยพิจารณาจากเงินลงทุน ค่าเสื่อมราคา เงินทุนที่ส่งกลับประเทศ มูลค่าทดแทน การเคลื่อนไหวของอัตราการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ และปัจจัยที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ

3. ค่าทดแทนจะต้องชำระโดยไม่ล่าช้า และให้รวมถึงดอกเบี้ยในอัตราที่สมเหตุสมผลในเชิงพาณิชย์และสามารถโอนได้โดยเสรีระหว่างดินแดนของคู่ภาคีในสกุลเงินตราที่ใช้ได้โดยเสรี

ข้อ 9.12
ค่าทดแทนสำหรับความสูญเสีย

เมื่อภาคีออกมาตรการที่เกี่ยวกับการสูญเสียของการลงทุนโดยคนของประเทศอื่นใดในดินแดนของตนอันเนื่องมาจากสงครามหรือการขัดกันด้วยอาวุธอื่น ๆ การปฏิบัติ ภาวะฉุกเฉินแห่งชาติ การก่อกบฏ หรือเหตุการณ์อื่น ๆ ที่เหมือนกัน ผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งจะได้รับการปฏิบัติเกี่ยวกับการช่วยให้คืนสู่สภาพเดิม การชดใช้ค่าเสียหาย ค่าทดแทน หรือการชำระอื่น ๆ เป็นการอนุเคราะห์ไม่ด้อยกว่าที่ภาคีแรกให้แก่คนของประเทศที่ไม่ใช่คู่ภาคี

ข้อ 9.13
การชำระและการโอนเงิน

1. ภายใต้ข้อ 15.5 ภาคีแต่ละฝ่าย โดยพื้นฐานของการไม่เลือกปฏิบัติ ยอมให้เงินทุนทั้งปวงของผู้ลงทุนที่เกี่ยวกับการลงทุนในดินแดนของตนสามารถโอนได้โดยเสรีและปราศจากความล่าช้าที่มิชอบ ในสกุลเงินตราที่ใช้ได้โดยเสรีที่เข้ามาและออกจากดินแดนของตน โดยเงินทุนนั้นให้รวมถึง

(เอ) ทุนขั้นต้นและทุนเพิ่มเติมที่ใช้รักษาหรือขยายการลงทุน

(บี) ผลตอบแทนต่าง ๆ

(ซี) เงินที่ได้รับจากการขายหรือการขายบางส่วน หรือการเลิกลงทุน

(ดี) การชำระเงินคืน

(อี) ค่าทดแทนความสูญเสียที่อ้างถึงในข้อ 9.12 และ

(เอฟ) รายได้และค่าตอบแทนของบุคคลที่ได้รับจากต่างประเทศที่เกี่ยวพันกับการลงทุนนั้น

2. นอกจากมิฉะนั้นตกลงไว้เป็นอย่างอื่นโดยผู้ลงทุนกับภาคีที่เกี่ยวข้อง การโอนเงินจะใช้อัตราแลกเปลี่ยนตลาดที่มีอยู่ในวันที่ทำการโอน

3. โดยไม่คำนึงถึงวรรค 1 และ 2 ภาคีอาจห้ามการโอนด้วยการใช้กฎหมายของตนอย่างเที่ยงธรรม ไม่เลือกปฏิบัติ และซื่อสัตย์ ในเรื่องที่เกี่ยวกับ

(เอ) ภาวะล้มละลาย การล้มละลาย หรือการป้องกันสิทธิของเจ้าหนี้

(บี) ประกันความพอใจของคำตัดสิน คำพิพากษาของกระบวนการศาล หรือ

(ซี) คดีอาญา รวมถึงและไม่จำกัดเฉพาะการฟอกเงิน และการเกิดคดีอาญา

ข้อ 9.14
การรับช่วงสิทธิ

1. หากภาคีหรือตัวแทนของภาคีชำระเงินให้แก่ผู้ลงทุนของภาคีนั้นภายใต้การประกันสัญญาการประกันความเสี่ยงที่มิใช่เชิงพาณิชย์ หรือรูปแบบอื่นของการชดใช้ค่าเสียหายที่ตนรับไว้เกี่ยวกับการลงทุน ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งจะยอมรับการรับช่วงสิทธิหรือการโอนสิทธิหรือกรรมสิทธิ์ที่เกี่ยวกับการลงทุนนั้น สิทธิหรือข้อเรียกร้องที่รับช่วงหรือโอนมาจะไม่มากกว่าสิทธิหรือข้อเรียกร้องเดิมของผู้ลงทุน

2. เมื่อภาคีหรือตัวแทนของภาคีชำระเงินให้แก่ผู้ลงทุนของภาคนั้นและได้มาซึ่งสิทธิและข้อเรียกร้องของผู้ลงทุน ผู้ลงทุนนั้นจะไม่ใช้สิทธิและข้อเรียกร้องต่อภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง นอกจากได้รับอนุมัติให้มีอำนาจทำการแทนภาคีหรือตัวแทนของภาคีในการชำระเงิน

ข้อ 9.15
การเข้าสู่องค์กรยุติธรรมและบริหาร

แต่ละภาคีในดินแดนของตนจะให้แก่ผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งการประติบัติที่ไม่ด้อยไปกว่าที่ให้แก่ผู้ลงทุนของตนในการเข้าสู่ศาลยุติธรรม และอนุญาโตตุลาการและหน่วยงานด้านบริหารในกระบวนการยุติธรรมทุกระดับ ทั้งในการติดตามและปกป้องสิทธิของผู้ลงทุน

ข้อ 9.16
การระงับข้อพิพาทระหว่างภาคีกับผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

1. ในกรณีที่มีข้อพิพาทเกี่ยวกับการลงทุนครอบคลุม ระหว่างภาคีกับผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งจะต้องมีการปรึกษาหารือระหว่างภาคีที่เกี่ยวข้อง โดยปรารถนาที่จะระงับกรณีพิพาทอย่างฉันมิตร

2. หากคำตัดสินไม่สามารถแก้ปัญหาภายในสามเดือนจากวันที่มีการร้องขอให้มีการระงับข้อพิพาท ภาคีที่เกี่ยวข้องอาจตกลงที่จะเสนอข้อพิพาท เพื่อให้มีการระงับ ต่อ

(เอ) ศาลของภาคีในดินแดนที่มีการลงทุน หรือ

(บี) อนุญาโตตุลาการ หรืออนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศเฉพาะกิจที่ตั้งขึ้นภายใต้กฎเกณฑ์ว่าด้วยการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทของคณะกรรมาธิการสหประชาชาติว่าด้วยกฎเกณฑ์การค้าระหว่างประเทศ (อันซิทรัล) หากภาคีอีกฝ่ายหนึ่งไม่ยับยั้งความยินยอม หรือ

(ซี) ศูนย์การระงับข้อพิพาทการลงทุนระหว่างประเทศ ในกรณีที่ภาคีคู่สัญญาทั้งสองฝ่ายเป็นภาคีอนุสัญญาการระงับข้อพิพาทการลงทุนระหว่างรัฐกับคนชาติของอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งเปิดให้มีการลงนามที่ วอชิงตัน ดี ซี ในวันที่ 18 มีนาคม ค.ศ. 1965 หากภาคีอีกฝ่ายหนึ่งไม่ยับยั้งความยินยอม

3. เมื่อได้ดำเนินการตามที่อ้างถึงในวรรค 2 ของข้อนี้แล้ว ภาคีแต่ละฝ่ายจะไม่ดำเนินการเพื่อระงับข้อพิพาทโดยผ่านช่องทางการทูต นอกจาก

(เอ) หน่วยงานระงับข้อพิพาทที่เกี่ยวข้องตัดสินว่าไม่มีอำนาจในเขตอาณาที่เกี่ยวข้องกับข้อพิพาทที่เกิดขึ้น

(บี) ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งไม่สามารถยอมรับหรือปฏิบัติตามคำพิพากษา คำตัดสินของอนุญาโตตุลาการคำสั่ง หรือคำตัดสินอื่นใดของหน่วยงานระงับข้อพิพาท

4. ในการดำเนินงานที่เกี่ยวกับข้อพิพาทการลงทุน ภาคีจะไม่อ้างสิทธิ์ว่าผู้ลงทุนได้รับหรือจะได้รับประโยชน์จากการประกันหรือสัญญาประกัน การชดใช้ค่าเสียหาย หรือค่าทดแทนอื่น ๆ สำหรับความสูญเสียที่กล่าวถึงทั้งปวงหรือบางส่วน ไม่ว่าในขั้นตอนใด ๆ ของการไกล่เกลี่ยหรือการตัดสินโดยอนุญาโตตุลาการหรือการรับรองคำตัดสิน

5. อนุญาโตตุลาการที่ตั้งขึ้นภายใต้ข้อนี้จะตัดสินบนพื้นฐานของข้อบทของความตกลงที่มีอยู่และกฎที่ใช้ในกฎหมายระหว่างประเทศและในประเทศ

6. คำตัดสินของอนุญาโตตุลาการจะถือเป็นที่สุดและผูกพันภาคีคู่สัญญาที่เกี่ยวข้องกับข้อพิพาท และจะมีผลบังคับสอดคล้องกับกฎหมายของภาคีในเรื่องข้อพิพาท

7. จำนวนเงินทั้งปวงซึ่งรับหรือชำระอันเป็นผลจากการแก้ปัญหาจะสามารถได้โอนโดยเสรีโดยสกุลเงินตราที่ใช้ได้โดยเสรี

8. จะไม่ตีความข้อนี้ว่าเป็นการอนุญาตให้ผู้ลงทุนของภาคีในการอ้างสิทธิ์ต่อภาคีอีกฝ่ายหนึ่งในเรื่องที่เกี่ยวกับคำตัดสินใจของหน่วยงานที่มีอำนาจด้านการลงทุนต่างประเทศของภาคีนั้นหรือเงื่อนไขด้านการจัดตั้ง การได้มา หรือการขยายการลงทุนโดยผู้ลงทุน หรือเงื่อนไขที่เกี่ยวกับการใช้บังคับของเงื่อนไขนั้น ที่หน่วยงานที่มีอำนาจด้านการลงทุนต่างประเทศของภาคีนั้นอาจกำหนดขึ้น

ข้อ 9.17
การแก้ไขและทบทวนข้อผูกพัน

โดยให้เวลา 3 เดือน ในการแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ภาคีอาจแก้ไขตารางข้อผูกพันของตนได้ ภายใต้ข้อ 9.5 ตามคำร้องขอของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ภาคีที่แก้ไขจะเข้าร่วมเจรจาเกี่ยวกับการปรับปรุงที่จำเป็นเพื่อคงไว้ซึ่งระดับทั่วไปของข้อผูกพันที่เป็นประโยชน์ร่วมกันซึ่งเป็นการให้ประโยชน์ต่อการค้าที่ไม่ด้อยไปกว่าที่ได้กำหนดไว้ในตารางข้อผูกพันเฉพาะก่อนการเจรจาดังกล่าว หากไม่สามารถตกลงกันได้ อาจเสนอเรื่องต่ออนุญาโตตุลาการตามข้อบท 17

ข้อ 9.18
การทบทวนข้อผูกพัน

ภายหลังจากความตกลงนี้มีผลบังคับใช้ หากภาคีมีการเปิดเสรีมาตรการที่ใช้กับผู้ลงทุนหรือการลงทุนต่อไป ภาคีนั้นจะพิจารณาคำร้องขอของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งในการผนวกเอาการเปิดเสรีเพียงฝ่ายเดียวไว้ในความตกลงนี้

บทที่ 10
พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์

ข้อ 10.1
วัตถุประสงค์ และคำจำกัดความ

1. คู่ภาคีตระหนักถึงการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและโอกาสที่เกิดขึ้นจากการทำพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ ความสำคัญของการหลีกเลี่ยงอุปสรรคต่าง ๆ เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์และการพัฒนา และการใช้พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ตามข้อตกลงขององค์การการค้าโลก

2. วัตถุประสงค์ของความตกลงบทนี้ คือ เพื่อส่งเสริมการทำพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ระหว่างคู่ภาคี

3. เพื่อวัตถุประสงค์ของความตกลงนี้

(เอ) "รูปแบบอิเล็กทรอนิกส์" หมายถึง เอกสารในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ที่จัดทำโดยภาคี รวมถึงเอกสารที่ส่งทางโทรสาร

(บี) "เอกสารเกี่ยวกับการดำเนินการทางการค้า" หมายถึง เอกสารในรูปกระดาษที่ใช้ในการนำเข้า หรือ ส่งออกสินค้า ซึ่งกรอกโดยผู้นำเข้าหรือผู้ส่งออก และเป็นเอกสารที่ออกหรือควบคุมโดยรัฐบาล

ข้อ 10.2
อากรศุลกากร

ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องคงไว้ซึ่งการปฏิบัติที่เป็นอยู่ คือ ไม่เรียกเก็บอากรศุลกากรกับการสื่อสารทางอิเล็กทรอนิกส์ระหว่างไทยและนิวซีแลนด์

ข้อ 10.3
กรอบของกฎหมายในประเทศ

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องคงไว้ซึ่งกรอบของกฎหมายภายในประเทศที่เกี่ยวกับการควบคุมธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ ภายใต้กฎหมายแม่แบบอันซิทรัลเกี่ยวกับพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2539

2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้อง

(เอ) ลดกฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคต่อการทำพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ และ

(บี) ทำให้มั่นใจว่ากรอบของกฎ ระเบียบต่าง ๆ จะช่วยส่งเสริมการพัฒนาพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์

ข้อ 10.4
การคุ้มครองผู้บริโภคทางอินเทอร์เน็ต

ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้อง (โดยเท่าที่สามารถกระทำได้และเหมาะสมสำหรับภาคีแต่ละฝ่าย) ให้การคุ้มครองผู้บริโภคที่ใช้พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ อย่างน้อยในระดับที่เท่าเทียมกับผู้บริโภคที่ทำธุรกรรมทางพาณิชย์ในรูปแบบอื่น ภายใต้กฎหมาย ระเบียบ และนโยบายภายในต่าง ๆ ของแต่ละฝ่าย

ข้อ 10.5
การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลทางอินเทอร์เน็ต

1. แม้ว่าภายในอาณาเขตของคู่ภาคีจะต้องมีระบบการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน ภาคีแต่ละฝ่ายจะกำหนดมาตรการที่เหมาะสมและจำเป็น เพื่อคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ใช้พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์

2. ในการพัฒนามาตรฐานการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้อง (เท่าที่จะเป็นไปได้) คำนึงถึงมาตรฐานระหว่างประเทศและหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องขององค์กรระหว่างประเทศ

ข้อ 10.6
การค้าไร้กระดาษ

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องยอมรับเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการค้าในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ อย่างเท่าเทียมกับเอกสารในรูปแบบกระดาษ ยกเว้น

(เอ) กรณีที่ข้อกำหนดทางกฎหมายภายในหรือระหว่างประเทศมีความขัดแย้งกับเอกสารข้างต้น หรือ

(บี) การกระทำดังกล่าวจะลดประสิทธิภาพของขั้นตอนการทำการค้า

2. คู่ภาคีจะต้องร่วมมือกันในระดับทวิภาคีและเวทีระหว่างประเทศเพื่อส่งเสริมให้มีการยอมรับเอกสารทางการค้าในรูปอิเล็กทรอนิกส์มากขึ้น

ข้อ 10.7
ความร่วมมือทางด้านพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์

1. คู่ภาคีจะต้องส่งเสริมความร่วมมือในการทำวิจัย กิจกรรมการอบรม ที่จะพัฒนาพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ รวมทั้งการแลกเปลี่ยนแนวปฏิบัติที่ดีในการพัฒนาพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์

2. คู่ภาคีจะต้องส่งเสริมให้มีกิจกรรมที่ร่วมมือกัน เพื่อส่งเสริมพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ รวมทั้งกิจกรรมที่จะปรับปรุงประสิทธิภาพและประสิทธิผลของพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์

ข้อ 10.8
การห้ามนำไปใช้ของบทบัญญัติเรื่องการระงับข้อพิพาท

บทที่ 17 จะไม่สามารถนำมาใช้กับบทบัญญัติในบทนี้ ยกเว้นข้อ 10.2

บทที่ 11
นโยบายการแข่งขัน

ข้อ 11.1
วัตถุประสงค์และคำนิยาม

1. ความมุ่งหมายของบทนี้คือเพื่อส่งเสริม
   (เอ) การแข่งขันอย่างเป็นธรรม
   (บี) หลักการของเอเปกในเรื่องของการไม่เลือกปฏิบัติ เข้าใจได้ง่าย โปร่งใส และเชื่อถือได้ตามที่ได้บรรจุไว้ในแถลงการณ์ผู้นำเศรษฐกิจเอเปก ปี 2542 (หลักการของเอเปก) และ
   (ซี) การปฏิบัติที่จำกัดการแข่งขัน

2. ด้วยความมุ่งหมายของบทนี้ "การปฏิบัติที่จำกัดการแข่งขัน" หมายถึง พฤติกรรมการค้าหรือธุรกิจที่ส่งผลกระทบต่อการแข่งขันอย่างร้ายแรง อันได้แก่
   (เอ) การตกลงร่วมกันจำกัดการแข่งขันระหว่างคู่แข่งขันในแนวนอน
   (บี) การใช้อำนาจตลาดโดยมิชอบ ซึ่งรวมถึงการกำหนดราคาทำลายคู่แข่งขัน
   (ซี) การตกลงร่วมกันจำกัดการแข่งขันในแนวดิ่ง และ
   (ดี) การรวมธุรกิจและการเข้าซื้อกิจการที่มีผลจำกัดการแข่งขัน

ข้อ 11.2
หลักการการแข่งขัน

คู่ภาคีตระหนักถึงความสำคัญของการสร้างและการรักษาตลาดให้เปิดและมีการแข่งขันซึ่งจะเพิ่มประสิทธิภาพทางเศรษฐกิจและสวัสดิการของผู้บริโภคและยืนยันอีกครั้งที่จะส่งเสริมการแข่งขันและปฏิบัติตามหลักการของเอเปคโดยพิจารณาถึงสภาพทางเศรษฐกิจที่แตกต่างกันของคู่ภาคี ทั้งนี้ เพื่อปกป้องกระบวนการแข่งขันมากกว่าคุ้มครองคู่แข่งขัน และลดการบิดเบือนการแข่งขันให้เหลือน้อยที่สุด

ข้อ 11.3
การส่งเสริมการแข่งขัน

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะส่งเสริมการแข่งขันโดย
   (เอ) กำหนดการปฏิบัติที่จำกัดการแข่งขันในอาณาเขตของตนและกำหนดวิธีการหรือมาตรการบังคับใช้ที่เหมาะสมและมีประสิทธิผลเพื่อยับยั้งการปฏิบัติดังกล่าว
   (บี) พยายามที่จะลดต้นทุนในการทำธุรกิจและค่าใช้จ่ายในการดำเนินธุรกิจ

(ซี) การใช้หลักการของเอเปคกับการดำเนินธุรกิจทุกรูปแบบโดยไม่มีการเลือกปฏิบัติกับธุรกิจที่อยู่ในสถานการณ์เดียวกัน และ

(ดี) การส่งเสริมความร่วมมือด้านนโยบายและกฎหมายการแข่งขันระหว่างคู่ภาคี

ข้อ 11.4
การบังคับใช้กฎหมายการแข่งขัน

1. คู่ภาคีจะต้องให้ความมั่นใจว่าทุกธุรกิจอยู่ภายใต้บังคับกฎหมายการแข่งขัน หรือกฎหมายกำกับดูแลรายธุรกิจแล้วแต่กรณี ซึ่งมีผลบังคับใช้ในอาณาเขต

2. การกำหนดมาตรการใด ๆ ของภาคีเพื่อยับยั้งการปฏิบัติที่จำกัดการแข่งขัน และการบังคับใช้มาตรการเหล่านั้น จะต้องสอดคล้องกับหลักความโปร่งใส ทันเวลา ไม่เลือกปฏิบัติ เข้าใจได้ง่าย และยุติธรรม

ข้อ 11.5
ข้อยกเว้น

ภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอาจกำหนดข้อยกเว้นสำหรับมาตรการหรือธุรกิจรายสาขาจากกฎหมายการแข่งขัน โดยที่ข้อยกเว้นต้องมีความโปร่งใสและการยกเว้นนั้นเป็นไปเพื่อนโยบายสาธารณหรือประโยชน์สาธารณะ

ข้อ 11.6
ความร่วมมือและการแลกเปลี่ยนข้อมูล

คู่ภาคียอมรับถึงความสำคัญของการร่วมมือและการประสานงานกันเพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายการแข่งขันของแต่ละประเทศมีประสิทธิผล รวมทั้งให้ความสำคัญกับการไม่เปิดเผยข้อมูลที่แลกเปลี่ยนกัน ดังนั้นคู่ภาคีจะต้องร่วมมือกันตามความเหมาะสมในเรื่องการบังคับใช้กฎหมายการแข่งขัน โดยวิธีการแลกเปลี่ยนข้อมูล การแจ้ง การปรึกษาหารือ และการประสานงานกรณีการบังคับใช้กฎหมายที่มีลักษณะข้ามประเทศ

ข้อ 11.7
ความร่วมมือทางวิชาการ

1. คู่ภาคีเห็นด้วยในเรื่องการร่วมมือกันทางวิชาการเกี่ยวกับนโยบายและกฎหมายการแข่งขันที่เป็นประโยชน์ร่วมกัน

2. กิจกรรมความร่วมมือทางวิชาการระหว่างองค์กรกำกับดูแลการแข่งขันของคู่ภาคีต้องสอดคล้องกับทรัพยากรที่มีอยู่และอาจรวมถึง

(เอ) การแลกเปลี่ยนบุคลากรเพื่อการฝึกอบรม

(บี) การเข้าร่วมเป็นวิทยากรหรือที่ปรึกษาในการฝึกอบรมเรื่องนโยบายและกฎหมายการแข่งขันที่จัดขึ้นร่วมกันโดยองค์กรกำกับดูแลการแข่งขันของทั้งสองฝ่ายเป็นเจ้าภาพ และ

(ซี) ความช่วยเหลือทางวิชาการในรูปแบบอื่นใดที่องค์กรกำกับดูแลการแข่งขันของทั้งสองฝ่ายเห็นชอบ

ข้อ 11.8
การปรึกษาหารือ

1. หากภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งร้องขอ คู่ภาคีจะปรึกษาหารือกันเรื่องการปฏิบัติที่จำกัดการแข่งขันและประเด็นด้านการแข่งขันอื่น ๆ ที่มีผลกระทบร้ายแรงต่อการค้าและการลงทุนระหว่างคู่ภาคี เพื่อให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของบทนี้

2. ข้อมูลหรือเอกสารใด ๆที่ได้มาโดยการปรึกษาหารือหรือโดยการแลกเปลี่ยนกันระหว่างคู่ภาคีตามข้อบทของบทนี้จะต้องเป็นความลับ คู่ภาคีจะต้องไม่เผยแพร่หรือเปิดเผยข้อมูลหรือเอกสารเหล่านั้นให้ผู้ใดโดยไม่ได้รับความยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษรจากฝ่ายที่ให้ ข้อมูลหรือเอกสารเหล่านั้น เว้นแต่ทำตามความจำเป็นภายใต้บทบัญญัติของกฎหมายภายใน ทั้งนี้ ต้องแจ้งให้อีกฝ่ายหนึ่งทราบก่อนที่จะเปิดเผยข้อมูลหรือเอกสารนั้น

ข้อ 11.9
ความโปร่งใส

คู่ภาคีจะต้องเผยแพร่และทำให้สาธารณชนสามารถเข้าถึงบทบัญญัติที่ว่าด้วยการปฏิบัติที่จำกัดการแข่งขันของแต่ละฝ่าย และการส่งเสริมการแข่งขันอย่างเป็นธรรม

ข้อ 11.10
บททั่วไป

1. บทที่ 17 จะไม่ใช้กับข้อกำหนดของบทนี้

2. ในกรณีที่ข้อกำหนดในบทนี้ไม่สอดคล้องหรือขัดแย้งกับข้อบทใดในบทอื่นของความตกลงนี้ ให้ถือตามข้อบทในบทอื่นเป็นเกณฑ์

บทที่ 12
ทรัพย์สินทางปัญญา

ข้อ 12.1
คำนิยาม

เพื่อวัตถุประสงค์ของบทนี้ " สิทธิทรัพย์สินทางปัญญา " หมายถึง ลิขสิทธิ์ และสิทธิข้างเคียง สิทธิในเครื่องหมายการค้า สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ การออกแบบผลิตภัณฑ์ สิทธิบัตรการออกแบบผังภูมิวงจรรวม สิทธิในพันธุ์พืช สิทธิในความลับทางการค้า ตามที่ได้นิยามและบัญญัติไว้ในความตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า

ข้อ 12.2
การเคารพซึ่งข้อผูกพันสากล

คู่ภาคีจะต้องปฏิบัติตามความตกลงดับบลิวทีโอ ว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้าและความตกลงพหุภาคีอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญาที่ภาคีทั้งสองเป็นสมาชิกอยู่อย่างเคร่งครัด

ข้อ 12.3
หลักการของทรัพย์สินทางปัญญา

1. คู่ภาคีตระหนักถึงความสำคัญของสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาในการส่งเสริมเศรษฐกิจและการพัฒนาสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระบบเศรษฐกิจยุคใหม่ การพัฒนาเทคโนโลยี และการค้า

2. คู่ภาคีมีข้อผูกพันที่จะคงไว้ซึ่งระบบทรัพย์สินทางปัญญาที่ส่งเสริมนวัตกรรมโดยการให้ความคุ้มครองสิทธิของเจ้าของสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา และผลประโยชน์ที่ชอบด้วยกฎหมายของชุมชนตามข้อตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า

ข้อ 12.4
ความร่วมมือเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมาย

คู่ภาคีจะต้องร่วมมือและร่วมกัน เพื่อให้เกิดความมั่นใจในประสิทธิภาพของการให้ความคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาและการป้องกันการค้าสินค้าและบริการที่เป็นการละเมิดสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาภายใต้ขอบเขตของกฎหมาย ข้อบังคับ ระเบียบ และนโยบายของรัฐบาลของภาคีนั้น ๆ ความร่วมมือดังกล่าวอาจประกอบด้วย

(เอ) การแจ้งรายชื่อศูนย์กลางการปราบปรามการละเมิดสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาของกันและกัน

(บี) การแลกเปลี่ยนข้อมูลด้านการละเมิดสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาระหว่างหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการปราบปรามการละเมิดสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา

(ซี) การหารือและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นด้านนโยบายที่เกี่ยวกับการปราบปรามการละเมิดสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา รวมทั้งการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นดังกล่าวในเวทีระดับพหุภาคีและระดับภูมิภาค

(ดี) กิจกรรมและความคิดริเริ่มอื่น ๆ ในการปราบปรามการละเมิดสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่คู่ภาคีเห็นชอบร่วมกัน

ข้อ 12.5
ความร่วมมืออื่น ๆ

โดยตระหนักว่าทรัพย์สินทางปัญญาสามารถอำนวยความสะดวกให้กับการค้าระหว่างประเทศด้วยการเผยแพร่ความคิด เทคโนโลยี และงานสร้างสรรค์ คู่ภาคีโดยหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านทรัพย์สินทางปัญญาจะดำเนินการดังต่อไปนี้

(เอ) แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนานโยบายด้านทรัพย์สินทางปัญญา

(บี) สนับสนุน และอำนวยความสะดวกในการจัดให้มี การติดต่อ ประสานงาน และความร่วมมือระหว่างหน่วยงานของกันและกัน สถาบันการศึกษา องค์กร และหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะปรับปรุงและเพิ่มความแข็งแกร่งของการบริหารจัดการระบบทรัพย์สินทางปัญญาในด้านต่าง ๆ เช่น สิทธิบัตรและเครื่องหมายการค้า

(ซี) อำนวยความสะดวกในการแลกเปลี่ยนข้อมูล และความคิดริเริ่มในการจัดทำความร่วมมือในการส่งเสริมความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสิทธิและระบบทรัพย์สินทางปัญญาตามความเหมาะสม ส่งเสริมในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญา และวิธีการที่เหมาะสมโดยทั่วไป และ

(ดี) ร่วมมือในการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจในทรัพย์สินทางปัญญาประเภทใหม่ ๆ เช่น ภูมิปัญญาท้องถิ่น แหล่งที่มาทางชีวภาพ และศิลปวัฒนธรรมพื้นบ้าน โดยตระหนักว่าประเทศภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งสามารถจัดให้มีมาตรการที่เหมาะสมในการคุ้มครองภูมิปัญญาท้องถิ่น แหล่งที่มาทางชีวภาพ และศิลปวัฒนธรรมพื้นบ้าน ที่สอดคล้องกับพันธกรณีของความตกลงดับบลิวทีโอ

บทที่ 13
การจัดซื้อโดยรัฐ

ข้อ 13.1
วัตถุประสงค์

1. คู่ภาคีตระหนักว่า กฎหมายการจัดซื้อโดยรัฐ ระเบียบ วิธีปฏิบัติ และขั้นตอนที่สามารถเป็นการกีดกันทางการค้าและการบริการ ระหว่างคู่ภาคีไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของความตกลงนี้

2. คู่ภาคีจะดำเนินการอย่างต่อเนื่อง เพื่อลดและขจัดอุปสรรคของการจัดหาสินค้าและบริการระหว่าง คู่ภาคี ซึ่งกำหนดโดยกฎหมายการจัดซื้อโดยรัฐ ระเบียบ นโยบาย วิธีปฏิบัติและขั้นตอน และเพื่อเพิ่มความโปร่งใสในการจัดซื้อโดยรัฐ

ข้อ 13.2
หลักการจัดซื้อ

คู่ภาคียืนยันอีกครั้งถึงความปรารถนาของตนเพื่อสนับสนุน และดำเนินการ ถึงขอบเขตความเป็นไปได้

(เอ) หลักการว่าด้วยความไม่ผูกพันของเอเปกในเรื่องการจัดซื้อโดยรัฐ ซึ่งเกี่ยวข้องกับความโปร่งใส ความคุ้มค่า การเปิดกว้างและประสิทธิผลของการแข่งขัน การปฏิบัติอย่างเป็นธรรม ความรับผิดชอบ กระบวนการที่เหมาะสม และการไม่เลือกปฏิบัติ และ

(บี) มาตรฐานความโปร่งใสภายใต้กรอบเอเปก สำหรับการจัดซื้อโดยรัฐ

ข้อ 13.3
การแลกเปลี่ยนข้อมูลการจัดซื้อโดยรัฐ

1. คู่ภาคีจะต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลที่ทันเหตุการณ์ โดยเฉพาะนโยบายการจัดซื้อโดยรัฐ แนวทางปฏิบัติ และขั้นตอน รวมถึงแนวทางปฏิรูป หรือการเปลี่ยนแปลงระบบการบริหารการจัดซื้อโดยรัฐที่มีอยู่ของคู่ภาคี

2. คู่ภาคีจัดตั้งองค์กรดังต่อไปนี้ เพื่อดำเนินการในฐานะที่เป็นหน่วยติดต่อเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล

สำหรับประเทศไทย: กระทรวงการคลัง กรมบัญชีกลาง สำนักพัฒนามาตรฐานระบบพัสดุภาครัฐ และ

สำหรับประเทศนิวซีแลนด์: กระทรวงพัฒนาเศรษฐกิจ หน่วยงานกำกับและนโยบายด้านการแข่งขัน

3. องค์กรที่จัดตั้งขึ้น จะต้องทำหน้าที่เป็นหน่วยติดต่อเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลกับผู้จำหน่ายของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งที่สนใจที่จะดำเนินธุรกิจด้านการจัดซื้อโดยรัฐในสาขาแต่ละธุรกิจ

ข้อ 13.4
คณะทำงาน

1. คู่ภาคีจะต้องจัดตั้งคณะทำงานประกอบด้วยตัวแทนจากหน่วยงานภาครัฐของคู่ภาคี ที่ทำหน้าที่รับผิดชอบด้านจัดซื้อโดยรัฐ

2. คณะทำงานจะต้องจัดประชุมหรือติดต่อสื่อสารกันเป็นระยะ ๆ เพื่อหารือทุกประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการจัดซื้อโดยรัฐ รวมถึง การทบทวนของบทนี้

ข้อ 13.5
การเจรจาในอนาคต

คณะทำงานจะรายงานต่อคณะทำงานร่วมซี อี พี ภายใน 12 เดือน นับจากวันที่มีผลใช้บังคับของข้อตกลงนี้ โดยมีแนวทางสำหรับการเริ่มต้นเจรจาแบบทวิภาคีเพื่อขยายวิธีการใช้ของบทนี้

ข้อ 13.6
การระงับข้อพิพาท

บทที่ 17 จะไม่สามารถนำมาใช้กับบทนี้ได้ เว้นแต่จะมีการให้อำนาจจากการเจรจาเพิ่มเติมที่กำหนดใน ข้อ 13.5

บทที่ 14
การบริหารจัดการกฎหมายและระเบียบข้อบังคับที่โปร่งใส

ข้อ 14.1
การเผยแพร่

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจว่ากฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ และการวินิจฉัยทางฝ่ายบริหารที่มีผลใช้บังคับทั่วไปของตน ที่เกี่ยวข้องกับการค้าสินค้า บริการ และการลงทุน จะได้รับการเผยแพร่ หรือจัดให้มีขึ้นโดยทันทีในลักษณะที่ทำให้ผู้มีส่วนได้เสียจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเกิดความคุ้นเคย

2. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้ "การวินิจฉัยทางฝ่ายบริหารที่มีผลใช้บังคับทั่วไป" หมายถึง การวินิจฉัยหรือการตีความทางฝ่ายบริหารที่มีผลใช้บังคับต่อบุคคลทุกคน และทุกสถานการณ์ตามข้อเท็จจริงที่อยู่ภายใต้กรอบของคำนิยามนี้

3. เมื่อเป็นไปได้ ภาคีจะต้องเผยแพร่เป็นการล่วงหน้าซึ่งมาตรการใด ๆ ที่กล่าวถึงในวรรค 1 ที่ตนเสนอจะนำมาใช้ และจะต้องเปิดโอกาสที่สมเหตุสมผลให้ผู้มีส่วนได้เสีย ให้ข้อคิดเห็นต่อมาตรการที่เสนอดังกล่าวเท่าที่จะปฏิบัติได้

4. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องพยายามอย่างดีที่สุดที่จะให้ข้อมูลและตอบคำถามจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ที่เกี่ยวข้องกับมาตรการใด ๆ ในวรรค 1 โดยทันที

ข้อ 14.2
กระบวนพิจารณาทางฝ่ายบริหาร

ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจว่า กระบวนพิจารณาทางฝ่ายบริหารของตนที่ใช้บังคับกับมาตรการใด ๆ ที่กล่าวถึงในข้อ 14.1 นั้น

(เอ) เมื่อเป็นไปได้ บุคคลของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งที่ได้รับผลกระทบโดยตรงจากกระบวนพิจารณา จะได้รับการแจ้งล่วงหน้าอย่างมีเหตุผลตามกระบวนการภายในประเทศ เมื่อเริ่มต้นกระบวนพิจารณา รวมถึงคำบรรยายเกี่ยวกับสภาพกระบวนพิจารณา คำแถลงการณ์ของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจทางกฎหมายตามที่มีการเริ่มกระบวนพิจารณา และคำบรรยายทั่วไปในประเด็นที่เป็นปัญหา

(บี) บุคคลดังกล่าวจะได้รับโอกาสให้แสดงข้อเท็จจริงและข้อโต้แย้ง เพื่อสนับสนุนท่าทีของตน ก่อนที่จะมีการดำเนินการขั้นสุดท้ายใด ๆ เมื่อเวลา สภาพกระบวนพิจารณา เมื่อส่วนได้เสียทางสาธารณะเอื้ออำนวย และ

(ซี) กระบวนการของตนเป็นไปตามกฎหมายภายใน

ข้อ 14.3
การทบทวนและการอุทธรณ์

ภาคีจะต้องทำให้มั่นใจว่า ในกรณีที่เป็นที่ต้องการ มีกระบวนการภายในที่เหมาะสมในการอนุญาตให้มีการทบทวนและแก้ไขการดำเนินการทางฝ่ายบริหารขั้นสุดท้าย นอกเหนือจากการดำเนินการที่มีเหตุผลในการป้องกันล่วงหน้า เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ที่ครอบคลุมในบทนี้ ว่า

(เอ) จัดให้มีศาลหรือคณะพิจารณาที่ยุติธรรมและเป็นอิสระจากหน่วยงานหรือเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจบังคับใช้ทางฝ่ายบริหาร และไม่มีประโยชน์ได้เสียที่สำคัญต่อผลในเรื่องนั้น

(บี) เปิดโอกาสอย่างมีเหตุผลให้คู่กรณีในกระบวนพิจารณาใด ๆ ที่จะแสดงท่าทีของตน

(ซี) จัดให้คู่กรณีในกระบวนพิจารณาใด ๆ ได้รับการตัดสินที่อยู่บนพื้นฐานของพยานหลักฐานและการยื่นบันทึก หรือบันทึกที่รวบรวมโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจทางฝ่ายบริหารในกรณีที่กฎหมายภายในกำหนดไว้ และ

(ดี) ทำให้มั่นใจว่าการตัดสินดังกล่าวได้รับการปฏิบัติตามโดยและควบคุมการปฏิบัติของสำนักงานหรือเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจเกี่ยวกับการดำเนินการทางฝ่ายบริหารของเรื่อง นั้น ๆ ทั้งนี้ โดยขึ้นอยู่กับการอุทธรณ์และการทบทวนเพิ่มเติมภายใต้กฎหมายภายใน

บทที่ 15
ข้อยกเว้นทั่วไป

ข้อ 15.1
ข้อยกเว้นทั่วไปสำหรับการค้า

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทที่ 2-7 และขึ้นอยู่กับข้อกำหนดที่ว่ามาตรการยกเว้นทั่วไปจะไม่ใช้ในลักษณะที่จะก่อให้เกิดการเลือกปฏิบัติตามอำเภอใจหรืออย่างไม่มีเหตุผลระหว่างประเทศต่าง ๆ ซึ่งอยู่ในสภาพการณ์เดียวกันนี้หรือก่อให้เกิดการจำกัดที่แอบแฝงต่อการค้าระหว่างประเทศ จะไม่มีข้อความใดในความตกลงนี้ที่ตีความห้ามมิให้ภาคีคู่สัญญารับรองหรือบังคับใช้มาตราที่

(เอ) จำเป็นเพื่อปกป้องศีลธรรมอันดีของประชาชน

(บี) จำเป็นเพื่อปกป้องชีวิต หรือสุขภาพมนุษย์ สัตว์ หรือพืช

(ซี) เกี่ยวกับการนำเข้าหรือการส่งออกทองคำหรือเงิน

(ดี) จำเป็นเพื่อให้มีการปฏิบัติตามกฎหมายหรือข้อบังคับที่สอดคล้องกับบทบัญญัติของความตกลงนี้ รวมทั้งกฎหมายหรือข้อบังคับที่เกี่ยวกับการบังคับทางศุลกากร การบังคับการผูกขาดที่ดำเนินการภายใต้วรรค 4 ของข้อ 2 และข้อ 17 การคุ้มครองสิทธิบัตร เครื่องหมายการค้าและลิขสิทธิ์ และการป้องกันการปฏิบัติที่เป็นการหลอกลวง

(อี) เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ที่ใช้แรงงานของนักโทษ

(เอฟ) กำหนดขึ้นเพื่อการคุ้มครองทรัพย์สมบัติแห่งชาติ ซึ่งมีคุณค่าทางศิลปะประวัติศาสตร์หรือโบราณคดี

(จี) เกี่ยวกับการอนุรักษ์แหล่งทรัพยากรธรรมชาติที่สามารถใช้ให้หมดไปได้ หากมาตรการเช่นว่านั้นได้ทำไปให้เกิดผลพร้อมกับการจำกัดการผลิตหรือการบริโภคภายในประเทศ

(เอช) ดำเนินการตามพันธกรณีภายใต้ความตกลงโภคภัณฑ์ใดในระหว่างรัฐบาล ซึ่งสอดคล้องกับเกณฑ์ที่เสนอต่อที่ประชุมใหญ่ภาคีคู่สัญญา และได้รับความเห็นชอบโดยที่ประชุมใหญ่ภาคีคู่สัญญาหรือซึ่งได้ยื่นเสนอและได้รับความเห็นชอบดังกล่าวแล้ว

(ไอ) เกี่ยวข้องกับข้อจำกัดการส่งออกวัสดุภายในประเทศที่จำเป็นเพื่อประกันถึงปริมาณที่จำเป็นของวัสดุดังกล่าวนั้นต่ออุตสาหกรรมผู้ผลิตภายในประเทศระหว่างช่วงเวลาที่ราคาภายในประเทศของวัสดุนั้นต่ำกว่าราคาตลาดโลก โดยเป็นส่วนหนึ่งของแผนการทำให้มีเสถียรภาพของรัฐบาล ทั้งนี้ มีเงื่อนไขว่าข้อจำกัดนั้นจะต้องไม่ดำเนินการไปเพื่อเพิ่มการส่งออกหรือเพื่อการปกป้องต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศ และจะต้องไม่เบี่ยงเบนไปจากบทบัญญัติของความตกลงนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับการไม่เลือกปฏิบัติ

(เจ) จำเป็นต่อการได้มาหรือการจัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์ซึ่งขาดแคลนโดยทั่วไปภายในประเทศ หรือในท้องถิ่น โดยมีเงื่อนไขว่ามาตรการใด ๆ ดังกล่าวนั้น จะต้องสอด

คล้องกับหลักการที่ว่าภาคีคู่สัญญาทุกภาคีมีสิทธิในส่วนแบ่งที่เป็นธรรมของอุปทานระหว่างประเทศของผลิตภัณฑ์นั้น และมาตรการใด ๆ ดังกล่าวนั้นซึ่งไม่สอดคล้องกับบทบัญญัติอื่น ๆ ของความตกลงนี้จะต้องยุติลงทันทีที่เงื่อนไขที่ก่อให้เกิดมาตรการนั้นได้สิ้นสุดลง ที่ประชุมใหญ่ภาคีคู่สัญญาจะพิจารณาทบทวนความจำเป็นสำหรับอนุวรรคนี้ไม่เกิน วันที่ 30 มิถุนายน ค.ศ. 1960

ข้อ 15.2
ข้อยกเว้นทั่วไปสำหรับการลงทุนและการค้าบริการ

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทที่ 8-9 และขึ้นอยู่กับข้อกำหนดที่ว่ามาตรการยกเว้นทั่วไปจะไม่ใช้ในลักษณะที่จะก่อให้เกิดการเลือกปฏิบัติตามอำเภอใจหรืออย่างไม่มีเหตุผลระหว่างประเทศต่าง ๆ ซึ่งอยู่ในสภาพการณ์เดียวกันนี้หรือก่อให้เกิดการจำกัดที่แอบแฝงต่อการค้าระหว่างประเทศ จะไม่มีข้อความใดในความตกลงนี้ที่ตีความห้ามมิให้ภาคีคู่สัญญารับรองหรือบังคับใช้มาตรา

(เอ) จำเป็นเพื่อคุ้มครองศีลธรรมของประชาชนหรือรักษาความสงบเรียบร้อยสาธารณะ

(บี) จำเป็นเพื่อคุ้มครองชีวิตหรือสุขภาพของมนุษย์ สัตว์ หรือพืช

(ซี) จำเป็นเพื่อประกันการปฏิบัติตามกฎหมายหรือข้อบังคับ ซึ่งไม่ขัดต่อบทบัญญัติของความตกลงนี้ รวมถึงเรื่องซึ่งเกี่ยวเนื่องกับ

(1) การป้องกันการปฏิบัติที่หลอกลวงหรือฉ้อโกง หรือเพื่อจัดการกับผลของการผิดสัญญาการบริการ

(2) การคุ้มครองสิทธิความเป็นอยู่ส่วนตัวของปัจเจกชนในส่วนที่เกี่ยวกับการประมวล และการเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคล และการรักษาความลับของประวัติหรือบัญชีส่วนบุคคล

(3) ความปลอดภัย

(ดี) เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ที่ใช้แรงงานของนักโทษ

(อี) กำหนดขึ้นเพื่อการคุ้มครองทรัพย์สมบัติแห่งชาติ ซึ่งมีคุณค่าทางศิลปะประวัติศาสตร์หรือโบราณคดี

(เอฟ)เกี่ยวกับการอนุรักษ์แหล่งทรัพยากรธรรมชาติที่สามารถใช้ให้หมดไปได้ หากมาตรการเช่นว่านั้นได้ทำไปให้เกิดผลพร้อมกับการจำกัดการผลิตหรือการบริโภคภายในประเทศ

(จี) ไม่สอดคล้องกับข้อกำหนดเรื่องการประติบัติเยี่ยงคนชาติ หากความแตกต่างในการปฏิบุติมุ่งที่จะประกันการกำหนดหรือการจัดเก็บภาษีทางตรงในส่วนที่เกี่ยวกับการบริการ หรือผู้ให้บริการของสมาชิกอื่นเป็นไปอย่างเป็นธรรมและมีประสิทธิภาพ

ข้อ 15.3
ข้อยกเว้นทางความมั่นคง

ไม่มีข้อความใดในความตกลงนี้ที่จะตีความไปในทางที่จะ

(เอ) กำหนดให้ภาคีคู่สัญญาใดให้ข้อสนเทศใด ๆ ซึ่งตนเห็นว่าการเปิดเผยข้อสนเทศนั้นจะขัดต่อผลประโยชน์สำคัญในเรื่องความมั่นคงของตน หรือ

(บี) กีดกันมิให้ภาคีคู่สัญญาใดดำเนินการใด ๆ ซึ่งตนเห็นว่าจำเป็นสำหรับการป้องกันผลประโยชน์สำคัญในเรื่องความมั่นคงของตน

(1) เกี่ยวกับวัสดุที่แตกตัวทางอะตอมหรือจากวัสดุที่เกิดขึ้นจากสิ่งนั้น

(2) เกี่ยวกับการค้าอาวุธ กระสุนและเครื่องมือสงครามและเกี่ยวกับการค้าสินค้าและวัสดุอื่นซึ่งกระทำไปโดยทางตรงหรือทางอ้อมเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดหาให้แก่หน่วยจัดตั้งทางทหาร

(3) เกี่ยวกับการให้บริการที่ได้ดำเนินการโดยทางตรงหรือทางอ้อมเพื่อความมุ่งประสงค์ในการส่งเสบียงอาหารแก่หน่วยจัดตั้งทางทหาร

(4) ดำเนินการในยามสงครามหรือในยามฉุกเฉินอื่น ๆ เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ หรือ

(ซี) กีดกันมิให้ภาคีคู่สัญญาใดดำเนินการใด ๆ ตามพันธกรณีของตนภายใต้กฎบัตรสหประชาชาติสำหรับการธำรงไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ

ข้อ 15.4
การเปิดเผยข้อมูล

ไม่มีความใดในความตกลงนี้ที่กำหนดให้ภาคีต้องให้ข้อมูลลับ ซึ่งเมื่อเปิดเผยแล้วจะขัดขวางการบังคับใช้กฎหมายหรือขัดกับประโยชน์ของสาธารณะ หรือทำให้เสียหายต่อผลประโยชน์ทางการค้าที่ถูกต้องชอบธรรมของวิสาหกิจใด ๆ ของรัฐหรือเอกชน

ข้อ 15.5
มาตรการจำกัดเพื่อปกป้องดุลการชำระเงิน

1. เมื่อคู่ภาคีประสพปัญหาหรือ ความยกลำบากเกี่ยวกับดุลการชำระเงิน ภาคีนั้นอาจจะ

(เอ) ในกรณีของการค้าสินค้า นำมาใช้มาตรการจำกัดการนำเข้าตามแกตต์ 1994 และความเข้าใจว่าด้วยบทบัญญัติเรื่องดุลการชำระเงิน ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากรและการค้า 1994

(บี) ในกรณีของการค้าบริการ นำมาใช้หรือคงไว้ซึ่งมาตรการจำกัดที่เกี่ยวกับการค้าบริการ

(ซี) ในกรณีของการลงทุน นำมาใช้หรือคงไว้ซึ่งมาตรการจำกัดที่เกี่ยวกับการลงทุน

2. มาตรการจำกัดที่อ้างถึงในวรรคที่ 1 จะต้อง

(เอ) สอดคล้องกับข้อต่าง ๆ ของความตกลงของกองทุนการเงินระหว่างประเทศ

(บี) หลีกเลี่ยงความเสียหายโดยไม่จำเป็น ต่อผลประโยชน์ทางด้านพาณิชย์ เศรษฐกิจ และการเงินของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

(ซี) ไม่เกินความจำเป็นเพื่อแก้ไขสภาวการณ์ที่ได้กล่าวไว้ในวรรค 1

(ดี) เป็นการชั่วคราวและค่อย ๆ ยกเลิกแบบก้าวหน้าเป็นลำดับ เมื่อสถานการณ์ที่ระบุในวรรค 1 ดีขึ้น และ

(อี) ใช้โดยอยู่บนพื้นฐานของการประติบัติเยี่ยงคนชาติ และในลักษณะที่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งได้รับการปฏิบัติเป็นการอนุเคราะห์ที่ไม่ด้อยไปกว่าประเทศที่ไม่ได้เป็นภาคี

3. ในการพิจารณาการใช้มาตรการจำกัดดังกล่าว คู่ภาคีอาจให้ลำดับความสำคัญต่อภาคเศรษฐกิจต่าง ๆ ซึ่งมีความจำเป็นมากกว่าในการพัฒนาเศรษฐกิจของตน อย่างไรก็ตาม มาตรการจำกัดดังกล่าวจะไม่นำมาใช้หรือคงไว้เพื่อความมุ่งประสงค์ในการปกป้องภาคเศรษฐกิจใดเป็นการเฉพาะ

4. มาตรการจำกัดใดที่นำมาใช้หรือคงไว้ภายใต้วรรค 1 หรือการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ของมาตรการจำกัดนั้น จะต้องแจ้งภาคีอีกฝ่ายหนึ่งให้ทราบโดยเร็ว

5. ภาคีที่ใช้มาตรการจำกัดตามวรรค 1 จะต้องเริ่มต้นการปรึกษาหารือกับภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเพื่อทบทวนมาตรการจำกัดที่ใช้โดยภาคีนั้นโดยเร็วที่สุดที่เป็นไปได้

ข้อ 15.6
มาตรการสำหรับการยั่งยืนของเศรษฐกิจมหภาคและทางการเงิน

ไม่มีความใดในความตกลงนี้ที่ห้ามภาคีที่จะใช้มาตรการเพื่อเหตุผลในการเฝ้าระวังและดูแล รวมทั้งเพื่อคุ้มครองผู้ลงทุน ผู้ฝากเงิน ผู้ถือกรมธรรม์ หรือบุคคลที่มีผู้ให้บริการทางการเงิน[1] หรือทำให้มั่นใจว่าจะมีความมั่นคงและเสถียรภาพของระบบการเงิน ในกรณีที่ม่าตรการดังกล่าวไม่สอดคล้องกับข้อบทของความตกลงนี้ จะต้องไม่ใช้มาตรการดังกล่าวเพื่อเป็นวิธีการหลีกเลี่ยงข้อผูกพันหรือพันธกรณีของภาคีภายใต้ความตกลงนี้

[1] การบริการการเงิน หมายถึง การบริการใด ๆ ที่มีลักษณะทางการเงิน ซึ่งเสนอโดยผู้ให้บริการการเงินของภาคี การบริการการเงินรวมถึงการประกันภัย และบริการที่เกี่ยวเนื่องกับการประกันภัยทั้งปวง และการธนาคารและการบริการทางการเงินอื่น ๆ ทั้งปวง รายการของการบริการการเงินที่ได้แสดงไว้ในวรรค 5 ของภาคผนวกว่าด้วยการบริการการเงินของความตกลงแกตส์

ข้อ 15.7
มาตรการทางภาษี

1. นอกจากจะกล่าวไว้ในข้อนี้ ไม่มีความใดในความตกลงนี้จะบังคับใช้กับมาตรการทางภาษี

2. ให้ความตกลงนี้ให้สิทธิหรือกำหนดพันธกรณีที่เกี่ยวกับมาตรการทางภาษีเท่านั้น
   (เอ) ในกรณีที่สิทธิหรือพันธกรณีนั้นได้ให้ไว้หรือกำหนดโดยความตกลงดับบลิวทีโอด้วยเช่นกัน และ
   (บี) ภายใต้ข้อ 9.11[2]

3. ไม่มีความใดในความตกลงนี้จะมีผลกระทบต่อสิทธิและพันธกรณีของคู่ภาคีภายใต้ความตกลงเพื่อหลีกเลี่ยงภาษีซ้อนซึ่งมีผลบังคับใช้ระหว่างทั้งสองฝ่าย

4. หากมีข้อพิพาทตามที่ระบุไว้ในข้อ 9.16 (1) ซึ่งอาจเกี่ยวข้องกับมาตรการทางภาษี คู่ภาคีรวมถึงผู้แทนจากหน่วยงานทางภาษีของตน จะต้องจัดให้มีการปรึกษาหารือกัน ศาลใด ๆ ที่จัดตั้งขึ้นภายใต้ข้อ 9.17 จะต้องยอมรับคำตัดสินของคู่ภาคีที่ว่ามาตรการที่เป็นประเด็นข้อพิพาทนั้นเป็นมาตรการทางภาษีหรือไม่

5. ในกรณีที่มีความไม่สอดคล้องใด ๆ เกี่ยวกับมาตรการทางภาษีระหว่างความตกลงนี้กับความตกลงระหว่างราชอาณาจักรไทยและนิวซีแลนด์เพื่อการหลีกเลี่ยงภาษีซ้อนและการป้องกันการหลีกเลี่ยงทางภาษี ซึ่งจัดทำ ณ กรุงเวลลิงตัน เมื่อวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ.1998 ให้ถือความตกลงฉบับหลังเป็นสำคัญ ในการปรึกษาหารือใด ๆ ระหว่างคู่ภาคีว่ามีความไม่สอดคล้องที่เกี่ยวกับมาตรการทางภาษีหรือไม่ จะต้องรวมผู้แทนจากหน่วยงานทางภาษีของภาคีแต่ละฝ่าย[3]

ข้อ 15.8
สนธิสัญญาไวแทงกิ

1. หากมาตรการยกเว้นทั่วไปนั้นไม่ใช้ในลักษณะที่จะก่อให้เกิดการเลือกปฏิบัติตามอำเภอใจหรืออย่างไม่มีเหตุผลต่อบุคคลของภาคีคู่สัญญาหรือก่อให้เกิดการจำกัดที่แอบแฝงต่อการค้าสินค้า บริการ และการลงทุน ไม่มีความใดในความตกลงนี้ห้ามมิให้นิวซีแลนด์นำมาใช้ซึ่งมาตรการที่

---

[2] อนุวรรคนี้เกี่ยวข้องกับมาตรการทางภาษีที่มีผลเทียบเท่ากับการเวนคืนหรือการยึดเป็นของรัฐ

[3] ไม่มีความใดในความตกลงนี้ที่ผูกมัดภาคีที่ต้องให้ประโยชน์แก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งในเรื่องการให้การปฏิบัติ สิทธิพิเศษ หรือเอกสิทธิ์ใดๆที่เกิดจากความตกลงที่มีอยู่ หรือในอนาคตว่าด้วยการหลีกเลี่ยงภาษีซ้อนใด ๆ หรือจากข้อบทว่าด้วยการหลีกเลี่ยงภาษีซ้อนในความตกลงหรือข้อตกลงระหว่างประเทศอื่นใดที่ภาคีผูกพันอยู่

จำเป็นในการปฏิบัติที่อนุเคราะห์ต่อชาวเมารีในส่วนที่ครอบคลุมภายใต้ความตกลงนี้เพื่อให้เป็นการปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้สนธิสัญญาไวแทงกิ

2. คู่ภาคีตกลงว่าการตีความสนธิสัญญาไวแทงกิ รวมถึงสิทธิและพันธกรณีที่เกิดขึ้นภายใต้สนธิสัญญาดังกล่าว จะไม่ขึ้นอยู่กับข้อที่ว่าด้วยการระงับข้อพิพาทภายใต้ความตกลงนี้ แต่ข้อบทที่ 17 จะมีผลบังคับใช้กับข้อนี้ ไทยอาจร้องของอนุญาโตตุลาการที่ได้รับการแต่งตั้งภายใต้ข้อ 17.4 ให้ตัดสินว่าได้แต่เพียงว่ามาตรการ (ที่กล่าวถึงในวรรค 1) ไม่เป็นไปตามสิทธิภายใต้ความตกลงนี้

บทที่ 16
ข้อบททางสถาบัน

ข้อ 16.1
การจัดตั้งคณะกรรมาธิการร่วมความเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจที่ใกล้ชิดกันยิ่งขึ้น

2. ให้จัดตั้งคณะกรรมาธิการร่วมความเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจที่ใกล้ชิดกันยิ่งขึ้น (คณะกรรมาธิการร่วมซี อี พี) ขึ้นมาเพื่อให้มั่นใจว่ามีการปฏิบัติตามความตกลงนี้โดยถูกต้อง และเพื่อทบทวนความสัมพันธ์และความเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจระหว่างคู่ภาคี เป็นระยะ ๆ คณะกรรมาธิการร่วมซี อี พี อาจประชุมกันในระดับรัฐมนตรีหรือเจ้าหน้าที่อาวุโส ตามที่คู่ภาคีจะกำหนดร่วมกันเป็นครั้งคราว ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องรับผิดชอบในองค์ประกอบคณะผู้แทนของตน

ข้อ 16.2
อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมาธิการร่วมความเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจที่ใกล้ชิดกันยิ่งขึ้น

1. คณะกรรมาธิการร่วมซี อี พี จะต้อง
   (เอ) ทบทวนการดำเนินงานทั่วไปของความตกลงนี้
   (บี) ทบทวนและพิจารณาเรื่องเฉพาะที่เกี่ยวกับการปฏิบัติและการดำเนินการตามความตกลงนี้
   (ซี) พิจารณาข้อเสนอใด ๆ ในการแก้ไขความตกลงนี้
   (ดี) จัดตั้งองค์กรย่อยถาวรและองค์กรย่อยเฉพาะกิจ ในกรณีที่จำเป็น และเสนอเรื่องต่อองค์กรย่อยดังกล่าวเพื่อรับคำแนะนำและให้พิจารณาเรื่องต่าง ๆ ที่ยกขึ้นโดยองค์กรย่อยทั้งหมด ที่จัดตั้งขึ้นภายใต้ความตกลงนี้
   (อี) แสวงหาคำแนะนำจากบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มิได้อยู่ในภาครัฐในเรื่องใด ๆ ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของตน ในกรณีที่อาจช่วยคณะกรรมาธิการซี อี พี ในการจัดทำคำตัดสินในเรื่องที่ได้รับแจ้ง
   (เอฟ) สำรวจมาตรการในการขยายการค้าและการลงทุนระหว่างคู่ภาคีให้มากขึ้น และระบุสาขาความร่วมมือที่เหมาะสมในด้านพาณิชย์ อุตสาหกรรม และวิชาการ ระหว่างวิสาหกิจและองค์การที่เกี่ยวข้องของคู่ภาคี และ
   (จี) ดำเนินการอื่น ๆ ตามที่คู่ภาคีจะกำหนดร่วมกัน

2. คณะกรรมาธิการร่วมซี อี พี จะต้องพัฒนากระบวนการในการกำหนดขอบเขตที่ผู้แทนจากภาคเอกชนอาจเข้าร่วมในการพิจารณาของคณะกรรมาธิการฯ

ข้อ 16.3
การประชุมคณะกรรมาธิการร่วมความเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจที่ใกล้ชิดกันยิ่งขึ้น

1. คณะกรรมาธิการร่วมซี อี พี จะต้องประชุมภายใน 1 ปีนับจากวันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ และหลังจากนั้นจะประชุมกันทุก ๆ ปี หรือตามที่จะกำหนดร่วมกันโดยคู่ภาคี

2. การประชุมคณะกรรมาธิการร่วมซี อี พี จะต้องจัดขึ้นสลับกันในดินแดนของภาคีแต่ละฝ่าย

ข้อ 16.4
หน่วยงานติดต่อ

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องแต่งตั้งหน่วยงานติดต่อเพื่ออำนวยความสะดวกในการติดต่อสื่อสารระหว่างคู่ภาคีในเรื่องใด ๆ ที่อยู่ภายใต้ความตกลงนี้

2. เมื่อมีการร้องขอ หน่วยงานติดต่อจะต้องระบุหน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ และช่วยเหลือตามความจำเป็น เพื่ออำนวยความสะดวกในการติดต่อสื่อสารกับภาคีที่ร้องขอ

ข้อ 16.5
การทบทวนทั่วไป

1. คู่ภาคีจะต้องให้มีการทบทวนทั่วไปในการปฏิบัติตามความตกลงนี้ในระดับรัฐมนตรีซึ่งรวมทั้งเรื่องการเปิดเสรี การร่วมมือและการอำนวยความสะดวกทางด้านการค้า ภายใน 5 ปีนับจากที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ และอย่างน้อยที่สุดทุก ๆ 5 ปีหลังจากนั้น

2. การดำเนินการทบทวนทั่วไปจะต้องมีพร้อมกับการประชุมปกติของคณะกรรมาธิการร่วมซี อี พี

บทที่ 17
การปรึกษาหารือและการระงับข้อพิพาท

ข้อ 17.1
ขอบเขต

1. เว้นแต่จะกล่าวไว้เป็นอย่างอื่นในความตกลงนี้ บทนี้ให้ใช้บังคับกับการหลีกเลี่ยงและการระงับข้อพิพาทระหว่างคู่ภาคีเกี่ยวกับการตีความ การปฏิบัติตาม หรือการใช้ความตกลงนี้

2. โดยขึ้นอยู่กับวรรค 4 ไม่มีความใดในบทนี้ที่จะกระทบต่อสิทธิของคู่ภาคีที่จะใช้กระบวนการระงับข้อพิพาทที่มีอยู่ภายใต้ความตกลงระหว่างประเทศอื่นใดที่คู่ภาคีเป็นภาคี

3. หากภาคีฝ่ายหนึ่งตกลงใจที่จะใช้กระบวนการระงับข้อพิพาทภายใต้ความตกลงระหว่างประเทศอื่น ภาคีดังกล่าวจะต้องแจ้งแก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเป็นลายลักษณ์อักษรถึงเจตนาของตนที่จะนำข้อพิพาทขึ้นสู่เวทีเฉพาะนั้นก่อนที่จะดำเนินการดังกล่าว

4. ทันทีที่กระบวนการระงับข้อพิพาทได้เริ่มต้นขึ้นระหว่างคู่ภาคีในเรื่องที่เกี่ยวกับข้อพิพาทเฉพาะภายใต้บทนี้หรือภายใต้ความตกลงระหว่างประเทศที่คู่ภาคีเป็นภาคี กระบวนการดังกล่าวจะต้องใช้เป็นการยกเว้นกระบวนการอื่นใดสำหรับข้อพิพาทเฉพาะนั้น วรรคนี้ไม่นำมาใช้หากมีการพิพาทเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ที่แยกต่างหากและแตกต่างอย่างสำคัญภายใต้ความตกลงระหว่างประเทศที่ต่างกัน

5. ห้ามมิให้ใช้วรรค 4 ในกรณีที่คู่ภาคีตกลงอย่างเปิดเผยที่จะใช้กระบวนการระงับข้อพิพาทภายใต้บทนี้และความตกลงระหว่างประเทศอื่น

6. เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ ให้ถือว่ากระบวนการระงับข้อพิพาทภายใต้ความตกลงดับบลิวทีโอได้เริ่มต้นขึ้นโดยคำร้องขอของภาคีฝ่ายหนึ่งเพื่อให้มีคณะพิจารณาภายใต้ข้อ 6 ของความเข้าใจว่าด้วยกฎเกณฑ์และกระบวนการที่ใช้กับการระงับข้อพิพาท

ข้อ 17.2
การปรึกษาหารือ

1. ภาคีจะต้องให้โอกาสที่เพียงพอสำหรับการปรึกษาหารือที่ร้องขอโดยภาคีอีกฝ่ายหนึ่งในส่วนที่เกี่ยวกับเรื่องใด ๆ ที่กระทบต่อการตีความ การปฏิบัติตาม หรือการใช้ความตกลงนี้

2. หากมีการร้องขอการปรึกษาหารือ ภาคีที่ได้รับการร้องขอจะต้องตอบคำร้องขอภายในเจ็ดวันหลังจากวันที่ได้รับคำร้องขอและจะต้องเข้าสู่การปรึกษาหารือภายใน 30 วันหลังจากวันที่

ได้รับคำร้องขอเพื่อมุ่งหมายให้บรรลุข้อยุติที่เป็นที่พอใจร่วมกัน

3. คู่ภาคีจะต้องใช้ความพยายามทุกวิถีทางที่จะบรรลุข้อยุติที่เป็นที่พอใจร่วมกันโดยการปรึกษาหารือในเรื่องใด ๆ ที่มีการยกขึ้นตามข้อนี้

ข้อ 17.3
การเป็นสื่อกลาง การประนอม และการไกล่เกลี่ย

1. คู่ภาคีอาจตกลงกันเมื่อใดก็ได้ให้มีการเป็นสื่อกลาง การประนอม หรือการไกล่เกลี่ย โดยอาจเริ่มต้นเมื่อใดก็ได้และยกเลิกเมื่อใดก็ได้

2. การเป็นสื่อกลาง การประนอม หรือการไกล่เกลี่ย อาจดำเนินต่อไปได้ในขณะที่กระบวนการศาลอนุญาโตตุลาการซึ่งจัดตั้งขึ้นตามบทนี้กำลังดำเนินอยู่

ข้อ 17.4
คำร้องขอให้จัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการ

1. หากการปรึกษาหารือที่กล่าวถึงในข้อ 17.2 ล้มเหลวในการระงับข้อพิพาทภายใน 60 วันนับจากวันที่ได้รับคำร้องขอเพื่อปรึกษาหารือ ภาคีซึ่งร้องขอให้มีการปรึกษาหารืออาจมีคำร้องขอเป็นลายลักษณ์อักษรต่อภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเพื่อจัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการ

2. คำร้องขอให้จัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการจะต้องระบุ
   (เอ) มาตรการเฉพาะในประเด็นพิพาท
   (บี) มูลฐานทางกฎหมายของคำฟ้องรวมทั้งข้อบทของความตกลงนี้ที่ถูกกล่าวอ้างว่าถูกละเมิดและข้อบทอื่นใดที่เกี่ยวข้อง และ
   (ซี) มูลฐานข้อเท็จจริงสำหรับคำฟ้อง

ข้อ 17.5
การจัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการ

1. ให้ศาลอนุญาโตตุลาการประกอบด้วยอนุญาโตตุลาการสามคน ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการหนึ่งคนภายใน 30 วันหลังจากที่ได้รับคำร้องขอภายใต้ข้อ 17.4 อนุญาโตตุลาการทั้งสองที่ได้รับการแต่งตั้งจะต้องแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการคนที่สาม โดยการตกลงร่วมกันภายใน 30 วันหลังจากที่มีการแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการคนที่สอง

2. คู่ภาคีจะต้องให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบการแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการคนที่สาม ภายในเจ็ดวันหลังจากที่มีการแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการดังกล่าว ผู้ซึ่งหากได้รับความเห็นชอบจะเป็นประธานของศาล

3. หากภายในระยะเวลาที่ระบุไว้ในวรรค 1 และ 2 ของข้อนี้ ยังไม่มีการแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการเกิดขึ้นและไม่มีความตกลงอื่น ๆ ระบุไว้เป็นอย่างอื่น ภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอาจร้องขอให้ประธานศาลโลกเป็นคนชาติของภาคีของคู่ภาคีหรือไม่สามารถทำการแต่งตั้งได้ ให้ภาคีร้องขอรองประธานศาลโลกแทน หากรองประธานศาลโลกเป็นคนชาติของคู่ภาคีหรือไม่สามารถทำการแต่งตั้งได้ ให้ภาคีร้องขอผู้พิพากษาศาลโลกที่มีอาวุโสตามลำดับถัดไปผู้ซึ่งไม่ใช่คนชาติของคู่ภาคีทำการแต่งตั้งนั้น

4. ให้ถือว่าศาลอนุญาโตตุลาการจัดตั้งขึ้นในวันที่การแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการคนที่สาม ได้รับความเห็นชอบหรือตกลงโดยคู่ภาคีตามข้อนี้

5. หากอนุญาโตตุลาการที่ได้รับการแต่งตั้งภายใต้ข้อนี้ลาออกหรือไม่สามารถปฏิบัติงานได้ ให้แต่งตั้งอนุญาโตตุลาการแทนด้วยวิธีการเช่นเดียวกับการแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการที่ถูกแทนที่ และให้อนุญาโตตุลาการที่แต่งตั้งแทนมีอำนาจและหน้าที่ทั้งหมดของอนุญาโตตุลาการที่ถูกแทนที่

6. บุคคลที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นอนุญาโตตุลาการในศาล
   (เอ) จะต้องมีความเชี่ยวชาญหรือประสบการณ์ในด้านกฎหมาย การค้าระหว่างประเทศ เรื่องอื่น ๆที่ความตกลงนี้ครอบคลุมหรือการระงับข้อพิพาทที่เกิดขึ้นภายใต้ความตกลงการค้าระหว่างประเทศ
   (บี) จะต้องได้รับการคัดเลือกอย่างเคร่งครัดบนพื้นฐานของความไม่ลำเอียง ความน่าเชื่อถือ การตัดสินที่ถูกต้อง และความเป็นอิสระ และ
   (ซี) จะต้องเป็นอิสระจาก และไม่ขึ้นกับหรือได้รับคำสั่งจากภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง

7. บุคคลที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นประธานศาลอนุญาโตตุลาการจะต้องไม่เป็นคนชาติ หรือมีถิ่นพำนักในดินแดน หรือได้รับการว่าจ้างโดยภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง และต้องไม่มีส่วนเกี่ยวข้องในข้อพิพาทไม่ว่าในสถานะใด ๆ

ข้อ 17.6
หน้าที่ของศาลอนุญาโตตุลาการ

1. ศาลอนุญาโตตุลาการที่จัดตั้งภายใต้ข้อ 17.4
   (เอ) จะต้องปรึกษาหารือกับคู่ภาคีตามความเหมาะสมและให้โอกาสอย่างเพียงพอเพื่อให้การระงับข้อพิพาทเป็นไปด้วยความพึงพอใจร่วมกัน

(บี) จะต้องมีคำชี้ขาดโดยเป็นไปตามความตกลงนี้และกฎเกณฑ์ที่ใช้บังคับของกฎหมายระหว่างประเทศ

(ซี) จะต้องระบุไว้ในคำชี้ขาดของศาลถึงคำวินิจฉัยในข้อกฎหมายและข้อเท็จจริง พร้อมกับเหตุผล และ

(ดี) นอกเหนือจากคำวินิจฉัยในข้อกฎหมายและข้อเท็จจริง ในคำชี้ขาดของศาลอาจรวมทางเลือกสำหรับคู่ภาคีในการพิจารณาการปฏิบัติตามคำชี้ขาด

2. คำชี้ขาดของศาลอนุญาโตตุลาการให้ถือว่าเป็นที่สุดและผูกพันคู่ภาคี

3. ศาลอนุญาโตตุลาการจะต้องพยายามมีคำวินิจฉัย รวมทั้งคำชี้ขาดโดยฉันทามติ แต่อาจตัดสินด้วยการใช้การออกเสียงข้างมากได้ด้วย

ข้อ 17.7
กระบวนพิจารณาของศาลอนุญาโตตุลาการ

1. ศาลอนุญาโตตุลาการจะต้องประชุมแบบปิด ให้คู่ภาคีอยู่ในการประชุมได้เฉพาะเมื่อได้รับเชิญโดยศาลอนุญาโตตุลาการให้ปรากฏตัวต่อหน้าศาลเท่านั้น

2. การดำเนินการพิจารณาของศาลอนุญาโตตุลาการและเอกสารที่ยื่นต่อศาลจะต้องเก็บรักษาไว้เป็นความลับ ไม่มีความใดในข้อนี้ที่จะห้ามภาคีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดที่จะเปิดเผยต่อสาธารณะถึงคำแถลงท่าทีหรือคำร้องของตน แต่ภาคีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดจะต้องไม่เปิดเผยข้อมูลที่ยื่นโดยภาคีอีกฝ่ายหนึ่งต่อศาลอนุญาโตตุลาการซึ่งภาคีดังกล่าวกำหนดให้เป็นความลับ

3. คู่ภาคีจะต้องจัดส่งคำร้องเป็นลายลักษณ์อักษรต่อศาลซึ่งในคำร้องคู่ภาคีจะเสนอข้อเท็จจริงในคดีและข้อต่อสู้ของตน และจะต้องดำเนินการดังกล่าวภายใต้กำหนดเวลาดังต่อไปนี้

(เอ) สำหรับภาคีซึ่งร้องขอให้จัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการ ภายใน 21 วันหลังจากวันที่จัดตั้งศาลนั้น และ

(บี) สำหรับภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ภายใน 21 วันหลังจากวันที่จัดส่งคำร้องที่เป็นลายลักษณ์อักษรของภาคีที่ร้องขอให้จัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการ

4. ในการประชุมที่เป็นสาระสำคัญครั้งแรกของศาลกับคู่ภาคี ศาลจะต้องขอให้ภาคีที่ร้องขอให้จัดตั้งศาลยื่นคำร้องของตน ในการประชุมเดียวกันศาลอนุญาโตตุลาการจะต้องขอให้ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งส่งคำร้องของตน

5. การโต้แย้งอย่างเป็นทางการจะต้องมีขึ้นในการประชุมที่เป็นสาระสำคัญครั้งที่สองของศาลอนุญาโตตุลาการ ให้ภาคีฝ่ายที่ไม่ร้องขอให้จัดตั้งศาลมีสิทธิที่จะเสนอคำร้องของตนเป็นลำดับ

แรก ก่อนการประชุมคู่ภาคีจะต้องเสนอคำโต้แย้งเป็นลายลักษณ์อักษรต่อศาล

6. ศาลอนุญาโตตุลาการอาจซักถามและขอคำชี้แจงจากคู่ภาคีเมื่อใดก็ได้ไม่ว่าในระหว่างการประชุมหรือเป็นลายลักษณ์อักษร

7. คู่ภาคีจะต้องจัดให้มีคำแถลงโดยวาจาของตนที่เป็นลายลักษณ์อักษรให้แก่ศาล

8. การยื่นคำร้อง การโต้แย้ง และคำแถลงที่กล่าวถึงในวรรค 4 ถึง 6 จะต้องกระทำโดยมีคู่ภาคีอยู่ด้วย การยื่นคำร้องที่เป็นลายลักษณ์อักษรของภาคีแต่ละฝ่าย รวมทั้งข้อสังเกตใด ๆ เกี่ยวกับร่างคำชี้ขาดซึ่งจัดทำขึ้นตามข้อ 17.9 (2) คำแถลงและการตอบข้อซักถามโดยวาจาที่ถามโดยศาลอนุญาโตตุลาการที่เป็นลายลักษณ์อักษร จะต้องจัดให้มีสำหรับภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

9. ศาลอนุญาโตตุลาการจะต้องไม่มีการติดต่อกับภาคีเพียงฝ่ายเดียวเกี่ยวกับข้อพิพาทที่ศาลกำลังพิจารณา

10. โดยคำร้องของภาคีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด หรือโดยการริเริ่มของศาล ศาลอนุญาโตตุลาการอาจขอข้อมูลและข้อแนะนำทางวิชาการจากบุคคลหรือองค์กรใด ๆ ที่ศาลเห็นว่าเหมาะสม หากคู่ภาคีตกลงกันดังกล่าวและให้ขึ้นอยู่กับข้อกำหนดและเงื่อนไขตามที่คู่ภาคีอาจกำหนด วรรคนี้ไม่ใช้กับข้อมูลและคำแนะนำทางวิชาการที่จัดให้โดยบุคคลหรือองค์กรใด ๆ ที่เป็นส่วนหนึ่งของคำร้องที่กล่าวถึงในวรรค 4 ถึง 6

11. โดยการปรึกษาหารือกับคู่ภาคี ให้ศาลอนุญาโตตุลาการกำหนดวิธีพิจารณาของศาลเกี่ยวกับสิทธิของคู่ภาคีที่จะได้รับการรับฟังจากศาลและการพิจารณาของศาลในกรณีที่วิธีพิจารณาดังกล่าวไม่ได้กำหนดไว้ในบทนี้

ข้อ 17.8
การระงับหรือการยุติกระบวนพิจารณา

1. ในกรณีที่คู่ภาคีตกลงกัน ศาลอนุญาโตตุลาการอาจระงับการพิจารณาเมื่อใดก็ได้เป็นเวลาไม่เกิน 12 เดือน หากการพิจารณาของศาลอนุญาโตตุลาการถูกระงับเป็นระยะเวลาเกินกว่า 12 เดือน ให้อำนาจหน้าที่ของศาลในการพิจารณาข้อพิพาทสิ้นสุดลงเว้นแต่คู่ภาคีจะตกลงกันเป็นอย่างอื่น

2. คู่ภาคีอาจตกลงกันเมื่อใดก็ได้ที่จะยกเลิกกระบวนพิจารณาของศาลอนุญาโตตุลาการที่จัดตั้งขึ้นภายใต้ความตกลงนี้โดยแจ้งร่วมกันต่อประธานของศาลอนุญาโตตุลาการนั้น

3. ศาลอนุญาโตตุลาการอาจเสนอให้คู่ภาคีหาทางยุติข้อพิพาทอย่างฉันท์มิตรในขั้นตอนใด ๆ ของกระบวนพิจารณาก่อนที่จะมีคำชี้ขาดสุดท้ายของศาล

ข้อ 17.9
คำชี้ขาดของศาลอนุญาโตตุลาการ

1. เว้นแต่คู่ภาคีจะตกลงกันเป็นอื่น ศาลอนุญาโตตุลาการจะต้องมีคำชี้ขาดบนพื้นฐานของคำร้องและข้อต่อสู้ของคู่ภาคีและข้อมูลใด ๆ ที่ศาลได้รับตามข้อ 17.7 (10)

2. ศาลอนุญาโตตุลาการจะต้องเตรียมร่างคำชี้ขาดและให้โอกาสอย่างเพียงพอแก่คู่ภาคีที่จะทบทวนร่างคำชี้ขาดนี้ คู่ภาคีอาจเสนอข้อสังเกตเป็นลายลักษณ์อักษรต่อศาลเกี่ยวกับร่างคำชี้ขาดภายใน 14 วันหลังจากวันที่ได้รับร่างคำชี้ขาด ศาลจะต้องพิจารณาข้อสังเกตใด ๆ ที่ได้รับจากคู่ภาคีในการจัดทำคำชี้ขาดสุดท้าย

3. ให้ศาลอนุญาโตตุลาการมีคำชี้ขาดสุดท้ายแก่คู่ภาคีเกี่ยวกับข้อพิพาทภายใน 120 วันหลังจากที่มีการจัดตั้งศาล หากศาลพิจารณาว่าศาลไม่สามารถมีคำชี้ขาดสุดท้ายภายใน 120 วัน ศาลจะต้องแจ้งแก่คู่ภาคีเป็นลายลักษณ์อักษรถึงเหตุผลสำหรับความล่าช้านั้น รวมทั้งระยะเวลาที่ศาลคาดว่าจะมีคำชี้ขาดได้

4. คำชี้ขาดสุดท้ายของศาลอนุญาโตตุลาการจะต้องจัดทำเป็นเอกสารสาธารณะภายใน 10 วันที่ศาลมีคำชี้ขาดให้แก่คู่ภาคี

ข้อ 17.10
การปฏิบัติตาม

1. คู่ภาคีจะต้องปฏิบัติตามคำชี้ขาดของศาลอนุญาโตตุลาการโดยทันที

2. ให้ภาคีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดแจ้งแก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเป็นลายลักษณ์อักษรถึงการดำเนินการใด ๆ ที่ตนเสนอที่จะปฏิบัติตามคำชี้ขาดของศาลอนุญาโตตุลาการภายใน 30 วันหลังจากวันที่คู่ภาคีได้รับคำชี้ขาดสุดท้าย

3. หากภาคีฝ่ายหนึ่งพิจารณาว่าการปฏิบัติตามคำชี้ขาดของศาลอนุญาโตตุลาการโดยทันทีไม่สามารถปฏิบัติได้ หรือหากภาคีฝ่ายที่ร้องขอให้จัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการพิจารณาเห็นว่าการดำเนินการที่เสนอหรือที่ได้ดำเนินการไปในภายหลังโดยภาคีอีกฝ่ายหนึ่งไม่เป็นการปฏิบัติตามคำชี้ขาดของศาล คู่ภาคีจะต้องเข้าสู่การปรึกษาหารือโดยทันทีเพื่อหาข้อยุติที่เป็นที่ยอมรับร่วมกัน เช่น การชดเชยหรือการดำเนินการที่เป็นทางเลือกอื่นใด ๆ และตกลงกันในเรื่องระยะเวลาที่สมเหตุสมผลในการปฏิบัติตามข้อยุติดังกล่าว การชดเชยและการดำเนินการที่เป็นทางเลือกอื่นใด ๆ

เป็นมาตรการชั่วคราว ไม่ถือว่าเป็นการปฏิบัติตามคำชี้ขาดเดิมอย่างสมบูรณ์

ข้อ 17.11
การชดเชยและการระงับสิทธิประโยชน์ชั่วคราว

1. หาก

(เอ) ภาคีฝ่ายที่ร้องขอให้จัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการไม่ได้รับการแจ้งใด ๆ จากภาคีอีกฝ่ายหนึ่งภายใต้ข้อ 17.10 (2) หรือ

(บี) คู่ภาคีไม่สามารถตกลงข้อยุติที่เป็นที่ยอมรับร่วมกันภายใต้ข้อ 17.10 (3) ภายใน 30 วันของการเริ่มต้นการปรึกษาหารือภายใต้ข้อ 17.10 (3) หรือ

(ซี) คู่ภาคีได้ตกลงกันในเรื่องข้อยุติตามข้อ 17.10 (3) และภาคีฝ่ายที่ร้องขอให้จัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการพิจารณาว่าภาคีอีกฝ่ายหนึ่งไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดของการตกลงดังกล่าว

ภาคีฝ่ายที่ร้องขอให้จัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการอาจมีหนังสือแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรแก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเมื่อใดก็ได้ในภายหลังว่า ตนประสงค์ที่จะระงับการใช้บังคับสิทธิประโยชน์ที่มีผลกระทบเทียบเท่ากับความไม่สอดคล้องที่ศาลวินิจฉัย หนังสือแจ้งดังกล่าวจะต้องกำหนดระดับของสิทธิประโยชน์ที่ภาคีเสนอที่จะระงับ ภาคีฝ่ายที่ร้องขอให้จัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการอาจเริ่มต้นการระงับสิทธิประโยชน์ 30 วันหลังจากวันที่ที่ตนได้มีหนังสือแจ้งแก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

2. ในการพิจารณาสิทธิประโยชน์ใดบ้างที่จะระงับภายใต้ข้อนี้

(เอ) ภาคีฝ่ายที่ร้องขอให้จัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการจะต้องหาทางที่จะระงับการใช้บังคับสิทธิประโยชน์ในสาขาเดียวกันเป็นลำดับแรก หรือสาขาที่ได้รับผลกระทบจากเรื่องที่ศาลวินิจฉัยว่าไม่สอดคล้องกับความตกลงนี้

(บี) ภาคีฝ่ายที่ร้องขอให้จัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการอาจระงับการใช้บังคับสิทธิประโยชน์ในสาขาอื่น หากตนพิจารณาว่าการระงับการใช้บังคับสิทธิประโยชน์ในสาขาเดียวกันไม่สามารถปฏิบัติได้หรือไม่มีประสิทธิผล และ

(ซี) ภาคีฝ่ายที่ร้องขอให้จัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการจะต้องมุ่งหมายที่จะทำให้มั่นใจว่าระดับของการระงับสิทธิประโยชน์เป็นผลกระทบที่เทียบเท่ากับความไม่สอดคล้องที่ศาลวินิจฉัย

การระงับสิทธิประโยชน์ใด ๆ ภายใต้ข้อนี้จะต้องเป็นการชั่วคราวและให้ใช้บังคับได้เฉพาะจนกระทั่งถึงเวลาที่ภาคีฝ่ายที่ต้องปฏิบัติตามคำชี้ขาดของศาลอนุญาโตตุลาการ ได้ปฏิบัติตาม หรือจนกระทั่งได้มีข้อยุติที่เป็นที่พอใจร่วมกัน

3. หากภาคีฝ่ายที่ถูกฟ้องพิจารณาว่า

(เอ) ระดับของสิทธิประโยชน์ที่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งได้เสนอที่จะระงับภายใต้วรรค 2 มากเกินไป หรือ

(บี) ตนได้ขจัดความไม่สอดคล้องที่ศาลวินิจฉัย

ภาคีดังกล่าวอาจร้องขอให้ศาลอนุญาโตตุลาการประชุมใหม่เพื่อพิจารณาเรื่องดังกล่าว ภายใน 30 วันหลังจากที่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งมีหนังสือแจ้งภายใต้วรรค 1 ภาคีฝ่ายที่ถูกฟ้องจะต้องส่งคำร้องขอเป็นลายลักษณ์อักษรแก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ให้ศาลอนุญาโตตุลาการประชุมใหม่ภายใน 30 วันหลังจากการส่งคำร้องขอแก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งและศาลจะต้องมีคำวินิจฉัยแก่คู่ภาคีภายใน 90 วันหลังจากที่ศาลประชุมใหม่ หากศาลวินิจฉัยว่าระดับของสิทธิประโยชน์ที่เสนอให้หรือได้ระงับไปแล้วมากเกินไป ศาลจะต้องวินิจฉัยระดับของสิทธิประโยชน์ที่ศาลพิจารณาว่ามีผลกระทบที่เทียบเท่ากับความไม่สอดคล้องที่ศาลวินิจฉัย ซึ่งได้รับการปรับเพื่อสะท้อนถึงความเสียหายที่ภาคีได้รับอันเป็นผลมาจากการระงับที่มากเกินไปนั้น

4. คำชี้ขาดของศาลเพื่อให้ปฏิบัติตามให้ถือว่าเป็นที่สุดและผูกพันคู่ภาคี

ข้อ 17.12
ค่าใช้จ่าย

ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายของอนุญาโตตุลาการที่ตนแต่งตั้งและค่าใช้จ่ายของตน ค่าใช้จ่ายของประธานศาลอนุญาโตตุลาการและค่าใช้จ่ายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินกระบวนพิจารณาของศาลจะต้องรับผิดชอบเท่า ๆ กันโดยคู่ภาคี

บทที่ 18
ข้อบทสุดท้าย

ข้อ 18.1
หัวเรื่อง

หัวเรื่องของบทและข้อบทต่าง ๆ ของความตกลงนี้กำหนดขึ้นเพื่อความสะดวกแก่การอ้างอิงเท่านั้น และจะไม่กระทบต่อการตีความของความตกลงนี้

ข้อ 18.2
ภาคผนวก และเชิงอรรถ

ภาคผนวกและเชิงอรรถของความตกลงนี้ให้ประกอบเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงนี้

ข้อ 18.3
การแก้ไข

ความตกลงนี้อาจแก้ไขได้โดยการตกลงเป็นลายลักษณ์อักษรโดยคู่ภาคี และให้การแก้ไขดังกล่าวมีผลใช้บังคับในวันที่ หรือวันที่ต่าง ๆ ที่อาจตกลงกันระหว่างคู่ภาคี

ข้อ 18.4
การใช้

ภาคีแต่ละฝ่ายมีความรับผิดชอบอย่างเต็มที่ในการปฏิบัติตามข้อบททั้งหมดในความตกลงนี้ และจะต้องดำเนินมาตรการที่สมเหตุสมผลที่ตนอาจมีอยู่ เพื่อทำให้มั่นใจว่ามีการปฏิบัติตามโดยรัฐบาลและเจ้าหน้าที่ระดับภูมิภาคและท้องถิ่น

ข้อ 18.5
การเข้าเป็นสมาชิกในความตกลง

ความตกลงนี้เปิดให้มีการภาคยานุวัตรหรือการเข้าเป็นสมาชิก โดยสมาชิกใด ๆ ของดับบลิวทีโอ หรือโดยรัฐหรือดินแดนศุลกากรแยกต่างหากอื่นใด ตามข้อกำหนดที่ตกลงกันระหว่างคู่ภาคี

ข้อ 18.6
การปรึกษาหารือเกี่ยวกับความไม่สอดคล้องกับความตกลงอื่น

หากภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเห็นว่ามีความไม่สอดคล้องใด ๆ ระหว่างความตกลงนี้กับความตกลงอื่นใดที่ภาคีทั้งสองฝ่ายเป็นภาคี คู่ภาคีจะต้องปรึกษาหารือซึ่งกันและกันเพื่อหาข้อยุติที่เป็นที่พอใจร่วมกัน

ข้อ 18.7
สิทธิพิเศษภายใต้ความตกลงอื่น

1. เว้นแต่สำหรับข้อ 9.8 (2) และข้อ 15.5 ไม่มีความใดในความตกลงนี้ที่ให้ถือว่าผูกพันภาคีที่จะให้ประโยชน์แก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งการปฏิบัติ สิทธิพิเศษ หรือเอกสิทธิ์ใด ๆ ที่เกิดขึ้นจากสหภาพศุลกากร เขตการค้าเสรี ข้อตกลงการค้าเสรี ตลาดร่วม สหภาพการเงิน หรือความตกลงระหว่างประเทศที่คล้ายคลึงกันใด ๆ ที่มีอยู่หรือที่จะมีในอนาคต หรือรูปแบบที่คล้ายคลึงของความร่วมมือทวิภาคีหรือระดับภูมิภาคที่ภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งของคู่ภาคีเป็นหรืออาจเป็นภาคี หรือที่จะห้ามการรับรองความตกลงเพื่อนำไปสู่การจัดตั้งหรือขยายสหภาพ เขต หรือข้อตกลง หรือตลาดดังกล่าว

ข้อ 18.8
การยกเลิกความตกลงทางการค้า ค.ศ. 1981

ให้ความตกลงการค้าระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลนิวซีแลนด์ ซึ่งจัดทำที่กรุงเวลลิงตัน เมื่อวันที่ 10 กุมภาพันธ์ ค.ศ.1981 สิ้นสุดลงในวันที่เริ่มใช้บังคับความตกลงนี้

ข้อ 18.9
ข้อบททางการเงิน

กิจกรรมความร่วมมือใด ๆ ที่เกิดขึ้นหรือดำเนินการภายใต้ความตกลงนี้ ให้ขึ้นอยู่กับความมีอยู่ของทรัพยากร และตามกฎหมาย ระเบียบ และนโยบายของคู่ภาคี ค่าใช้จ่ายของกิจกรรมความร่วมมือให้เป็นภาระตามลักษณะที่อาจกำหนดร่วมกันเป็นครั้งคราวระหว่างคู่ภาคี

ข้อ 18.10
การมีผลใช้บังคับ ระยะเวลา และการบอกเลิก

1. ให้ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับในวันที่ในหนังสือที่แจ้งครั้งหลังโดยภาคีฝ่ายหนึ่งว่าได้เสร็จสิ้นขั้นตอนภายในของตนเพื่อให้ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ

2. ให้ความตกลงนี้คงมีผลใช้บังคับจนกว่าภาคีฝ่ายหนึ่งมีหนังสือเป็นลายลักษณ์อักษรแสดงความจำนงที่จะบอกเลิกความตกลงนี้ ในกรณีเช่นนั้นให้ความตกลงนี้สิ้นสุดลงเมื่อครบกำหนด 12 เดือนหลังจากวันที่ในหนังสือแจ้งการบอกเลิก

เพื่อเป็นพยานแห่งการนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้อง ได้ลงนามในความตกลงนี้

ทำเป็นคู่ฉบับ ณ เมื่อวันที่ ปีคริสต์ศักราชสองพันห้า เป็นภาษาอังกฤษ

สำหรับราชอาณาจักรไทย

(ลงนาม)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์

สำหรับนิวซีแลนด์

(ลงนาม)

รัฐมนตรีการค้า